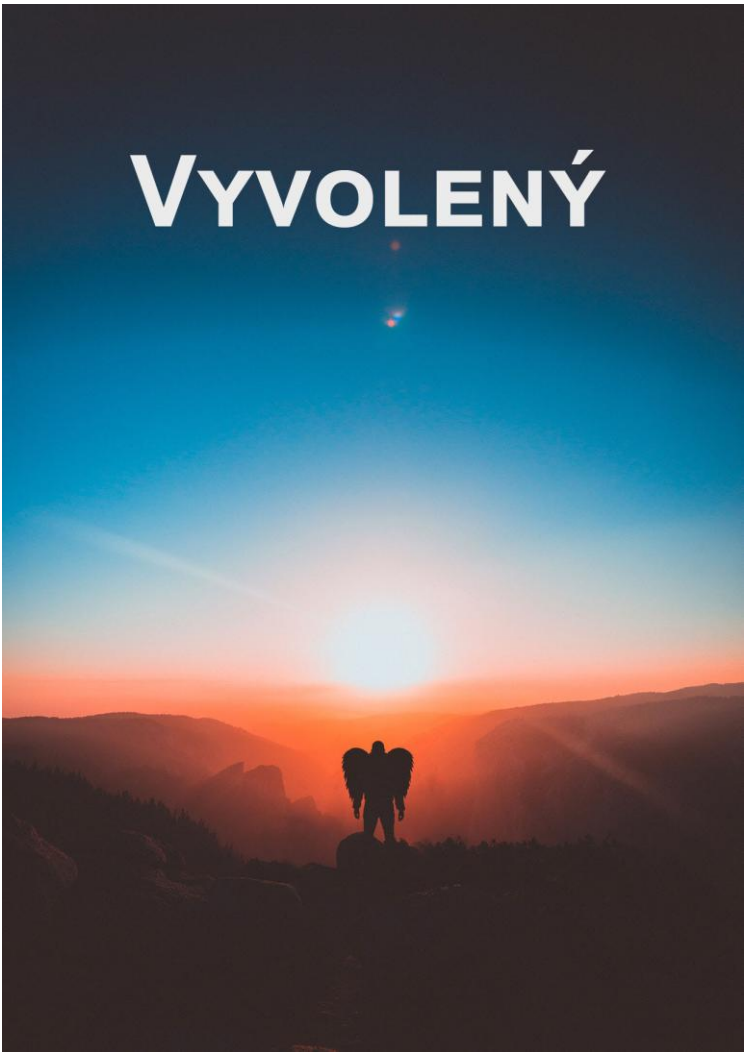

Bravezitizen2@gmail.com

Nepočul nič, len srdce ktoré stále tak silno tĺklo. Ako keby ich mal dve. Kľačal v strede ulice. Spod ľavej ruky sa liala krv. Mláka zakrývala čoraz väčšiu časť asfaltu. Počul len svoj ťažký dych. Kľačal pri neznámej a pozeral navôkol. Všade videl zhrozené tváre, za ktorými sa týčili obrovské, vysoké mrakodrapy...

Pôsobili zlovestne, ale zároveň dokonale vystihovali atmosféru miesta, v ktorom vyrástli. Plynule nadväzovali na obraz, ktorý pri ich nohách pravé vznikal. Umierajúca pekná, mladá žena a stále živé, škaredé, beztvaré, chaotické veľkomesto prerastené betónom. Ako ruža na dne stredovekej hladomorne. Ležala na chodníku mŕtva, prebúdzajúc v prizerajúcich sa strach a smútok. Bezmocnosť sálala zo všetkých naokolo ako spaľujúca žiara, proti ktorej si človek rukou zakrýva tvár. Nech už boli údržbári, automechanici, umelci, či smetiari, nikto nevedel pomôcť. Oproti Danovi preblikol na druhej strane semafor. Len on jediný by dokázal tejto žene v sekunde zachrániť život, ale jej ho aj v tej istej sekunde vziať. Vedľa semafora stála drevená lavička. Bola prázdna. Aj napriek tomu, že ulicu lemovali desiatky ľudí, nikto nechcel sedieť. Nedalo sa. Dan cítil v rukách mäkké telo. Držal ju ako svoju nastávajúcu. Pravú ruku jej dal pod hlavu a cítil prenikavé teplo. Bola to krv, ktorá vytekala z tela tak, ako z neho práve odchádzala duša tejto ženy. Duša, ktorá toho mohla ešte toľko zažiť. Ústa mala pootvorené, akoby tá duša mala odísť práve cez ne. Koľkým iným ústam vtlačili bozk, vdýchli lásku a zohriali studené pery. Povedali niečo pekné, alebo aj nepríjemné.. Chcel by ich pobozkať. Vrátiť do nich život. Teplo.

Sťažka dýchal. Pritlačil ucho na jej ústa. Cítil jej pokožku na tej svojej. Cítil jej teplo. Chcel v nej počuť život. Chcel aby to nebola pravda. Šok bol priveľký a nevedel ho akceptovať, spracovať. Pery boli ešte teplé, ale nehýbali sa. Nepočul dych. Oči a ústa sa mu skrivili. Nikdy niečo také nezažil. A myslel si, že ani nezažije. Tak ako všetci naokolo. Mal to byť deň,

ako každý iný. Až nado smrti. Nudný, dlhý, všedný. Taký, ktorý každý z týchto ľudí zakončí niekoľkými pivami, alebo civením do televízora. Ale pravé tento deň všetko zmenil.

Danova duša sa skrúcala ako papier v ohni. Jeho čistá biela farba sa menila na sivú až čiernu. Cítil, ako sa v ňom vo vnútri niečo spaľuje a rozpadá na popol. Pod rukami cítil polámané kosti. Prenikala ním beznádej. Slzy sa mu tlačili do očí, akoby umrela jeho sestra. Pozrel vedľa na kočiar. Dieťa nebolo vidieť. Nebolo ho ani počuť. A možno ho nepočul len on. Počul len svoj dych. A možno ho už niekto odviezol do bezpečia. Do nemocnice. Kdekoľvek, len preč odtiaľto. Aby si nikdy nepamätalo farbu auta, ktoré navždy zmenilo ich životy. Možno bolo mŕtve. Pozrel doľava. Autá stáli a vytvárali nepriedušnú hradbu železa a gumy. Bránili svojimi telami unikajúci život a dodávali tomu miestu pocit bezpečia. Pozrel vpravo. Auto stálo nebezpečné blízko. Nárazník bol už len tichým svedkom udalostí. Pri pohľade na predok auta si Dan celú situáciu domyslel. To, ako sa to odohralo. Táto žena vykročila cez cestu s kočiarom. Ako v každý iný deň. Ale tento deň bol iný, jedinečný a jediný svojho druhu. Taký, ktorý sa dá zažiť len jeden krát v živote. Len jeden. Unikátny, kde je hlavná postava známa. Vedel že ho zažije. Či už ako pozorovateľ, alebo hlavný aktér. Každý sa na neho pripravuje. Je pre každého naokolo rovnako dôležitý ako deň vlastného narodenia. Je zvláštny. Neopakovateľný. Posledný. Nespravodlivý? Nikto sa to už nedozvie. Možno umrela hneď. Možno sa v tom okamihu netrápila čo bude s dieťaťom. Možno jej bola doprianá nevedomosť. Náraz jej musel zlomiť všetky kosti na pravej strane tela. Možno to počuli aj obyvatelia bloku na druhej strane cesty. Skoro na všetkých oknách na piatich poschodiach bolo vidno hlavy a neurčité pohľady. Akoby nechceli vedieť, čo sa stalo. Tmavá, veľká budova podčiarkovala temnú situáciu. Akoby sa mlčky na všetko pozerala. Akoby sa pozerali všetky tie vysoké budovy.

Stáli tam chladne, tiahnuce sa do neba. Obstúpili túto ženu a Dana a dopriali im chvíľku súkromia. Celé mesto je posiate podobnými budovami, ktoré skrývajú mnoho podobných tajomstiev. Každý deň vidia tisícky podobných situácii. Sú ich svedkami. Vedeli by rozprávať dlhé príbehy. Teraz ani nedýchajú.

Nikto neplakal. Len všetky tváre boli akosi neprirodzene pokrivené. Stratili sa z nich všetky problémy a emócie. Akoby precitli do toho najreálnejšieho ľudského pocitu. Pocitu života a smrti. Akoby si uvedomili rozdiel, že život nie je utrpenie a smrť vykúpenie, ale dar. Že život nie je cesta z bodu a do bodu b a niečo to krátke medzitým. Áno. V ich tvárach bolo cítiť smrť. V ich očiach sa musela smrtka vidieť ako v zrkadle. V nich všetkých. Dan sa naposledy zohol k žene a objal ju. Akoby ju chcel udržať v tomto svete. Slzy mu padali do krvi vedľa tváre. Tento pocit zažil prvýkrát. Už si myslel, že zažil všetko. Od prvého sexu, lásky, straty blízkeho. A dnes zažil ďalší pocit, ktorý doteraz nepoznal. Akoby sa v ňom poskladalo puzzle. Život mu začal dávať zmysel až teraz. Všetky bunky v ňom hrali a úplne precitol. Akoby sa ešte raz narodil. Tento krát už naozaj. Poznal ju niekoľko minút a nechcel sa s jej smrťou zmieriť. Cítil jej vôňu, jemné vlasy a mäkkú pokožku. Jej telo na tomto svete ešte stále žilo. Stačilo mu dať len ten kúsok, ktorý každého z náš robil jedinečným. Dušu. Kde ju nájsť? Kam odišla? Bola tu vôbec? Daroval by ju niekto z okolostojacich tejto žene? Dan pozeral po ľuďoch naokolo. V tomto okamihu vyzerali ako naozajstní ľudia. Ako živí ľudia. Nie ako tie mŕtvoly, ktoré stretával na ceste z práce. V mene smrti ožili...
Daroval by jej niekto život ak by mohol? Kvôli jej dieťaťu? Bol niekoho život tak prázdny a nešťastný, že by ten svoj odstúpil? Môže sa človek cítiť tak zle, aby si želal umrieť? Táto žena by asi vymenila všetko za ktorýkoľvek život naokolo. Nech už by bol akokoľvek neznesiteľný, alebo

smutný. Bol by darom. Pre ňu by bol teraz každý jeden žijúci život na zemi darom. Určite by ten svoj darovala svojmu dieťaťu. Druhýkrát. Aj tretí.. Ktovie, či by sa našiel niekto, kto by jej daroval ten svoj smutný a mrzutý život. Ktorý tak nenávidí a odmieta ho. Len nevie, ako sa ho elegantne zbaviť. Že je slabý na to, aby si ho zobral sám. A darovať ho, by bola úľava. Odísť z tohto sveta a urobiť šťastnejším niekoho iného.. Alebo by pre neho v momente darovania odrazu ten smutný, nechcený život nadobudol zmysel a hodnotu? Nadobúdajú veci hodnotu, keď ich získavame, alebo strácame? Alebo majú pre nás hodnotu kým ich nadobudneme, alebo ak ich stratíme? Alebo je vlastne darom každý jeden, ktorý dostala do daru každá bytosť? Koľko z prítomných by si život dokázalo vziať? Existuje vôbec dôvod pre opovrhnutie životom? Danovi prúdili do hlavy nekonečné toky myšlienok. Ako keby sa snažil prísť na to, ako ženu oživiť. Ako jej darovať čas. Zmenia sa po tejto udalosti životy všetkých týchto ľudí naokolo? Možno áno. Niektorým na minútu, niektorým do konca ich života. Čo je potrebné, aby viedli lepší život? Aby boli pre ostatných motiváciou a nie nočnou morou? Stačí vidieť smrť? Vidieť reálny koniec? To ako to končí? Dokáže tento pohľad na krv a mladý vyhasnutý život prelomiť každodennú malichernosť? To mŕtve telo vzbudzovalo v Danovi toľko otázok. Mesto ho denne presviedčalo o opaku. Mnohí boli presvedčení, že majú minimálne desať životov. Tento jeden, ktorý práve žijú, si môžu pokaziť. Veď potom príde ďalší. Akoby bol život samozrejmosťou. Možno si to myslela aj táto žena. Možno umierala s úsmevom na perách. S predstavou, že stihla zažiť všetko, čo jej osud do tejto chvíle ponúkol. Že neodmietla žiadnu príležitosť. Možno ani na sekundu necítila, ako jej život uniká pomedzi prsty. Každá minúta bola darom a každý deň považovala za niečo úžasné. Niečo, čo môže kedykoľvek skončiť. Dan dúfal, že umrela šťastná. Tak veľmi si to prial vedieť. Cítil sa bezmocne. Nechcel sa tak cítiť, chcel to zmeniť. Niečo sa v ňom dnes

určite zmenilo. Vedel, že ďalší deň už nebude rovnaký. Otvoril v sebe neznáme dvere, cez ktoré do neho vstúpili emócie a pocity, ktoré doteraz nezažil. Cítil návaly hnevu, bezmocnosti a nepráva. Bol to kokteil emócií.

Cítil sa, akoby spadol do tej najchladnejšej rieky, alebo ako šampanské, ktoré práve vystrelilo. Točila sa mu hlava a počul nejaké hlasy. Zrejme to boli hlasy okolostojacich. Nevedel ich priradiť k žiadnym ústam naokolo. Videnie mal akési rozmazané. Pocity ho pálili zvnútra a drali sa z neho von. Boli zvláštne. Akoby nie jeho vlastné, ale pocity všetkých ľudí naokolo. Cítil, ako sa cítia ostatní. Ako sa cítia teraz všetci spolu s nim. Chcel kričať.
Vtedy ho zozadu za rameno chytila nejaká neznáma ruka a ťahala nahor. Akoby ho chcela oddeliť od tej ženy, ktorú chcel tak ochraňovať. Ďalšia ruka ho chytila pod pazuchu. Obe ho naraz zdvihli, až sa mu zatočila hlava. Vtedy si uvedomil kde je. Ulica bola plná áut, ľudí a záchranárov. Neznáme ruky ho pomaly viedli k sanitke, ktorá stála v samom strede ulice. Dvere na nej boli otvorené, akoby ho už očakávali. Majáky boli zapnuté. Revali na celú ulicu, ale Dan to nepočul. Bol v ťažkom šoku. Ruky ho doviedli k sanitke a usadili na jej okraj. Pichli mu injekciu a niečie ústa vyslovovali slová, ktorým nerozumel. Nezaujímalo ho, čo hovoria. Pred sebou videl, mŕtve telo a ako sa nad ním skláňa tím záchranárov. Behali do sanitky a späť. Pokúšali sa ženu zachrániť.

Dan si hrýzol do pery. Tvár mal zaslzenú, nos plný hlienov, ktoré neustále poťahoval. Kočiar sa neďaleko ešte stále povaľoval bez známok života. Dvaja mladí ľudia sa pevne držali za ruky a staršia žena sa chúlila k manželovi. Veľa ľudí telefonovalo a väčšina stála bez akéhokoľvek pohybu a mimiky. Dan si neželal nič iné, len aby neznámu naložili a odviezli do nemocnice. Ale to sa nestalo. Zrazu pohyb ustal a všetci štyria sa postavili. Odstúpili a piaty záchranár sa blížil

od druhej sanitky s bielou plachtou. Tí ostatní mu jemne uhli. Podišiel k žene a tou plachtou ju zahalil. Danovi skrivilo tvár, ktorú si ihneď skryl do rúk a rozplakal sa ako malé dieťa. Plakal, akoby umrela práve jeho manželka. Nevedel sa zastaviť. Emócie ním lomcovali a cítil sa bezmocne. To v ňom vyvolávalo návaly energie. Akoby ho v niečom posilňovali. Cítil sa ako elektráreň, ktorú práve uviedli do prevádzky. Niečo zvláštne ním pulzovalo. Nikdy to necítil. Pozrel sa do dlaní. Bola na nich krv a slzy. Symboly života. Každý deň ho obe tieto vzácne tekutiny sprevádzali. Pozeral sa do nich, akoby z nich chcel niečo prečítať. Cítil, že všetka energia sa presunula pravé do nich. Boli horúce. To teplo ho pálilo. Zovrel ich v päsť. Emie! Uprostred ulice sa mu vrátil jeho predošlý život a rozpamätal sa, prečo sa ocitol práve na tomto mieste.

Zazvonil mobil. Dan mobil dvíhal nerád. Nikdy mu nepriniesol pozitívnu emóciu. Keď zvonil, tak ponúkal prácu. Viac práce a menej voľného času. Neponúkal žiadne odpovede, zaťažoval ho ďalšími otázkami. Namiesto komunikácie ho učil nekomunikovať. Alebo si vyberať tú správnu komunikáciu. Pozrel na meno. Vtedy vedel, že tento hovor chce prijať. Tento telefonát je pre jeho život dôležitý. A stále bol.
„Evan?“ opýtal sa Dan nejednoznačne. Akoby nevedel, aký tón zvoliť.
„Ahoj Dan, idem za Emie. Pohoršilo sa jej. Máš čas? Išiel by si tiež?“ vyzeralo to, akoby sa Evan bál, čo nájde za dverami nemocničnej izby. Potreboval asi niekoho, kto ho podrží, ak by tam Emie nenašiel. Telefonát bol znepokojujúci.

Dan sa na chvíľu zastavil. Tvár sa mu vyhladila a všetky emócie sa z nej vytratili. Pripomínala siluetu voskovej figuríny. Akoby nechcela vyjadriť žiadne emócie.
„Prídem,“ odpovedal Dan a zovrelo mu hrdlo.

„Ja neviem ako sa mám chovať. Čo jej mám povedať? Evan toto je na nanič. Môžem sa vykašľať na všetko okolo. Aký to má význam? Celý čas sa snažíš, ideš sa potrhať a dostaneš takúto facku?.. A ešte Emie. To som mal tú chorobu dostať ja. Aspoň by to bol férový boj. Fakt nerozumiem prečo práve ona!“
„Netuším. Neviem čo ti mám povedať. Len viem, že zatiaľ je medzi nami. Musíme sa takto aj chovať,“ pokorne skonštatoval Evan.
„Počúvaš sa Evan? Zatiaľ je medzi nami. Odmietam takéto slová. Ona tu bude vždy! Nech by ma to stalo čokoľvek.
Všelijakí idioti sa dožívajú sto rokov a človek, na ktorého keď pomyslíš, tak každá sračka sa zmení na voňavý parfum.. Ten zomrie skôr,“ rozčuľoval sa Dan.
Evan ticho súhlasil: „Ja viem. Peklo nechce ani tých najhorších. Necháva nám ich tu medzi nami. Aby sme sa asi poučili, alebo čo. Alebo aby oni trpeli a uvedomili si, čo vykonali. A dobrých si berie medzi seba. Nemôže ich nechať v tom bordeli. Veď sa pozri naokolo, kde to žijeme. Nie je to žiadna rozkvitnutá záhrada! Neviem ti odpovedať Dan. Možno sa jej čas naplnil. Možno už rozdala všetko čo mala. Ak to nie je pravda, ešte medzi nami ostane.“
„Nie, nedala nám všetko! Ja cítim, že ešte nám môže dať toľko! Poznáš ju!“ kričal Dan a slzy mu tiekli z nervóznych očí.
„Kto povedal, že nám sa už rozdala?“
Evan len ticho stál s telefónom v ruke. Bol opak Dana. Tichý a slová volil opatrne. Dan naopak povedal všetko, čo si daná chvíľa vyžadovala.

Ticho.. Nič len ticho. V telefónoch bolo počuť dychčanie. Tých pár sekúnd bolo ťaživých. Evan vedel, že teraz príde veta, ktorá nebude veľmi racionálna. Dan sa nikdy nevzdával. Ani keby mu smrť zasekla kosu do brucha. Zlomil by ju napoly a poriskom ju ubil. Na smrť.

„Emie neodíde," povedal Dan ticho a pokojne, ako keby už dávno padlo rozhodnutie. Evan na diaľku cítil, ako Dan stlačil ruky pevne v päsť, až zapraskali kosti.
„Ona je kompas v mojom živote a teraz ukazuje smer život. Stretneme sa v nemocnici. Ahoj," dodal Dan pokojným hlasom.
„Dobre, ahoj Dan." Zložil Evan telefón.
Dan sa pozrel pred seba, akoby hľadal nejakú nádej. Stál na ulici plnej ľudí. Hľadal nejaké znamenie, alebo čokoľvek, čo by mu pomohlo nabrať síl. Vysoké budovy mu dávali pocit maličkosti a bezvýznamnosti. Takých ako je on, Emie a Evan, je mnoho. Všetci tí dole sú ako mravce. Nahraditeľní a postrádateľní. Ulicu lemovali po oboch stranách mrakodrapy. Svetelné reklamy, chaos... Otáčal sa pomaly okolo seba, ale obraz sa nemenil. Boli všade. Ako na stráži. Presklené tabule sa tiahli do výšok. Budovy mali rôzne šialené tvary a zákutia. Džungľa v džungli. Nebolo úniku. Takéto otvorené priestranstvo vytváralo paradoxne pocit klaustrofóbie.
Chcel uniknúť. Možno do starých čias. Keď po práci vyšiel z metra a zastavil sa na pizzu. Všedná ulica, všedný výklad, nevšedná pizza a nevšedný večer. S Emie, alebo Evanom. Alebo s oboma naraz.
Vykročil k autu. Po ceste rozmýšľal, ako sa zachová. Ako sa na Emie pozrie. Ako sa pozrie na Evana. Akokoľvek rozmýšľal, stále ho nahlodávala jedna myšlienka. Bola nepríjemná, ale veľmi blízka. Myšlienka na smrť. Za ňou nasledovala ihneď myšlienka na život. Ešte otrasený z predošlého zážitku nechcel myslieť na ďalšiu smrť, ale každým dňom sa približovala. Emie jej bola na dosah. Cítil to Dan aj Evan. Ani jeden však nevedel, či ma Emie rovnaké myšlienky. Nepýtali sa jej na to. Niekedy to však bolo viac než jasné. Nemysleli na najhoršie. Dan vyrazil. Pozeral do spätného zrkadla a tvár mu pri spomienke na Emie krivilo. Hľadal v sebe silu, aby sa jej mohol pozrieť do očí a aby v

nich ona nevidela žiadny žiaľ, smútok a prázdnotu. Ale naopak. Aby v nich našla silu ďalej bojovať. Aby jej dali nádej a aby sa cítila dobre. Aby vedela, že tu pre ňu sú. Keď sa viezol dlhými, rušnými ulicami, videl mnoho ľudí. Všímal si ten systém. Alebo skôr chaos? Alebo systematický chaos. Väčšina ľudí vyzerala ako naprogramovaný robot. Zahryznutá do dňa. A nepustili ho, kým nebol každý plán zrealizovaný.

Dan mal Emie, Evanovu sestru, rád. Bolo to také jednoduché dievča, plné života s dlhými hnedými vlasmi a hnedými očami. Často spolu sedávali u Evana a pozerali filmy. Poznal ju snáď celý život. Bola to sestra, ktorú nikdy nemal. Pred rokom jej diagnostikovali nejakú chorobu. Tieto týždne prešla podľa doktorov do posledného štádia. Evan to znášal podivuhodne dobre. Asi sa vyrovnal s jej smrťou. Určite denne rozmýšľal nad svojím životom po tom, ako umrie. Alebo nad jej životom, kým sa pominie. Možno je preto taký pokojný. Užíva si každú chvíľu. Každá môže byt posledná.. Akoby doteraz nebola. Bola. Len si to nikto neuvedomoval. Alebo nechcel. Ak by si to obaja uvedomili, prežili by s Emie viac krajších chvíľ? Prežila by samotná Emie viac krajších chvíľ? Mal sa teraz cítiť previnilo? Ak by sa teraz vyliečila, bude každý ďalší deň iný? Alebo nastane znova stereotyp?
Mieril k nemocnici. Nemohol prestať rozmýšľať. Všetky myšlienky boli pevne zahryznuté v jeho vedomí a svedomí. Hrýzli a dožadovali sa odpovedí. Ulice mu žiadne odpovede nedávali. Pozeral sa z okna a bolo tam viac otázok, ako odpovedí. Z mesta cítil nepokoj. Akoby sa všetci snažili udržať mesto pohromade. Každý mal v očiach nejakú činnosť, ktorú bolo potrebné vykonať. Ulice sa míňali, ľudia menili, atmosféra ostávala. Väčšina z nich vyzerala, že všetko musia a nič nemôžu. A vraj otrokárska doba skončila. Neskončila. Dnes boli otrokmi viac, než kedykoľvek pred tým. A hlavne boli otrokmi sami sebe. Dobrovoľne a vedome. Takto to videl Dan. Veľakrát sa zamýšľal, či sa to zdá len jemu. Či je on

jediný šialený v tomto meste, alebo sú šialení všetci naokolo a on jediná triezvo uväzujúca ľudská bytosť.

Každá pozitívna myšlienka, čin alebo človek v tejto tme automaticky svietili ako maják. Dávali nádej do života a skrášľovali tú sivú depresiu naokolo. Dávali aspoň nejaký zmysel. Dávali odpoveď prečo žiť. Prečo neumrieť. Každý dotyk s takým človekom znamenal prebudenie. Každá veta blahorečenie. Taká bola aj Emie. Človek sa pri nej cítil, akoby ani nežil v tomto meste. Evan aj Emie boli stále vedení k váženiu si života, priateľstva, úprimnosti. Tieto ich vlastnosti vtiahli Dana do hlbokého spoločného priateľstva, o ktoré nikdy nechcel prísť. Bolo pre neho vykúpením, že sa v tomto meste anonymity, klaustrofóbie a depresie nachádza miesto a čas, kde sa dokáže znova cítiť šťastným človekom. Emie a Evan boli ružové okuliare, cez ktoré chcel Dan na tento svet pozerať. On sa musel naopak životom predierať. Rodičia ho opustili veľmi skoro. Musel sa o seba postarať. Žiadne spoločné vianočné večery, návštevy. Práca, nájom, jedlo.. Asi ako väčšina ľudí v tomto meste. Nebol ničím výnimočný. Ani sa tak necítil. Keď sa dozvedel o chorobe Emie, neprešiel deň, kedy by si všetky predošlé otázky znova a znova neopakoval. Dal jej všetko čo mohol? Vrátil jej aspoň trocha z toho, čo ona dala jemu? Hnevalo ho, že si tieto otázky kladie až teraz. Bolo to sebecké a alibistické. Kým bolo všetko v poriadku, nič z toho ho nenapadlo. Preto chcel s Emie stráviť každú voľnu minútu. Ukázať jej, že jej má byť za čo vďačný. Zaslúžila si to. Možno trpí podobnými otázkami. Dan sa nevedel dočkať, kedy dorazí do nemocnice a uvidí ju. Keď si na ňu spomenul, prešiel jeho telom príjemný pocit radosti.

Veľakrát rozmýšľal o tom, ako sa cíti a čo vlastne cíti. Či to nie je láska. Chcel by ju milovať, ale láska to nebola. Bolo to čosi viac. Vážil si ju ako ľudskú bytosť. Vedel by pre ňu aj umrieť. Chránil by ju vlastným telom pred svorkou vlkov. Do

poslednej kvapky krvi. Tak ako samica svoje mláďatá. Tie pocity boli živočíšne a dokonca silnejšie ako tá láska. Priateľstvo? Nie, určite niečo viac. V jej pohľade hľadal odpoveď, čo to je. Bola v ňom aj láska, ale nebola v poradí ako prvá. Bolo v ňom priateľstvo, vážil si ju, bola pre neho vzorom, šťavou života. Bola ako náhradné baterky. V jej blízkosti sa vždy nabil do plna. Kontrolka „život“ žiarila.

Držať ju za ruku bolo ako držať práve narodené mláďa, ktoré symbolizuje význam života. Ktoré treba dlaňami ukryť a chrániť. Dan sa cítil akýmsi spôsobom previnilo. Akoby ju nedokázal ochrániť a preto sa do nej zahryzla tá prekliata choroba. Vyčítal si ohľadom Emie veľa nesplnených činov a nevyslovených slov. Horšie bolo, že tieto výčitky boli skúškou správnosti. Že niečo urobil zle, alebo neurobil všetko, čo mohol. Možno jej nedal najavo, čo pre neho znamená, neprežil s ňou všetky chvíle ktoré mohol. Lovil v pamäti, čo všetko jej chcel povedať. V jej prítomnosti sa už teraz nezmohol na žiadnu vetu. Cítil sa ako hlupák. Vážiť si niekoho, na kom mu tak veľmi záleží, až keď tu už nebude. Alebo keď odchádza. Je to voči nej nefér. Nenávidel sa za toto sebectvo. Emie mu dávala tak veľa, až zabudol dávať on. Bolo to pohodlné. Len očakávať.

Dan sa pozrel do spätného zrkadla. Pozrel si do očí. Zrkadlo hovorilo vždy pravdu. Niekedy sa nedokázal do svojich vlastných očí pozerať viac než niekoľko sekúnd. V zrkadle sa nedalo klamať. Koho? Samého seba?.. Pred sebou neutiekol. Pozeral sa do svojich očí a dešifroval, čo v nich videl. Alebo čo vidí tam za nimi. Trocha ho ten pohľad prekvapil. Sám pred sebou necítil taký pocit viny, aký si po celý čas v hlave cestou vytváral. Trocha ho to upokojilo. Asi je len rozcitlivený.. Sklonil pohľad.
Ocitol sa pri nemocnici. Poobzeral sa okolo po parkovisku. Evanovo auto tam už stálo. Vystúpil a s ním aj ten kokteil

emócií a pocitov. Vybehol na prvé poschodie. Izbu dôverne poznal. Chodil tu niekoľkokrát za týždeň. Evan sedel na chodbe bez emócii.
„Čo sa deje? Je v poriadku?“ nedočkavo sa začal vypytovať.
„Zatiaľ je. Ale nevyzerá dobre. Nemôžem sa na ňu takto pozerať. Nechápem to. Nikomu nič neurobila. Prečo ona..?“ kládol si rečnícke otázky Evan a ani nečakal od Dana žiadne odpovede.
Dan na neho pozeral a nevedel, čo mu má povedať. Už poznal všetky otázky. Nepoznal však ani jednu odpoveď. Veď túto a podobne otázky si denne položí veľmi veľa ľudí. Život niekedy nedáva zmysel.
Pretrel si oči. Boli unavené a smutné. Chcel z nich zotrieť nepríjemný pocit. Akoby sa bál toho, čo uvidí. Chcel si Emie zapamätať živú a zdravú. Aby o ňu nikdy neprišiel. Aspoň nie vo svojom vnútri.
Dan stál na chodbe pred izbou a nevedel ako ma Evanovi pomôcť. Bol jeho najlepší priateľ a ani on si nezaslúžil takú ranu. Ale smrť sa nikoho dopredu nepýtala.
„Idem ju pozdraviť,“ stlačil Evanovi rameno.
Vošiel do izby. Bolo tam útulne. Pár kvetov, zatiahnuté žalúzie. Emie ležala pri okne a mala slzy v očiach.
"Ahoj Dan. Ako sa máš?" nesmelo sa usmiala.
Pozrel na ňu a bolo mu jej veľmi ľúto. Spomenul si na chvíle, keď sedávali spolu v reštauráciách. Užívali si život a chutilo im jedlo. Keď ich priateľstvo nepoškvrnila táto choroba. Teraz je už zrejme koniec. Bolo mu veľmi smutno. Dusil v sebe emócie, nechcel ich ukázať. Stál si za svojim názorom. Za tým ktorý povedal pred chvíľou Evanovi. Vedel, že jeho uvažovanie je iracionálne, ale čo ak bolo práve také uvažovanie teraz potrebné? Danovi rozhodne Emiena smrť racionálne nepripadala.
"Poznáš to. Každodenný stres, radosti a starosti. Bežný deň," odpovedal Dan.

Sadol si na stoličku k posteli. Bola na nej biela plachta, malý vankúš a prikrývka. Všetko bolo snehovo biele. Také nevinné, ako Emie. Vyzerala ako šípková Ruženka, ktorá si onedlho ľahne na posteľ a už nevstane. Pozrel jej do očí. Nenašiel v nich nič nové. Videl len ten istý smútok, ako vo svojich vlastných očiach a ešte pred chvíľou aj v tých Evanových. Čakal, čo povie Emie. Dokonca odniesli všetky prístroje, ktoré monitorovali jej stav. Už neboli potrebné. Odniesli ich k niekomu, komu ešte dokážu zachrániť život.
"Evan sa veľmi trápi. Ja to viem. Nechce predo mnou plakať. Je mi ľúto, že sa to stalo práve mne. Dúfam, že bude žiť pokojný a naplnený život, keď umriem. Snáď som mu nepokazila deň," usmiala sa pokorne.
Dan sa skoro pridusil slinou. Ako uvoľnene hovorila Emie o smrti. Už s ňou bola vyrovnaná a bola pre ňu samozrejmá. Je to takto pre ňu jednoduchšie? Alebo to je iba zásterka? Ľahnúť si, zatvoriť oči a viac sa nezobudiť. Dan v sebe naďalej dusil pocity.
"Budem s ním, koľko budem môcť. Sľubujem. A nikomu nič nekazíš. Ani náhodou. Nikdy to už nevyslov. Také slová nepatria do tvojich úst," káral Dan Emie.
Bola to veľmi skľučujúca a napätá atmosféra. Urobil by všetko pre to, aby bola šťastná. Aby nemusela umrieť. Smrť si však nevyberala.
Videl, že sa jej do oči hrnú slzy a nevydržal. Rýchlo ju objal, aby ho nevidela smutného. Alebo aby nevidela slzy v jeho očiach. Keď ju objal, konečne sa mohol uvoľniť. Zahryzol si do pery a pritisol si k sebe Emie. Do očí sa mu natlačili slzy, až jedna vypadla na vankúš. Držal ju pevne a nechcel ju opustiť. Držal ju, ako dieťa svoju najobľúbenejšiu hračku. Cítil sa ako atómová elektráreň pred výbuchom. Pevne ju stískal, aby mu ju smrť nevytrhla z náručia. Cítil nekonečné priateľstvo. Nesmierne si ju vážil a stále nevedel, ako sa zmieri s tým prázdnym miestom, keď umrie. Keď sa zamyslel, tak v ňom to prázdne miesto vôbec neexistovalo. Do poslednej

minúty vôbec nepripustil, že môže umrieť. Akoby cítil, že tu na zemi ešte musí ostať. Urobiť iných šťastnými. Krčil čelo a pery. Nechcel zo seba vydať ani hlások. Nevidel Emie do tváre, ale dúfal, že sa netrápi. Chcel jej venovať toto objatie. Chcel, aby vedela, že tu bude niekomu chýbať. Aby cítila, že tu mala zmysel. V rukách cítil pálivé teplo. Chcel ju zohriať. Cítil v sebe veľmi intenzívny pocit, na ktorý sa sústreďoval. Chcel, aby sa Emie uzdravila. Chcel zázrak. Chcel veriť na zázraky. Pravé v túto chvíľu. Ak sa ma nejaký stáť čo i len raz za jeho život, nech sa stane teraz. Nech niekto vymení jeho život za jej. Dnes už jednu smrť zažil. Nemôže a nechce vidieť ďalšiu. Nechcel sa zmieriť s tým, že nemá kontrolu nad smrťou milovanej osoby. Silou vôle sa presviedčal, že ak bude veriť, pomôže to Emie žiť ďalej. Z oka mu vypadla ďalšia slza na biele prestieradlo. Izba bola tmavá. v rohu miestnosti svietila malá nemocničná lampa. V izbe bolo ticho. Asi bolo počuť aj tú slzu, ako sa rozbila pred chvíľou na prestieradle. Pozeral cez Emien chrbát na presklené dvere na chodbu. Skoro aj zabudol, kde je. Ľudia a doktori prechádzali chodbou a nikto ani len netušil, čo sa vo vnútri deje. Pôsobilo to tak cynicky a chladne. Od života. Od všetkých. Dan cítil nemohúcnosť a bezmocnosť. Ale práve tieto pocity v ňom znásobovali túžbu niečo zmeniť.

Izba bola útulná, upratana. Akoby niekto všetko pripravil na Emien odchod. Tá čistota v ňom vzbudzovala hnev. Celý svet sa jednoducho zmieril, že Emie umrie.

Dovtedy si neuvedomoval, že ju môže stratiť. Objal ju už toľkokrát. Avšak keď ju objal dnes, cítil sa ináč. Akoby sa v ňom odomkla ďalšia tajná miestnosť. Veľakrát sa snažil dopracovať k láske. Cítil že Emie ľúbi. Ale nebola to klasická láska, ktorú toľkokrát videl v uliciach tohto mesta. Bolo to viac. Bolo to ako osud. Akoby ona jeho osud napĺňala. Stále cítil, že tá nádoba nie je úplné plná. Aj dnes to cítil. Akoby sa ešte stále pomaličky plnila. Netušil čo sa stane, ak sa naplní. Ale cítil, že práve teraz sa niečo deje. Akoby bola Emie malý

mráčik z ktorého kvapká voda sem a tam a on dookola pobehoval s pohárom, snažiac sa zachytiť každú kvapku.
Veľmi si želal aby neumrela. Keď sa upokojil, ešte raz poriadne zažmurkal, aby neuvidela slzy.
Pozrel sa na ňu a povedal: "Budeš tu s nami stále. Ty neumrieš. Ja to viem. Necítim smútok. Necítim nič, čo by nasvedčovalo tomu, že ťa strácame. Oddýchni si. Vyspi sa. Budem na teba myslieť. Budem s tebou celú noc. Tak ako Evan. Sme tu s tebou. Zajtra prídeme znova. A potom znova a znova."
Dan sa Emie zapozeral do očí: "A budeme chodiť dovtedy, kým z tejto nemocnice nevyjdeme všetci spolu."
Emie sa do očí natlačili slzy, hrdlo jej zovrelo až z nej vyhŕkol jemný zvuk nádeje. Trocha sa usmiala. Bolo cítiť, že precítila každé slovo, ktoré Dan vyslovil. Dostali sa až do jej srdca. Vtedy obaja znova pocítili ten podivný pocit podobný láske. Vstali. Ešte raz sa objali.
"Ahoj," zašepkala slabými hlasom. Zrejme ju už opúšťali sily. Do izby vošiel doktor. Dan na neho pozrel a hľadal v jeho pohľade, či mimike náznak nádeje. Jeho tvár bola však len nemenná silueta. Robil si svoju prácu.
"Idem za Evanom, uvidíme sa zajtra," opúšťal Dan izbu, aby uvoľnil miesto doktorovi pri posteli.
Emie už len jemne Danovi zakývala a natiahla kútiky úst do nesmelého úsmevu.
Dan vyšiel z izby a pozrel na Evana. Neplakal, ani nebol rozrušený. Vyzeral zmierený s osudom. Zdvihol sa. Pozreli na seba, akoby čakali nejaké odpovede. Niečo, čo by trocha zlepšilo situáciu.
"Idem ju ešte pozdraviť a pôjdeme," prešiel Evan chodbou a vošiel do izby. Dan si pretrel znova oči a skúšal sa vrátiť späť do reality. Aj keď po dnešnom dni to už asi nebude nikdy také, ako predtým. Evan vyšiel z izby a spoločne odkráčali mlčky do garáže. Vo výťahu nepadlo ani slovo. Dan uvažoval, či obaja myslia na to isté. Nechcel sa to Evana opýtať. Vyzeral

byť ako tak v poriadku. Dúfal, že tiež verí v nejaký zázrak, ktorý ho naplňa nádejou. Myslel na to, kým kráčali k autám. Ohlušujúce ticho preťal zvuk odomknutých dverí a rozblikané smerovky. Garáž sa niesla presne v tej istej atmosfére, ako nemocničná izba. Tiché autá, mlčky čakajúce na telá tých, ktorí teraz asi trpia niekde na poschodiach. Dlhokánska chodba s neónmi. Ticho, čisto, sterilne. Množstvo áut v garáži dávalo tušiť, že v meste žijú státisíce ľudí. A že tisíce trpia podobne. Sú chorí. Alebo poznajú niekoho, kto chorý je.

"Idem domov. Musím sa vyspať. Som hotový," vyhŕkol Evan. "Nejdeš na pivo?" opýtal sa.
Dan bol tiež ešte oťapený zo stretnutia. "Asi nie. Tiež som nejako mimo," rozmýšľal nahlas a vôbec Evanovi nespomenul, čo prežil po ceste k Emie.
"Dobre. Tak sa uvidíme zajtra. Ahoj." sadol Evan do auta a naštartoval. Pri odchode sa ešte pozrel na Dana, aby sa uistil, že je v poriadku a odišiel k východu.
"Ahoj," povedal Dan, akoby nechcel, aby táto chvíľa skončila. Predstavoval si, že môže byť posledná, kedy Emie ešte žila. Bolo to také symbolické. Ako pečiatka na dopise, ktorý už môže odisť k adresátovi. Ako Emie za smrťou.
Nasadol do auta a vyšiel z garáže. Chvíľu krúžil po meste. Bolo obrovské. Mrakodrapy sa tiahli do takej výšky, že im z auta nevidel strechy. Akoby šoféroval vo veľkom koloseu. Všade množstvo svetiel, taxíkov a autobusov. Každý sa ponáhľal domov. Zastavil na prechode. Pozeral, ako sa ľudia niekam popred neho náhlia. Mali rôzne ciele svojej cesty, ale predsa mala väčšina jedno spoločné: Čo najskôr ujsť z tejto reality. Z toho vyhnanstva v uliciach mesta, práce a supermarketov. Bolo to zvláštne. Mnoho týchto ľudí žilo takto, aj keď to vnútorne odmietali. Akási moderná doba schizofrénie. Psychiatri a psychológovia zažívajú zlatú éru svojho remesla, ako niekedy hľadači zlata na starom kontinente. Alebo sú to len veľmi tvrdé pravidlá spoločnosti?

Realita je len všeobecne prijatý konsenzus väčšinou. Dan vedel, že nemusí byť ani správny, ani vyhovujúci. Táto realita zrejme väčšine vyhovovala. Dan ale nechápal, prečo sa ľudia takto trýznia. Pred chvíľou videl Emie. Možno, keby tí všetci Emie videli tiež, niečo by zmenili. Alebo keby videli rannú smrť. Mŕtva, neznáma neschádzala Danovi z mysle. Precitli by títo ľudia? Zamyslel sa vôbec niekto z nich, že sú živí? Dan sa cítil ako z inej galaxie. Žil tak, ako mu to vyhovovalo. Samozrejme tiež musel „ctiť" určité pravidlá spoločnosti, ale taktiež si vytváral svoje vlastné. Vytváral si svoj malý ostrov uprostred tohto veľkého sveta. Pohol sa ďalej. Všetko okolo neho hrozne rýchlo prúdilo. Cítil sa ako v nejakej rieke. Rozmýšľal, či tu patrí. Cítil, že pláva s prúdom. Že žije podobne, ako všetci tí ostatní. Ale taktiež vedel, že len mŕtve ryby plávajú s prúdom. Preto občas z rieky vyskočil. Aby sa nadýchol čerstvého vzduchu, získal nadhľad.

22. Ulica, 23.. Zabočil. Vošiel do garáže a zaparkoval na svojom obvyklom mieste. Je doma. Teda skoro. Ešte bude mať čas vo výťahu, cestou do bytu, premiesiť všetky tie myšlienky. Chcel to nechať na podvedomie. Výťah mu dodával veľkú anonymitu. Tak, ako celé toto mesto. Stlačil tlačítko 46 poschodie. Čísla začali pribúdať. Pôsobili na Dana optimisticky. Počítali dni, ktoré s Emie ešte strávia. Odpočítavanie by znamenalo opak. Nechcel na to myslieť, ale myšlienok na Eminu smrť sa nevedel zbaviť. Potlačiť ich? Alebo sa im poddať? Zvolil tretiu možnosť. Myslel na ňu ako spolu jedia pizzu. Tak, ako každý piatok popoludní. Predstavoval si, že čísla sú roky jej života. Bolo prijemné pozerať ako pribúdajú. Aj keby to boli len minúty. Aj keby len sekundy. Každá ďalšia, ktorá by jej bola na tomto svete dopriata, by znamenala úľavu.

46. Dvere sa otvorili. Dan prešiel peknou, osvetlenou a čistou chodbou k svojim dverám. Veľké hnedé, drevené dvere s

matným číslom. Vytiahol kľúče a vložil do dverí. Vydali hlboký zvuk. Akoby ho pozdravili. Pozrel sa vľavo. Nevidel nič, všade sa rozliehalo ticho. Okrem neho sa chodbou šírila anonymita. Byt mal úplne na jej konci. Ten kút bol útulný a pomáhal mu strániť sa ľudí. Strániť sa ich spôsobu života. Nechcel ním nasiaknuť. Počul len bzučanie svetiel a tlmené zvuky z poschodí. Cítil sa ako vo veľkej príšere, ktorá ho troví. Odomkol dvere a vošiel dnu. Položil na stôl kľúče a prešiel z predsiene do kuchyne k veľkému oknu, cez ktoré bolo vidieť celé mesto. Kvôli tomuto výhľadu si tento byt aj kúpil. To okno bolo pre neho filozofickým okienkom do duše tohto veľkomesta. Kedykoľvek sa k nemu postavil, všimol si niečo nové. Bolo ako veľký televízor, v ktorom nebežia reklamy a program sa nikdy neopakuje. Pozrel sa do ulíc s rukami vo vreckách. Pery mal stiahnuté a hrýzol si do nich, rekapitulujúc dnešný deň. Otočil sa do kuchyne. Malý, hnedý stolík pri stene ho doslova volal sadnúť si. Chcel ostať v kuchyni a uložiť si myšlienky. Zapol stroj na kávu. Ešte stále bol otrasený z toho, čo sa ráno stalo. Nemohol sa zbaviť tých obrázkov, ktoré sa mu premietali v hlave znova a znova. Cítil, že mu z toho pulzuje krv v žilách. Cítil sa zvláštne. Akoby sa trápil a zároveň bol bezmocný čokoľvek s týmto pocitom v sebe urobiť. Rekapituloval si, či mohol niečo urobiť ináč, alebo to bolo takto dané a nemenné. Zacítil vôňu kávy. Podišiel nervózne späť k oknu. Pozeral na nočné ulice, na pulzujúci život, na mihajúce sa svetlá. Ešte aj o tejto hodine sú ľudia v pohybe. Neviditeľná sila ich ženie vpred za svojimi cieľmi. Býval v rušnom veľkomeste, kde bolo každému jedno, či niekto vedľa umiera, alebo sa žení. Ta anonymita vyhovovala všetkým. Nemusel sa ničomu a nikomu zodpovedať. Aj keď teraz by potreboval niekoho, kto by mu pomohol urovnať si myšlienky. Nemusel mat pokosenú záhradu a chodiť slušne oblečený. Žil si svoj život. Niekedy bola tá samota otravná, ale gauč, káva a film mu pomohli zabudnúť na stále opakujúcu sa prítomnosť. Dan miloval kávu.

Chodil po ceste z práce do malej kaviarne. Sedel s kávou v ruke a pozeral, ako sa ráno každý hrnie do práce, aby sa potom poobede zase hrnul z práce domov. Sedával tam skoro každý deň. Okrem svojej práce nemal žiadne iné povinnosti. Ruch mesta mu pomáhal zabúdať na stres a na ulici plnej ľudí sa cítil ako ryba vo vode. Všetky telá ho dokonale zakrývali a on túto anonymitu miloval. Keď chodil pomedzi dav, stále si každého všímal. Všímal si životy bežných ľudí. Tváre veľa napovedali. Skoro všetky vyjadrovali stres, nezaradenosť, nepokoj. A napriek tomu si predošlý deň väčšina z nich každé ráno zopakovala.

Až na tú rannú príhodu, si týmto rituálom prešiel aj dnes. Nalial si kávu a pozeral von oknom. Oproti nemu sa týčil tak vysoký mrakodrap, že keď chcel vidieť na jeho vrchol, musel sa zohnúť. Bolo zaujímavé sledovať všetky tie okná oproti. Životy iných ľudí. V izbách svietili svetlá a žiarili siluety. Robili všelijaké možné úkony a bolo to akési zohraté divadlo. Dan prechádzal okná jedno po druhom. Boli ich tam stovky tisíc. Ironiou bolo, že práve tieto siluety znázorňovali aj ozajstný život ľudí za záclonami. Beztvarý, stereotypný. Keď vyšli postavy spoza záclon, pôsobili beztvaro ďalej, ako predtým ich siluety.
Každý naprogramovaný na niečo, čo urobiť musel. Nie to, čo chcel. Chvíľu sledoval túto pantomímu a rozmýšľal, či aj on vyzerá podobne pre nich. Či sleduje niekto aj jeho život za záclonou. Je taký istý fádny? Tá myšlienka ho deprimovala. Každý chce byť svojim spôsobom výnimočný. Nezahodiť svoj život. Ten jediný, ktorý dostal. Zamyslel sa, či pozná nejaký výnimočný život. Nepoznal. Poznal len niekoľko výnimočných ľudí, ktorí boli zahrabaní touto fádnosťou a ťarchou každodenných starostí. Ako Emie. Keď pozeral do tej tmy, tak sa mu vynorila jej podobizeň. Akoby prišla z ničoty.

Dan zosmutnel. Vedel, že tá tma symbolizuje zrejme jej ďalšie dni života. Tie posledné. Ale keď sa do tej tmy zapozeral, žiarilo v nej na konci svetlo. Asi televízna anténa. Bolo to naozaj veľmi symbolické. Na konci býva svetlo. Také, či onaké. Stále však znamená vykúpenie. Pozeral na to svetlo v diaľke za mrakodrapom a prial si, aby do Eminho života zasvietilo také iste. Veľmi si to prial. Cez týždeň ju pôjdu s Evanom navštíviť. Tak snáď to svetielko zbadá. Pozeral oproti na ďalší mrakodrap, ktorý bol nižší ako poschodie, na ktorom býval. Na jeho streche bol postavený provizórny oddychový kútik. Zábradlie strechy bolo lemované stromčekmi. Boli tam akési holubníky, hojdacia lavička zavesená na reťaziach, stôl a pár stoličiek, nedbalo rozhádzaných naokolo. Pri východe na strechu svietila slabá lampa. Asi to bol len kábel dotiahnutý zvnútra. Pôsobilo to ošarpane, ale bol to ozajstný luxus v tomto meste. Mať priestor a čas iba pre seba. Kde nebol nikto, koho na strechu nepustili. Ktokoľvek si v tomto kútiku mohol v pokoji vyfajčiť cigaretu, alebo prečítať knihu. Úpenlivo pozeral na toto miesto ako zviera v zoologickej záhrade na niečo oslobodzujúce a nedosiahnuteľné. Stále mal pocit, akoby sa mal od niečoho oslobodiť. Stále sa cítil niekde zatvorený. Keď sa chcel postaviť na rovné nohy, tak si stále udrel hlavu o trámy. Ako by bol v nejakom hrnci. Niekedy sa fakt cítil ako dusený kus mäsa.

V tom sa otvorili na streche dvere a do tejto oázy vkráčal starší muž. Prešiel okolo blikajúcej lampy, sadol si do hojdačky a zapálil si cigaretu. Bolo úžasné pozorovať niekoho, kto si dokázal vytvoriť pre seba priestor, chvíľu, vlastný svet, vlastný život. To oslobodenie, po ktorom väčšina dennodenne túži v práci, v kruhu rodiny, na ceste domov, v obchode. Tieto okamihy v Danovi posilňovali vieru oslobodiť sa. Nevedel definovať od čoho a prečo. Len tu bol ten pálčivý pocit. Oslobodiť sa. Z tohto sveta? Z tohto tela? Z tohto vnímania reality? Možno zo všetkého naraz. Tento pocit ho vnútorne

zožieral a zároveň aj motivoval. Stál v prítmí a myšlienky ho hrýzli do živého. Na druhej strane tu sú tie luxusné veci, ktorých je potrebne sa vzdať. Ktoré sú vo svojej podstate len náznakom smerovania nášho života. Naleštené auto, značkové oblečenie, saká, topánky, kabelky. Ale Dan vedel, že keď toto všetko človeku zoberie a ostane nahý, tak ostane.. Nahý. Nemá nič viac, len seba, svoju osobnosť a výnimočnosť. A niekedy ani to nie. A ten muž dole na tom balkóne nemá nič z tých naleštených veci a predsa ma viac. Väčší luxus. Mnohé životy mu pripadali akési pokrivené. Prestal uvažovať a rozhliadol sa pred seba. Keby mu nezavadzal ten les výškových budov, tak by videl obzor a mesiac. Takto sa mohol len skloniť a pozerať do vysvietených ulíc. Život sa podobal na fungujúci organizmus. Veľké obytné bloky vyzerali ako orgány, ktoré plnili rôzne funkcie v rámci celého tela. Nákupne centrum, ktoré zásobovalo toto telo energiou. Obchodné budovy symbolizujúce mozog, nemocnica ako imunitný systém, továrne ako tráviaci systém no a ulice, ktoré lemovali svetlá. Vyzerali ako pulzujúce žily a tepny, ktoré dodávali potrebné živiny tam, kde to bolo potrebné. Takto zhora to všetko pulzovalo ako na ultrazvuku. Dan ako pracujúca jednotka fungoval ako červená krvinka, ktorá bola vypustená do obehu, aby pomáhala zásobovať telo svojou troškou, aby prežilo. Ale Dan nechcel byť len červená krvinka. Bolo skľučujúce si čo i len pomyslieť, že má Danú funkciu už pri narodení a bude ju vykonávať až do smrti. Len tú jednu jedinú, aj keď dôležitú. Chcel by si vyskúšať v tomto organizme rôzne úlohy, aby sa mohol rozhodnúť, ktorá ho napĺňa najviac. A nie vykonávať tú, ktorá mu bola akosi dopredu určená. Cítil sa takto ako otrok.

Podobnosť bola zarážajúca. Ak by niekto prekopal všetky cesty smerujúce do nemocnice, alebo do továrne, čoskoro by "odumreli" presne tak, ako akýkoľvek orgán v ľudskom tele. Robíme to vedome? Podvedome? Alebo je tento systém najefektívnejší a intuitívne ho zavádzame do našich životov?

Dan si podobné otázky kládol každý deň. Bola tu však aj ďalšia znepokojujúca realita. Nezdalo sa mu, že bol červenou krvinkou. Skôr sa cítil rakovinovou bunkou. Keď sa zhora na mesto pozrel, tak mu pripomínalo rakovinový nádor, ktorý ničil všetko naokolo len kvôli vlastnému rastu. Keď sa stavala ďalšia budova na okraji mesta, tak padlo za obeť mnoho stromov a trávy. Dym zamoril prostredie, otravoval prírodu. Jeho existencia sa nelíšila od nejakej choroby, ktorú sa telo snaží zabiť. Zapil vitamíny, aby sa vyhol v týchto jesenných dňoch chrípke. Za oknami začalo pršať. Bola zima a nepríjemné sychravo. Zemeguľa je plná metastáz. A tie sa rozširujú ďalej a ďalej. Stál pri okne, pozeral do ulíc a vedel, že toto je ten každodenný život a len ťažko by sa dal zmeniť. Alebo to je smrť? Život predsa niečo vytvára. Smrť zabíja, alebo vedie ku koncu. Ale ak by mal moc, niečo zmeniť.. Chcel by? Záležalo by mu na tom? Stalo by to naozaj za to? Dopil v obývačke kávu a zhasol svetlo.

Keď dopozeral film, bolo už okolo polnoci. Ráno na neho čakal dav a po ceste kaviareň. Ocitol sa v úplnej tme. Aby po ceste do postele nezakopol o nejaký zabudnutý roh nábytku, otvoril si mobil. Posvietil si pred seba a pomaly kráčal do spálne. Aj tak si ešte musí skontrolovať budík. Svietil si na cestu až došiel k posteli. Pomaly sa zobliekol, sadol na okraj postele a stále sledoval mobil. Jeho žiara príjemne osvetľovala priestor okolo neho. Vyložil nohy na posteľ a oprel sa o vankúš. Telo sa uvoľnilo a myseľ začal zaplavovať melatonín. To bolo miesto, kde sa Dan cítil bezpečne a doma. Stále držal v ruke mobil. Klikol na menu a zadával čísla, obrazovka preblikávala jasnou svetlomodrou farbou. Ožarovala okolo neho blízke predmety a vytvárala intimitu. Takú, ktorá patrila len jemu. Telo sa postupne ukladalo k spánku. Krv v žilách sa spomaľovala a Dan zabúdal, čo ho ešte pred chvíľou trápilo. Oči sa mu už zatvárali. Len spoza okien počul neustály ruch, ktorý však na neho pôsobil ako uspávanka. Okná mal

zatiahnuté závesom, aby bola v izbe nepreniknuteľná tma. Len tak sa mohol vyspať. Keď šiel v noci na záchod, tak si musel zasvietiť stolovú lampu. V izbe bola dokonalá tma. Sústredil sa na displej a skontroloval budík. Všetko bolo v poriadku. Čas zatvoriť oči.

Vtedy sa do jeho periférneho videnia prikradol tieň. Alebo odtieň. Obrys. Telo sa preplo do pohotovosti. Niečo tu nesedelo. Bolo to zvláštne. Videl už čokoľvek v tme a šere, ale toto bolo čosi iné. Stuhol a nespúšťal oči z displeja. Premkol ho taký intenzívny strach, že sa nedokázal otočiť a zistiť čo vidí. Závesy boli zatiahnuté, nemohol to byt tieň z ulice. Jeho telo sa premenilo na kameň. Ležal tam ako obeť. Kútikom oka sa pokúšal zistiť čo, alebo kto to je. Vtedy si uvedomil niečo strašné. Niekto to byť nemohol. Bolo to sivé a veľmi zvláštne sa to hýbalo. Pomaly sa vynáralo z tmy a smerovalo k jeho hlave. Začal hlbšie dýchať. Vôbec nerozumel tomu, čo sa to deje. Prestával veriť, že ešte nespí. Priblížilo sa to k jeho hlave. Akoby mu chcelo vysať mozog cez ucho. Nevedel čo chcelo. Odkiaľ prišlo a prečo. Na tele pocítil zimomriavky. Chcel z postele vyskočiť, ale bál sa, že to zareaguje agresívne a na mieste ho roztrhá. Chcel pohnúť čo i len prstom, ale nedokázal ovládať svoje telo. Podobný pocit ešte nezažil. Cítil sa ako pohodená handra. Netušil, čo za zviera by to mohlo byť. Alebo to bol nejaký bezdomovec? Bolo to ako hladový tiger, od ktorého sa musel vzdialiť veľmi opatrne. Jeho periférne videnie sa pokúšalo zaostriť na siluetu vedľa neho. Vtedy započul chrapot. Alebo ťažký dych. Ono to dýchalo! „Preboha, je to živé!“ prebehlo Danovi hlavou. Ak by to bol duch, zrejme by som ho nepočul dýchať. Danove vnútro kričalo od množstva adrenalínu, ktoré sa miešalo s krvou.

Dýchalo to tak, akoby malo jednu nosnú dierku zapchatú. Ako nejaký starec pred smrťou. Bol to podobný zvuk, aký vydával Danov nos počas chrípky. Keď dýchal a hlien v nose pulzoval.

Vydával pri tom rôzne zvláštne zvuky. Nevidel žiadne končatiny, torzo. Nič, len tú sivú siluetu hlavy. Čo mám robiť? Zahryzol si silnejšie do pery a pot sa mu lial po lícach. Počul ako mu hlasivky vibrujú. Jeho telo akoby sa chystalo na posledný úder. Na ranu, ktorá ho rozmliaždi na kašu. Chcel aspoň zistiť, čo to je. Mal právo vedieť, ako umrie. Hlava sa priblížila bližšie. Zbadal nejaké vlasy, alebo chlpy. Ale tá hlava mala veľmi neobyčajný tvar. Zdeformovaný, ako po havárii. Akoby jedna polovica bola vtlačená do druhej. Vyzeralo to ako zhnité jablko. Hlasivky sa začínali ozývať.. Preboha. Ono to možno ani nevie, že som živý. Alebo že tu sedím. Keď budem ticho, možno to odíde.. Ale hlasivky vydávali tichučké výkriky strachu. Z hrdla sa cez pokožku dralo tiché kvílenie, ktoré Dan nedokázal zastaviť. Akokoľvek sa snažil, nešlo to. Telo sa mu celé triaslo. Určite si ma to muselo všimnúť. Sedel tam ako kopa želatíny, pripravená na zjedenie.

Dan sa odhodlal na nebezpečný pokus. Chcel vykonať jeden pohyb, ktorý ho buď zachráni, alebo zabije. Chcel nakloniť hlavu tak, aby lepšie uvidel tento prízrak. Triasol sa na celom tele. Nechápal, že si ho tá bytosť doteraz nevšimla. Jedno pomyslenie ho však privádzalo do absolútneho strachu. A to priamy pohľad z očí do očí. Určite by nevydržal priamy pohľad. Na toto nebol pripravený. Človek má problém pozrieť do očí obyčajnému, nepríjemnému človeku. Nieto akémusi prízraku, ktorý sa o polnoci krčí pri posteli. To určite nevydrží. Ale musel to riskovať. Možno by bolo jednoduchšie omdlieť a nechať sa zožrať v spánku. Lenže mdloby neprichádzali.

Zvedavosť pomaly víťazila. Pomaly sa snažil otočiť krkom, avšak svaly mal stuhnuté. Akokoľvek sa snažil, nevedel ním otočiť. Skúsil to ešte raz. Opúšťali ho sily a vedel, že to bude zrejme posledný pokus. Ináč sa mu telo zosype na vankúš, tá bytosť sa na neho vrhne a začne ho žrať. Dan uvažoval, ako dravá šelma svoju obeť usmrtí. Ako obeť skonzumuje. Akoby sa chcel pripraviť na to, čo neodvratne príde. Zo všetkých síl

otočil krkom. Pohol sa len o pár milimetrov. To však stačilo na to, aby zaostril pohľad na sivú, práchnivú, neidentifikovateľnú hmotu. Videnie mal rozmazané a stále videl len periférne. Stačilo to však na to, aby si tu bytosť prehliadol detailnejšie. Prezeral si hlavu, ale s hrôzou zistil, že sa na nej nikde nenachádzajú oči! Hľadal nejaký bod, podľa ktorého by identifikoval toho neznámeho tvora. Človeka vylúčil hneď na začiatku. Miesto očí to malo akési priehlbiny a nimi to "pozeralo" smerom na mobil. Dan si až teraz všimol, že to po celý čas sledovalo jeho mobil. Asi to prilákalo to svetlo! Možno je toto jeho šanca. Zrejme Dana, ako živú bytosť ani nezaregistrovalo! A keď vypne mobil, tá bytosť sa stratí spolu so svetlom. Takže všetko čo treba urobiť je zaklapnúť mobil. Určite to priťahovalo to svetlo. Presne ako komáre v noci. Keď zhasol svetlo, vždy niekam zaliezli. Ak by bola táto teória správna, tak by to znamenalo, že táto bytosť je na úrovni nejakého hmyzu. Tak či onak bude zrejme konať na základe zvieracích inštinktov. To nedávalo Danovi veľké šance na prežitie. Komár nerozmýšľa. Ak by mal dva metre, tak by tiež jednoducho sadol na človeka a vycical by ho. Takže to znamená, že nech je to čokoľvek, tak to ma živočíšne pudy. Nie ľudské. Nesmie teda urobiť žiadny agresívny pohyb. Len pomaly zaklapne telefón. Viac urobiť nemôže. Stále sa to pozeralo tým smerom a Dan si všimol, že pohlo hlavou na bok, akoby to študovalo tú svietiacu vec. Vtedy sa chlpy pohli a odkryli povrch tej hlavy. Dan zmeravel ešte viac. To čo zbadal bolo ešte horšie čo si doteraz predstavoval. Celý povrch bol posiaty malými otvormi, ktoré sa sťahovali a otvárali. Akoby to nimi dýchalo. Boli to ústa? Prijalo to nimi potravu! Prisaje sa nimi na jeho telo a začne do seba pumpovať krv, mäso a kosti. Určite by neumrel hneď. Ale cítil by ako by ho to pilo zaživa. A keby sa mu to prisalo na hlavu, tak by mu asi zaživa vycucalo mozog. Aj by sa bránil, ale nevedel ako. Holými rukami? Nevedel, akoby to mohol zabiť holými

rukami a v pyžame. Zrejme by ráno po ňom našli už iba krvavú obliečku. A nikdy by sa nikto nedozvedel, čo sa stalo.
Zatvoriť telefón! Len ho pokojne zatvoriť! Bola to jediná možnosť, ktorá ho za tých pár minút napadla. Pomaly ohýbal ľavý prst a modlil sa, aby ho poslúchol.. Áno! Poklop sa hýbe. A zatvára. Pomaly sa menil uhol. Hlava sa pozerala ďalej na svetlo. Zrejme netušila, čo sa stane. Vtedy to prišlo. Klap! Telefón sa zatvoril. Nastala tma. Zvuk telefónu vyznel ako cvaknutie pištole pri hlave. Dan sa cítil ako na poprave a čakal na posledný smrteľný úder. Čakal na zahryznutie, alebo akýkoľvek kontakt. Druha sekunda, tretia, štvrtá. Počítal sekundy, ale v izbe sa rozliehalo len zlovestné ticho. To ťažké dýchanie sa stratilo! Možno to len otváralo tlamu a chystalo sa zahryznúť. Vtedy v Danovi ožili všetky bunky. Každá jedna bola plná adrenalínu. Vyrazil z postele neľudskou rýchlosťou. Len čo skočil na podlahu, nohy sa mu podlomili. Telo bolo príliš stuhnuté, aby odolalo takému kroku. Až vtedy si uvedomil ako veľmi tam v posteli stŕpol. Ležal na podlahe dve sekundy a bol úplne zraniteľný. Keby ho to chcelo zožrať, tak teraz je tá správna chvíľa. Mäso nasiaknuté krvou, pekne šťavnaté. Prebehli ďalšie sekundy a nič. Dan sa zo všetkých síl plazil ku dverám. Bola tma. Nemal odvahu sa za seba pozrieť a zistiť, či to nad ním nestojí. A možno aj stálo. Možno si vychutnávalo okamih víťazstva. Dravec sa hrá s korisťou. Dan sa plazil ďalej ku dverám. Pomaly sa dvíhal z podlahy. Zabočil okolo kuchyne do chodby. Konečne zbadal dvere. Ešte pár metrov a bude tam. Snažil sa zachytiť nejaký zvuk. Nepočul nič, len svoj dych. Možno to lezie po strope. Alebo vyplazilo svoj dvojmetrový jazyk. O chvíľu ho stiahne za nohu. Ešte dva metre..Už rozoznal siluetu kľučky. Vtedy si uvedomil, že dvere sú zamknuté! Kľúče visia v zámku. Bude musieť potichu odomknúť. Keby vedel, že dnes bude jeho telo slúžiť ako zdroj energie nadradenému druhu, asi by ich rovno zosadil z pántov a čakal v chodbe. Pomaly sa k nim priblížil. Chytil kľučku. Bolo mu všetko jedno. Krčil sa pri dverách, pomaly

ich odomykal a vzlykal ako malé dieťa. V duchu prosil o život. Krčil sa ako králik v klietke, čakajúc na ruku, ktorá ho z nej vytiahne a vykrúti mu krk. Odomkol jeden zámok. Neopovážil sa kričať. S pokorou čakal, či ho to stvorenie ušetrí na živote. Vedel, že keď ho chce zožrať, tak teraz je ta správna chvíľa. Odomkol druhy zámok. Kľúče mu ostali v ruke. Pomaly otvoril dvere. Do chodby preniklo trocha svetla. Stál v nej sám. Vykĺzol na chodbu a pomaly zatváral dvere. Vtedy mu zrak zablúdil do chodby. Akoby čakal, že na neho niečo vyštartuje, vtiahne ho naspäť do bytu a nastane masaker. Pozrel do chodby. Svetlo končilo na prahu obývačky. Bola tam tma. Obývačka vyzerala ako búda pre obrovského psa, ktorý sa tam v tme teraz krčil a ceril zuby. Nevšimol si nič. Opatrne zavrel dvere a celý spotený sa otočil. Jeho telo v ten moment zaradilo druhý stupeň. Stupeň prežitia. Rozbehol sa ku osvetlenému schodisku a utekal po troch, štyroch schodoch. Bolo mu všetko jedno. Cely blok bol prázdny. Všetci určite spali. Bol tam len on a jeho dupot, ktorý sa rozliehal po chodbách. Bál sa nastúpiť do výťahu, aby sa to pri ňom nezjavilo znova. V uzatvorenom priestore. Nevnímal okolie, len utekal po schodisku ako zmyslov zbavený. 20, 12, 8, tretie, druhé, prvé, suterén, chodba, schránky, posledne dva schody, dvere, ulica.. Vystrelil na ulicu, po ktorej prechádzalo pár chodcov. Udivene pozerali na Dana v teplákoch, ako tam stojí s kľúčmi v ruke. V tom kŕči aj zabudol že ich má so sebou. Keď zbadal iných ľudí, odľahlo mu. Pozrel sa na kľúče. Jeho telom prešla vlna víťazstva. Má na nich aj kľúče od auta. Prebehol blok a z druhej strany vošiel do garáže. Nasadol do auta a hneď vyrazil. Hľadal svetla, ľudí, dav. Nebolo to vôbec ťažké. Mesto nikdy nespalo.

„Čo mám robiť? Kam mám ísť? Domov ani náhodou. Dnes určite nezaspím.“ Zaradil sa do pruhu na križovatke. Všade okolo neho bolo množstvo áut. Potrebuje niekoho, kto s ním pôjde k nemu domov. Sám tam nevkročí. Nemal tu istotu. Zájde za Evanom.. Áno. Ten by mu mohol pomôcť.

Býval niekoľko blokov od Dana. Žil podobným životom. Pracoval v podobnej firme. Zájde k nemu. Bál sa čo i len vytvoriť jedinú myšlienku o tom čo sa stalo. Prešiel pár blokov a k Evanovi dorazil o 15 minút. Nebýval v takom vysokom mrakodrape ako Dan. Zastavil pred blokom, zabuchol za sebou dvere od auta a vybehol po schodoch. Zaklopal Evanovi na dvere.

Ticho. Je neskoro večer.. Dan dúfal, že je doma. Zaklopal ešte raz. Započul spoza dverí zvuky. Odstúpil od dverí, akoby sa bál, čo sa za nimi objaví. Dvere sa otvorili a stál v nich Evan.
Otvoril oči dokorán. Bol prekvapený, že ho vidí v túto neskorú hodinu. „Stalo sa niečo divné," začal Dan. „Ja neviem čo sa stalo. A radšej ti to ani nevysvetľujem." „Čo ťa niekto prepadol? Volali z práce?" pýtal sa Evan prekvapene.
„Nie nie. Neskôr ti to vysvetlím. Môžem u teba prespať? Nemôžem sa vrátiť domov. Zajtra ráno si len skočím po veci. Nechcem isť domov sám. Ale musím sa tam vrátiť." Evan pozrel na Dana: „Vyzeráš, ako by si videl nejakého ducha, alebo mŕtvolu." Dan zhlboka dýchal. Zreničky mal veľké ako puky.
„Čo sa stalo? Dan? Čo sa stalo? Prečo si dobehol, akoby ta niekto prepadol? Dan!.."
„Ja neviem. Niečo som videl. Neviem čo to bolo. Ako zlý sen. Ako tá najhoršia nočná mora, predstava.. Evan.. Neviem čo som videl, ale do bytu sa sám nevrátim!" pozrel na Evana.. Ten nevedel čo si má myslieť.. Možno si trocha vypil. Možno sa k nemu niekto vlámal, alebo sa zobudil zo sna..
Evan vedel, že sa dnes veľa nedozvie. Pozeral na neho a nevedel mu pomôcť. Bolo mu ho ľúto. Možno ho zmohla Emie. Vyzeral byť veľmi vyčerpaný. Ráno sa spolu porozprávajú.

„No tak v poriadku. Zajtra spolu zájdeme do tvojho bytu," dvihol sa Evan a prešiel do kuchyne. Z chladničky vybral dve piva. Mlčky sa vrátil do obývačky a podal jedno Danovi: „ Alebo chceš radšej čaj? Mlieko?"
„Dík, pivo je fajn," natiahol sa po fľašu. Ústa mal od všetkého toho adrenalínu a strachu suché, až sa mu jazyk lepil o podnebie. Evan si sadol oproti nemu na gauč a napil sa z fľaše. Dan pred seba len mlčky pozeral a napil sa tiež. Nechcel rozmýšľať nad tým, čo sa stalo. Snažil sa vykresliť si tú situáciu znova. Či náhodou nespal a či to nebol sen. Ak to bol sen, tak kedy sa z neho zobudil? Konečne sa upokojil a pocítil únavu. Evan medzitým dopil mlčky pivo a fľašou naznačil, že ide spať. Dan len mávol rukou. Dopil svoju fľašu a natiahol sa na gauč v obývačke. Nechal zapnutý televízor so správami. Natiahol sa po vypínači, ale ihneď si to rozmyslel a nechal svetlo zasvietené.

Prebral sa ráno na hluky z kuchyne. Strhol sa. Dvihol hlavu a podoprel sa lakťami, akoby chcel zistiť, či včera naozaj prišiel k Evanovi až domov. Všetko sa zdalo byť v poriadku. Slnko sa pomaly predieralo závesmi a osvetľovalo Evanov byt. Všetko nasvedčovalo, že prežije celkom bežné ráno. Teda až na to, že sa zobudil u Evana.

Nespomínal si kedy zaspal. A čo sa dialo potom. Ale bol rád, že sa nedialo nič. A možno sa dialo, len o tom nevie. Bolo ma to navštíviť? Keď som spal? Prešiel si rukou po tele, akoby hľadal uhryznutia, alebo nejaké vniknutie pod kožu. Nič. „Som v pohode, som v pohode," opakoval si v hlave sám pre seba. Trocha vystrašený sa dvihol z gauča a prešiel okolo Evana do kúpeľne.
„Ahoj, zjeme raňajky a povieš mi, čo sa stalo. Potom zájdeme k tebe domov. Si v poriadku?" pozeral Evan na Dana a popritom ďalej chystal raňajky.

„Hej, myslím, že áno. Nie je mi najlepšie, ale je to vždy lepšie ako včera. Idem sa umyť," a prešiel chodbou do kúpeľne. Bola malá, ale útulná. Keby ho tam niekto zavrel asi by sa začal aj báť. Pozrel sa do zrkadla, akoby hľadal odpovede. Nevyspatý, pokrčený výraz tváre mu však žiadnu odpoveď neponúkal. Stena za nim bola biela a Dan sa na nej vynímal ako nešťastne namaľovaný obraz. Stál pred zrkadlom nahý do pol pása, s nepokojným výrazom v tvári. Uvažoval, ako sa do bytu vráti. Pošle najprv Evana? Jedného dňa bude musieť za sebou zatvoriť dvere a znova si ľahnúť do postele. Alebo byt predá? Nemôže u Evana spať teraz cely mesiac ako dieťa v spálni svojich rodičov.. Zohol sa nad umývadlo a tri kráť si vodou umy tvár. Pomaly sa narovnal a dal ruky z tváre dole. Vtedy nastala tá krátka chvíľka ticha, kým sa niečo udeje. Celé jeho telo zmeravelo a adrenalín zaplavil žily. Oči ostali otvorené, aj keď ich chcel zatvoriť. Boli ako zo skla. Začínal v nich cítiť tlak. Ústa úplné ovisli, nevládal pohnúť perami. Celé telo stuhlo a viac ho neovládal. Akoby ho niekto oblial voskom. V hlave mu však kričalo tisíc hlasov. Chcel z hlavy a kúpeľne vyskočiť a utiecť. Najradšej by to nevládne telo opustil a ako duša zutekal z toho miesta. Nedalo sa. Stále na to civel. Do očí sa mu valila krv, mozog horel. Trvalo to asi dve až tri sekundy, ale Dan cítil, že pravé prezíva večnosť. Pozeral na výjav v zrkadle, ktorý nechcel zmiznúť.
V ľavom, hornom rohu viselo dole hlavou krvavé telo, bez kože a s otvorenými ústami. Mäso trčalo medzi rebrami a napínalo sa pod tlakom. Ak by to urobil nejaký človek, bol by to netvor. Otvorilo to oči dokorán a s umierajúcim kvílením akoby prosilo o pomoc a naťahovalo ruku k Danovi. Zreteľne počul pukanie a sťahy. Krv prúdila po ruke a tiekla na zem. Nevydávalo to zvuky, len stonanie a zvieracie kvílenie. Akoby to nemalo hlasivky. Ruka sa blížila k jeho ramenu. Nedotiahla ho. Povraz, ktorý to malo okolo pása sa zarýval hlbšie do čerstvého mäsa a vytláčal z neho krv.
„Dan, si hotový?"

Dan sa strhol a vrazil do dverí kúpeľne. Vybehol do chodbičky a oprel sa o stenu. Evanov hlas ho prebudil a jeho telo zrazu ožilo. Akoby jeho hlas prenikol do mozgu a vyrazil z neho tú predstavu ako klin. Vrátil sa spať do reality. Evan vystrašene prebehol cez predsieň, aby zistil čo sa deje.
Dan kričal od strachu a hnusu, ktorý videl. Evan rýchlo nahliadol do kúpeľne, ale nič v nej nenašiel. Priskočil k Daňoví a kričal: „Spamätaj sa! Čo sa stalo? Si v poriadku? Počuješ ma?“ triasol s ním.
„Čo si videl, čo sa stalo? Hovor so mnou, Dan! Tu som! Nikto tu nie je! Som tu s tebou! Ukľudni sa!“ Dan sa vystrašene pozrel na Evana.
„O tom si mi chcel rozprávať?“ znepokojene sa pýtal Evan a triasol Danom, aby sa dočkal nejakej odpovede.
„Bolo to tam. Ale nie to isté, čo som videl včera. Ale bolo to tam. Niečo podobné, ako včera u mňa doma v spálni,“ triasol sa Dan a pozeral na stenu oproti.
„Ukľudni sa, nič tu nie je“ skúšal ho Evan vrátiť späť do reality.
„Mám sa ukľudniť? To čo som videl nebolo z tohto sveta. Ako mám zaspať. Čo mám robiť?“
Evan na Dana pozeral akoby ho ešte nikdy nevidel. Vlastne.. Takého ho ešte nikdy nevidel. Pozeral na neho zhrozene a nevedel pomôcť.
„Poď do kuchyne, vstávaj,“ dvíhal ho zo zeme. Dan sa ešte stále v spodnom prádle podopieral ľavou rukou o hnedú stenu a pravou držal Evana za rameno. Pomaly sa vytackali z chodbičky do jedálne. Vľavo sa rozprestieralo veľké okno a slnko mu zalialo tvár, až si ju musel zakryť. Chytil sa dreveného gauča a zviezol sa rovno doprostred neho. Evan si sadol oproti nemu na drevený stôl.
„Dan, čo sa deje?“ pozeral na neho a nechápal. Nechápal vôbec ničomu.

„Ja neviem! Neviem čo sa deje, čo som videl. Neviem,“ hlas mu slabol a hlasivky sa veľmi chveli. Od nemohúcnosti mu zovrelo hrdlo až sa zdalo, akoby plakal.
„Niečo s tým ale urobiť musíš, lebo zošalieš. Choď za svojim doktorom. Nech ti predpíše nejaké lieky na upokojenie, alebo navštív psychológa,“ hovoril Evan, ale Dan bol ešte stále z toho krvavého obrazu mimo. Vybavovalo sa mu to mäso, ktoré tam viselo a stekala z neho krv.

„Nemáš nejaké prášky? Niečo proti bolesti. Na hlavu. Však chápeš,“ pýtal sa Dan Evana.
„Neviem, počkaj pohľadám v kuchyni,“ prezeral si ho Evan a videl, že je úplné mimo. Sedel tam pred nim na gauči už toľko krát, ale v takomto stave ho ešte nevidel.. Zdá sa, že Emien stav Dana veľmi zobral. Zrejme sa vnútorne nevie zmieriť s tým, čo sa deje a zrejme aj stane. Vyzeral psychicky na dne. V nemocnici však vyzeral úplne v poriadku. Teraz je to iný človek.

Zrazu zazvonil jeho mobil. Nechal ho včera večer na stole. Obaja sa pozreli nechápavo tým smerom. Zvonenie znelo ako návrat od reality. Zazvonil tretí krát, štvrtý. Dan zhlboka dýchal.
„Nedvihneš to?“ pýtal sa Evan. Dan nemal v tej chvíli absolútne žiadnu chuť počuť niekoho v telefóne. Evan vedel, že firma v ktorej Dan pracuje je striktná a nechcel aby mal Dan problémy. Podišiel k telefónu a dvihol.
„Áno?“ ozval sa Evan do telefónu s prekvapivým pohľadom. Dan na neho stále pozeral a dychčal. Evanova tvár sa začala meniť. Z prekvapivého pohľadu sa stal mierne vystrašený až skúmavý. Dan nechápavo pozeral, čo sa s Evanom deje. Vtedy k nemu vykročil a podal mu telefón. Dan stále sediac na zemi nechápavo pozrel na Evana.
„Ten človek mi povedal v telefóne že to, čo si pravé videl, ti môže vysvetliť. To, čo si videl v zrkadle, aj to, čo sa stalo

večer u teba doma," hovoril Evan a bol teraz snáď ešte viac vykoľajený ako sám Dan.. Pozerali na seba ako dvaja cudzí ľudia. Evan nevedel čo ma robiť. Absolútne nerozumel, ničomu čo vidí a počuje. Civel na Dana. Pozrel na mobil a chcel ho zložiť. Napriek tomu však natiahol ruku k Danovi a podal mu ho.
„Dan. Ako ten človek vie, čo sa stalo?" Dan bol na pokraji nervového zrútenia. Pozeral na telefón a bal sa ho zobrať do ruky. Je to súčasťou tejto podivnej reality, ktorú pravé zažil? Evan stal blízko neho, a to mu dodalo trocha odvahy. Možno ten hlas v telefóne povie, že to bol nejaký vtip, alebo drogy vo včerajšom pive. Opatrne priložil ucho k telefónu.. Evan na neho nechápavo civel. Po Danovom čele tiekol pot, zreničky mal široké a čierne. Osoba na druhej strane mu niečo hovorila. Zrejme ho to zaujalo, lebo nehodil v prvej sekunde telefón do kúta. Naopak. Prestával silno dýchať a zaujato počúval.. Ako zhypnotizovaný. Zdalo sa, že tu osobu na druhej strane pozná. „Viem. Prídem. Asi prídem," odpovedal veľmi rozpačito do telefónu a zložil. Evan nechápavo pozeral: „Prídeš? Ideš na nejakú schôdzku? Poznáš tú osobu na druhej strane?" opýtal sa Evan, akoby sa bál, že ho už nikdy neuvidí. „Nikdy sme sa spolu nestretli, ale mám pocit, že sa poznáme," vstal zo zeme. Vyzeral pokojne, ale bolo na ňom vidno, že mozog pracuje na plné obrátky. Mal mierne neprítomný pohľad, plný otázok a stále bez odpovedi. Evan len ticho stál v miestnosti a pozeral, ako si Dan balí svoje veci a chystá sa odísť.
„Ozvem sa ti neskôr, nemaj strach," zastavil sa na chvíľu a poďakoval Evanovi za včerajšok. Nechcel aby sa o neho bál, ale ten hlas na druhej strane.. Ten telefonát bol akoby nie z tohto sveta. Príliš veľká náhoda? V každom prípade nemal žiadne lepšie riešenie, ako by vyriešil to, čo sa s nim pravé deje. Trocha rezignovane, ale predsa pôjde. Aj keď miesto stretnutia je viac ako symbolické v rámci jeho momentálneho stavu. O nič nepríde.. Na chvíľu si prestal spájať všetky

súvislosti a uvažoval racionálne. To, čo sa deje, totiž racionálne vôbec nebolo.
„Ahoj," zatvoril Dan za sebou dvere, nechajúc Evana nechápavo stáť v obývačke.

Viezol sa mestom a pozeral do ulíc. Výškové budovy mu stále pripomínali útočisko. Chcel vbehnúť do nejakej uličky a zakryť sa krabicou, aby ho tie vidiny znova nenašli. Ale čo ak by sa situácia zopakovala znova, len by nevidel v zrkadle kvíliace mäso, ale ruky trčiace z múru, ako ho chcú uchmatnúť? Hlava mu vrela, mozog sa varil. Na jednej strane by sa mohlo zdať, že sa vybúra na najbližšom rohu. Opakom však bolo, že všetky jeho bunky boli v strehu tak, ako to ešte nikdy nezažil. Zaprisahal by, že dôkaze odčítať ľuďom na chodníku z pier každé slovo. Zastavil na červenú, tesne pred prechodom pre chodcov. Po pravej strane bol kostol, po ľavej kaviareň, na ktorej stal vysoký mrakodrap. Vedľa neho ďalší. A ďalší. Ako súrodenci. Lemovali túto betónovú džungľu. Medzi nimi sa ako koryto rieky tiahla cesta. Z budov trčala klimatizácia a naokolo bol úplne bežný deň. Ľudia behali sem a tam. O takomto čase by zrejme kráčal niekam na kávu, alebo do práce. Jeho bežný život mu ani nedovolil sa zamyslieť, že možno niekto v jeho okolí prežíva niečo fakt šialené. Tak ako to teraz nechápu títo ľudia. Zbadali zelenú a prechádzajú popred neho. Keby teraz vystúpil a povedal komukoľvek, že práve videl v zrkadle umierajúceho človeka, ktorý bol skrvavený od hlavy po päty a prosil o pomoc, tak by zrejme prinajlepšom skončil s označením idiota, prinajhoršom by na neho zavolali nejakú pomoc, aby ho zatvorili za vysoký múr, a odpratali do nejakého ústavu. Kto by tu bol teraz ale ten blázon? Na semafore sa prepla zelená. Pohol sa ďalej, sledujúc mesto a ľudí. Predtým to takto nevnímal. Teraz si všíma ako sa kto tvári. Život z neho vychoval vojaka. Nevšímajúc šiel za svojim poslaním, misiou. Práca, oddych, obývačka. Znova a znova. Prešiel ďalšou križovatkou, keď mu hlas v gps oznámil,

že o niekoľko metrov má odbočiť doprava. Snažil sa ostať ostražitý, aj keď pri tomto návale emócii by bolo lepšie ležať na trávniku a pozerať do neba. Uložiť si v hlave všetky myšlienky. Po dvoch odbočkách sa ocitol pri rieke, kde sa týčila vysoká budova s plotom. Z druhej strany ju lemovala rieka. Navonok nepôsobila prívetivo. Zastavil na parkovisku a vykročil. Každým krokom pociťoval pocit viny, že ak sa prezradí nejakým slovom, tak by mohol skončiť na psychiatrii tiež. Vyvolávalo to v ňom veľké napätie, ktoré sa snažil skrývať, aby to nikto nezbadal. Musel vystupovať dôveryhodne. Otvoril vchodové dvere. Zrazu akoby prepol na iný kanál a nervozita opadla. Oproti nemu sa nachádzala klasická recepcia so sestričkou, po pravej strane kávomat, sedačky, chodba, po ľavej strane biely stôl s propagačnými materiálmi. Podišiel k sestre.

„Potrebujem navštíviť rodinného známeho. Bolo by to možné?“ opýtal sa trocha nesmelo a sledoval sestričkinu reakciu.
„Vypíšte tento formulár, a podala mu niekoľko listov papiera. Dan vedel odpovede na otázky vo formulári z telefonátu. Koho ma navštíviť a všetky potrebné podrobnosti. Vypísal svoje iniciály a formulár odovzdal.
Sestra si formulár zbežne prešla. To čo do neho Dan napísal, ju zaujalo. Pokrčila obočie a mrkla na Dana. Už sa zdalo, že mu položí nejakú otázku, alebo mu návštevu nepovolí.
„Počkajte tu,“ povedala pokojným hlasom a odišla.
Dan ani nedýchal, nepozeral naokolo, snažil sa v hlave udržať ticho, tmu a bezmyšlienkový stav. Poobzeral sa okolo seba. Miestnosť čakárne ho trocha upokojila. V rohu naproti sedela žena v zelenom kabáte a vlasmi v cope, oproti nej nejaký chlap, ktorý bol podobne bledý ako Evan. Avšak žiadne mŕtvoly ani prízraky. Prešiel okolo bieleho stolíka ku gauču a sadol si neďaleko tých dvoch. Zaboril hlavu do rúk, akoby potreboval súkromie. Potreboval v pokoji porozmýšľať o tom,

čo sa to deje a hlavne.. Prečo sa to deje. Ani sa nestihol poriadne zamyslieť a pristúpila k nemu sestrička.
„Nech sa páči, zavediem Vás do miestnosti pre návštevy. Nasledujte ma," Dan vstal, a kolená sa mu roztriasli. Nevedel čo má čakať.

Sestrička ho zobrala na tretie poschodie. Stáli mĺkvo vo výťahu. Dan sa snažil vyzerať pokojne, aj keď sa jeho myseľ zmietala vo víre otázok. Mohli si o ňom myslieť čokoľvek. Dvere sa otvorili. Prešli nejakou chodbou, v uličke zabočili doľava a dostali sa k nejakým dverám. Sestrička vybrala kľúč a otvorila. Prešli dverami. Ústav nevyzeral tak hrôzostrašne, ako vo filmoch. Bola to úplné bežná nemocnica. Dan kráčal za septickou a obzeral si okolie. Snažil sa porozumieť, ako asi prežívajú takýto pobyt pacienti. Pomaly prešli cez chodbu, až vyšli na nejaký presklený balkón. Vtedy si Dan všimol, že spája obe budovy a je vlastne akoby vo vzduchu. Zrejme oddeľoval obe časti ústavu. Asi bezpečnostné opatrenie. Ľudia, tu zatvorení asi nie sú až tak bezpeční, akoby sa mohlo zdať. Dan si miestami aj vyčítal, že mu asi šibe, keď súhlasil s návštevou. Trocha spochybňoval svoje rozhodnutie hľadať odpovede práve tu, ale veľa možností na výber momentálne nemal. Musel sa dopracovať k nejaký odpovediam. Konečne prešli ďalšou chodbou a sestrička ho zaviedla do miestnosti, kde sa pravé pacienti zišli na poobedňajšie cvičenia.

„Keď skončíte, kolega Vás odvedie na recepciu," a pohľadom pozrela na vedľa stojaceho ošetrovateľa.
„Ďakujem Vám," otočil sa Dan a otvoril dvere do miestnosti. Bola celkom pekná. Svetlá a farebná. Asi to na pacientov pôsobilo upokojujúco. Všetci niečo robili. Pozerali televízor, hrali hry, rozprávali sa s niekým, alebo aj sami so sebou. Jednoducho presne tak, ako si Dan myslel, že to bude vyzerať.

„Bože. Keď som si myslel, že doteraz mi nešibalo, tak teraz si myslím, že mi už definitívne začalo,“ zamyslel sa Dan. Tu zrejme nechodili nejakí obyčajní občania z voľnej chvíle. Každý kto tu bol, mal na to nejaký dôvod. A tie dôvody neboli úplné bežné a každodenné.
Veď vlastne ani Dan nemal úplné bežný dôvod sem vkročiť. Ale bol tu.

Prešiel sa miestnosťou. Všetci vyzerali úplné normálne. Aj keď to slovo tu dostávalo ďalší význam. Boli teda normálni, obyčajní, narušení pacienti čakajúci na ďalšiu dávku lieku, na možné uzdravenie. Ale to si asi mysleli len oni. Mreže na oknách im brali akýkoľvek ďalší optimizmus a nádej. Teda aspoň Danovi. Nevedel ako sa cítia, kto sú zač. Dúfal, že sa teraz necíti ako oni. Chcel si okolo seba postaviť stenu, aby si zachoval odstup. Keď si však spomenul na včerajšok, tak do tohto prostredia zapadol úplné dokonale.
Nervózne zvraštil čelo a prešiel si rukou cez tvár, aby sa osviežil. Znova sa mu naskytol ten istý obraz. Oprel sa teda o stenu a obzeral sa. Všetci boli akýsi rovnakí. Stal tam a pozoroval miestnosť, keď sa odrazu jeden pacient postavil a pozrel na neho. Dan pokrčil obočie. Je to on?
Bol to taký obyčajný starý muž. Nepútal pozornosť. Biele vlasy, trocha zarastený. Vysoký asi ako Dan. Niečo sa mu na ňom nezdalo. Mal taký zvláštny pocit. Asi z toho, ako sa na neho pozeral. Ale bolo tam ešte niečo. Cítil, akoby ho odniekiaľ poznal. Bolo to zvláštne.
Dan ukázal rukou na seba a v ústach naznačil: "ja?", akoby sa starca pýtal, čí sa pozerá naozaj na neho.
Neodpovedal. Len vykročil. Kráčal pomaly a pokojne. Ošetrovateľ si taktiež všimol, že sa deje niečo nezvyčajné a pozoroval starca. Došiel na dosah k Danovi. Zastavil a bez pozdravu vyriekol niečo, z čoho sa Dan vyľakal skoro rovnako ako včera večer doma.

„Viem, čo si videl," jednoducho na Dana vyhŕkol a otočil sa. Odkráčal si sadnúť späť k stolu.
Danovi sa otvorili ústa a telo sa mu roztriaslo. Na čelo vybehli kropaje potu. Roztrasený podišiel k stolu a prisadol si.
„Ty vieš, čo som videl? Ako vieš, že som niečo videl?" Dan vôbec nerozumel, ako by sa o jeho zážitkoch tento starec mohol dozvedieť. Videli sa prvý krát. Ani ho nepoznal. Nevedel kde býva. Musel by tam v spálni stáť priamo vedľa neho.
„Takto ako ty, vyzerá každý, kto videl niečo, čo ešte pred tým nikdy nevidel," usmial sa starec. Začali sa baviť úplne normálne, akoby sa videli už desiatykrát. Bez zoznámenia.

„Som Elho. Je to skratka môjho mena. Ak budeš chcieť akúkoľvek odpoveď, môžem ti pomôcť ju nájsť. Nemusíš tu chodiť ak nechceš. Nikdy sme sa takto nevideli, ale ja viem, že mame veľa spoločného. Pýtaj sa na čo chceš," začal konverzáciu úplne pokojne, akoby sa naposledy videli včera.
Dan zostal sedieť, akoby ho niekto ovalil stoličkou. Pohyboval sa na hrane racionality a šialenstva. Zvážoval možnosti. Ak teraz odíde a prízraky sa znova zopakujú? Buď skočí z mosta, alebo sa aj tak vráti. Akú ma záruku, že to všetko skončilo pri tom zrkadle u Evana? Trocha nedobrovoľne teda usúdil, že toto je asi jediná možná cesta. A keď sa zblázni, tak sa len prezlečie a môže tu rovno ostať. Absolútne nevedel čo má so vzniknutou situáciou robiť..
Elho sa zatiaľ hral s lyžičkou.
„Vieš, chcem ju ohnúť. Len myšlienkou. Ja viem, že to dokážem," a sledoval sústredene lyžičku vo svojej ruke.

Dan sa pozeral na Elha trocha nechápavo, ale už ho to ani nedokázalo tak veľmi prekvapiť. Takže trocha unavene a odovzdane naviazal komunikáciu: „A ako to že sa neohla? Ako vieš, že sa dá vôbec ohnúť?, nechápavo sa pýtal Dan.

„A ty ako vieš, že keď stlačíš kľučku, dvere sa otvoria?“ opýtal sa protiotázkou Elho.
„No lebo mi to keď som bol malý asi niekto ukázal. Alebo som to skúsil.
„No. A mne to nikto nepovedal, tak to tiež skúšam. Aký je v tom rozdiel?“
„Rozdiel je v tom, že ja tie dvere viem rukou otvoriť. Kým ty zrejme kým tu lyžičku do ruky nevezmeš, tak ju nemáš ako ohnúť.“
„A tvoja ruka je čo?“ opýtal sa Elho.
Dan udivene pozrel: „No. Časť môjho tela. Mäso a kosti.
„Je to energia. Len je zhmotnená na rôzne molekuly, atómy a držia pokope vďaka nejakej sile. Ak na ňu necháš pôsobiť silu veľkého kameňa, ktorý na ňu spadne, čo sa stane?“
„Asi sa rozmliaždi,“ odpovedal Dan a nechápal kam táto komunikácia vedie.
„Áno. Jedna energia, naruší svojou silou tú druhú. Takže je teda možné že môžeš o tvoju ruku prísť nie? Takisto ako keď ja zvolím tu správnu energiu a naruším druhú energiu. Lyžičku. Ohnem ju.“
Dan začal chápať, prečo je Elho na psychiatri zatvorený. Jeho názory boli ďaleko vzdialené tým pozemským.
„Už mesiac si skúšam predstaviť, že tá lyžička je súčasť mňa. Že je moja predlžená ruka. Ak by sa mi podarilo môj mozog presvedčiť že tá lyžička je moja ruka, tak s ňou hádam môžem hýbať nie? Tak ako môžeš ty svojimi prstami na tvojej ruke. Tiež sú vzdialené od mozgu niekoľko desiatok centimetrov, ale mozog pozná svaly a nervy, ktoré ju môžu dať do pohybu. No a ja takisto hľadám tie svoje svaly a nervy, ktoré mi lyžičku zohnú. Snažím sa použiť mimo zmyslove vnímanie, rozprával ďalej Elho a vyzeralo to, akoby sa rozprával len sám so sebou.
Dan začal byť netrpezlivý: „Dnes ráno som videl mŕtvolu, visiacu dole hlavou v mojej kúpeľni,“ prerušil Elhove úvahy. Elho prestal nahlas rozmýšľať a pozrel na neho.

„Bola tam. Určite.“
Elho sa konečne odosobnil od lyžice. Zdalo sa, že ho Dan zaujal. Každý deň sa mu snažili vtĺkať do hlavy, že by mal prestať s tým čo robí a že je chorý. A jedného dňa príde niekto zvonku a povie mu niečo podobné, za čo ho tu zatvorili. Niekto úplné normálny. Niekto, komu môže veriť, že na neho nehrá žiadnu psychologickú hru.
„Takže si videl telo,“ pokračoval Elho.
„Áno. Viselo dole hlavou. Bolo hnusné a krvácalo. Umieralo, trápilo sa. Nerozumiem tomu.“
Elhov mozog myslel inač ako mozgy zdravých ľudí. A samozrejme začal vidieť veci, ktoré mu pasovali.
„Zrejme to, čo si videl v zrkadle, sa tam aj naozaj nachádzalo. Ty si si vymyslel obraz, ktorý tvoje podvedomie potom pre teba poskladalo a premietlo.“
„Prečo by som si také niečo vymýšľal? Veď som na to ani nemyslel,“ nechápal Dan.
„Ale myslel. Podvedome. Ani raz ta nenapadlo, že sa niekto v zrkadle môže objaviť?“
Vtedy si Dan spomenul, že asi každý tak ako on, dostane raz za čas myšlienku, že by bolo fakt hnusné, keby dvihol od umývadla hlavu a tam by naozaj niečo bolo. Ale veď nakoniec videl tento obraz už predtým v nejakom horore. Takže nebol sám. Táto myšlienka nebolo až taká cudzia.
„Možno som na to myslel,“ priznal Dan.
„Ale nie vedome. Možno podvedome. Ani si nespomínam, že som na to myslel. Že sa tam môže niečo zjaviť.“
„To stačí. Naše podvedomie je veľmi silný nastroj. Keď sme o niečom presvedčení, tak sa to veľa kráť aj stane. Keď si niekto vštiepi do hlavy, že bude milionár, tak má oveľa väčšiu šancu sa nim stať, ako keď si niekto myslí, že sa mu to nikdy nemôže podariť. Alebo keď sa sústredíš na to, že chceš trafiť loptu do bránky, tak máš oveľa väčšiu šancu že ju tam trafíš, ako keď máš hlavu v kine a telo na ihrisku.“

Dan začal chápať, kam Elho mieri. Ale aj tak to bolo trocha nenormálne. Nič mu však neostávalo, len skúsiť vypočuť tohto chorého človeka. Možno bude vedieť ako dostať svoje myšlienky pod kontrolu. Predstava ustrážiť svoje vlastne myšlienky ho znepokojovala. Už sa začínal pomaly cítiť, akoby tam patril. Ale musel vydržať. Radšej, akoby mal na ulici začať stretávať hovoriace chodníky a utekajúce kontajnery.
„Ty si si vlastne predĺžil tvoje vedomie do reálneho sveta. Tak ako my ostatní tu v tejto miestnosti," usmial sa.
„Táto psychiatria je možno miestom, kde tajné vládne organizácie zatvárajú "schopných" ľudí, aby mali ich myšlienky pod kontrolou. Veď keby som sa naučil ohýbať príbor, aký problém by som mal otvoriť dvere na trezore v banke? Alebo začať lietať? A tí tam von to nechcú. Preto nás kŕmia liekmi a nútia chodiť na terapie. Snažia nás zbaviť sa našich výnimočných schopností. Ale samozrejme konajú podľa svojich myslí. A kto povedal, že nie sú taktiež svojim spôsobom choré? Prečo tu nie sú napríklad zatvorení všetci, ktorí veria v Boha? Veď pre tých, ktorí tu zatvorili mňa, sme všetci rovnakí. Tak ak Boh existuje, tak je určite zatvorený na psychiatrii."

Dan pokrútil hlavou a postupne začal ľutovať, že tu vôbec dnes prišiel. Chcel odísť, ale stále nechápal, odkiaľ má Elho jeho telefónne číslo. Skúsil hrať jeho hru: „Takže ty mi chceš tvrdiť, že silou vôle si môžem zhmotniť moje podvedomie?"
„Podvedomie, vedomie. Myšlienky, túžby, strach čo len chceš. Ak to vieš," doplnil ho.

„Dobre. Fajn," poklepkal Dan prstami o stôl. Bolo na čase odísť. Vôbec sa mu nepozdávali tieto názory. To boli nápady. Ako by mohol zhmotniť niečo, čo je v jeho hlave. Nemôže tu sedieť. Veď sa scvokne. Ale jedna skutočnosť mu nedovolila odísť.. A musí na to vedieť odpoveď.

„Odkiaľ si vedel o tom, čo sa mi stalo a aj o mojom súkromí? O tom všetkom, čo si mi povedal do telefónu? Len si hádal? Ako si poznal všetky tie detaily?“ nechápavo sa na Dan na Elho pozrel a čakal aspoň jednu odpoveď, ktorá by dávala zmysel.

„Je to veľmi jednoduché. Na toto existuje veľmi jednoduchá odpoveď. Ale na ňu teraz nie si pripravený. Nepochopil by si, čo ti hovorím. Ale ver mi.. Nie je to nič vedecko-fantastické,“ pokojne odpovedal.
Dan sa vo svojom vnútri náramné zasmial. Ten človek povie slovné spojenie "vedecko-fantastické" ako on chlieb s maslom. Z jeho úst to vyznievalo komicky a úplne ležérne.

„Takže to, čo si videl, tam reálne bolo. Veď si to vnímal všetkými zmyslami. Ak by to bol len prízrak, necítil by si v nose pach krvi, alebo by si nepočul zvuky, ktoré to vydávalo. Áno aj to môže byť súčasť prízraku, ale porovnaj si to so snom. Nech sa ti sníva čokoľvek, necítiš napríklad chuť, alebo pach. Možno si ho trocha predstavuješ, ale nie je to ono. Keď si zacítil pach krvi toho visiaceho, bol ten pocit presne taký ako si ho zažil v realite?“ pozrel skúmavo.
„Áno. Nemôžem sa toho pachu zbaviť dodnes. Bolo to ako práve zabitá krava. Ten pach som cítil,“ odpovedal skľúčene Dan. Akoby tým priznával že mu šibe.
„Ale ako to, že na zemi nebola potom krv?“ pokúšal Dan stále zachovať racionálnu rovinu.
„No bola, kým si si predstavoval že tam je. Ak by si v tom momente do nej stúpil, tak by si cítil jej teplotu, či vlhkosť na nohe. Keď si sa zľakol a zhmotnená predstava zmizla, zmizla pochopiteľné aj krv. Akoby si pozeral na tortu. Je pred tebou. Predstavíš si, ako ju rozbiješ päsťou. No a potom ju rozbiješ. Uvidíš rozmlátenú tortu. Podľa fyzikálnych zákonov tam ostane ležať. Kým ju nepozbieraš. Keď zbieraš tortu rukami, tak v preklade je to akoby atómy zbierali atómy. Manipuluješ s

energiou. Keď skúma človek človeka tak atómy skúmajú atómy, chápeš? Všetko je len zoskupenie nejakej energie podľa určitých vzorcov.“
Akokoľvek si to nechcel pripustiť, vedel že na to niečo, čo sa objavilo v zrkadle minimálne raz myslel. Že tá situácia sa núkala sama. Keď sa pozeral doma do zrkadla, alebo keď otvoril a zatvoril chladničku, za dverami mohol číhať psychopat, ktorý čakal na vhodnú omračujúcu chvíľu. Preboha. Len teraz neotvoriť chladničku, pomyslel si Dan. Už mi šibe. Vôbec som tu nemal chodiť.
Stále bol naplnený takým neistým strachom.
„Ja neviem, prečo tu som,“ krútil Dan hlavou. Sám neveril že sa dostal až tu, sedí za stolom a rozpráva sa s človekom, ktorý to nemá zrejme v hlave v poriadku.
„Ja tu nepatrím,“ odpovedal Dan a pozrel kruto na Elha. Chcel sa od neho odlíšiť.
„Porozprávali sme sa, odchádzam,“ otočil sa Dan.
„Tvoj ďalší zážitok ti trocha viac otvorí oči. A bude príjemnejší.“
Dan zastavil, otočil sa a pokojne odpovedal: „Ja mám svoj život pevne v rukách a budem si robiť čo ja chcem. Žiadne ďalšie zážitky nebudú!“ odvrkol mu Dan.
„Vidím, že to začínaš chápať,“ usmial sa Elho. Dan mu už ani neodpovedal a len proste odkráčal von z miestnosti. Ošetrovateľ si ho ešte letmo prezrel a pomaly ho odprevadil k východu.

Schádzal dole schodmi. Zábradlie bolo príjemné na dotyk. Vyhladené časom. Dlaňami jeho obývajúcich. Pomaly kráčal dole. Cez okno na schodišti videl mračná, ktoré sa chystali premeniť sa na výdatný dážď. Všetko bolo akési uplakané. Ako jeho duša. Pozeral na všetky tie dvere. Rozmýšľal, či by mohol niekto zažívať niečo podobné ako on. Kto tam žije. Alebo umiera. Kto potrebuje spoločnosť a kto o ňu vôbec nestojí. Každé dvere boli ako ďalšie javisko. Tých dverí boli

na chodbe desiatky. Nikto nevie, aké predstavenie sa za nimi odohráva.

Rozmýšľal nad Emie. Chcel by vedieť, či sa niečo zmenilo. Bál sa zavolať Evanovi. Držal telefón niekoľkokrát v ruke, ale neodhodlal sa vytočiť číslo. Ak by sa niečo zmenilo, už by o tom vedel. Teraz ani sám nevie, či je dobre, že telefón ešte nezazvonil. Vedel však, že raz zazvoní. Kráčal pomaly k autu a cítil prázdnotu. Napriek tomu, čo za posledné dni zažil. Ničomu nechápal. Jeho myseľ sa bránila a cítil, že ho premáha depresia. Zastal neďaleko auta. Pozeral okolo seba na všetkých tých ľudí kráčajúc niekam. V pozadí visel na vlásku dážď a obloha ledva držala mračná vo svojom náručí. Stal na ulici a zdalo sa mu, že stoji vlastne vo svojej hlave. Atmosféra a pocity boli rovnaké. Myšlienky v nej pobehovali navonok bezcieľne a každá si robila čo chcela. Neovládal ich. Tak ako týchto ľudí na ulici. Rozchádzali sa do každej strany, prichádzali z každého rohu. Možno sa tak cítil vždy, len si to neuvedomoval. Stačilo nasadiť masku, ktorá mu v tej chvíli pravé vyhovovala a svet bol pre neho zvládnuteľný. Ktovie, koľko myšlienok v hlave takto zamaskoval. Ktovie koľko detailov mu dodnes uniklo. Sledoval ľudí, ktorí ho míňali a uvedomil si, že kvôli maskám, ktoré každý nosí, možno nikoho zo svojho okolia naozaj nevidel a nespoznal. Videl len to, čo mu ukázať chceli. Rozmýšľal nad Emie. Nevedel si predstaviť, že sa doteraz pozeral možno len na jej masku. Vnútorne to odmietal, pretože mal Emie rád a radšej bude hrať túto hru, ako by ju mal vidieť takú, aká naozaj je. Čo ak by sa mu to nepáčilo? Akokoľvek sa mu všetci ľudia javili povrchní, patril k nim. Povrchnosť mu pomáhala prežiť. Bola to veľká daň, strata naozajstných emócii a akceptovanie tých umelo vytvorených. Pozeral sa po ulici a rozmýšľal, čo vlastne vidí. Skutočnosť, alebo fikciu? Fikciu, ktorá sa stala skutočnou? A čo ak si Dan tento vesmír vytvoril aj vo vlastnej hlave? Čiernosivá obloha pred ním túto ťarchu ešte znásobovala. Ani

sa nedivil, že mu začalo z toho všetkého šibať. To, čo videl a zažil posledné dni by tomu nasvedčovali. Bolo to, čo videl reálne? Videl to? Začal väzné prehodnocovať myšlienku, či do blázinca naozaj nepatrí.

Okolo Dana prechádzalo mladé dievča. Možno mala toľko rokov, ako on. Pozrela sa na neho a Dan na ňu. Bleskovo však sklonila hlavu nadol a zahanbene pridala do kroku, až to Dana prekvapilo. Prisahal by, že na moment v jej očiach zazrel náznak sympatií. Taký ten pohľad, kedy ju stačilo chytiť za ruku a opýtať sa jej, či si nemôžu na chvíľu sadnúť na lavičku a vypiť kávu. A pri niekoľkých úsmevoch prísť na to, že zdieľajú spoločné názory a myšlienky a za niekoľko rokov splodiť prvé dieťa. Pozeral za ňou a jej pohľad v Daňoví ostal zapichnutý ako špendlík na nástenke, držiac tento obraz. Ich dvoch na lavičke. Trocha ho to rozrušilo a zabudol na predošlý vnútorný monológ, ktorý viedol na ulici. Neznáma kráčala ďalej, avšak Dan zbadal, že sa začína každý krokom rozdvojovať. Akoby mal rozmazané videnie. Pretrel si oči, ale táto vidina sa stávala ešte zreteľnejšou. Jedna postava kráčala rýchlo so sklonenou hlavou ďalej a druhá sa od nej oddelila a ostala stáť na chodníku. Dan pozeral ako prikovaný. Nevedel sa pohnúť. Postava dvihla hlavu a pozrela do neba, akoby si chcela premyslieť, čo bude nasledovať, čo povie. Pozrela pred seba a otočila sa k Danovi. Bolo to presne to isté dievča. Netvárila sa zahanbene. Naopak. Usmievala sa, pôsobila príjemne. Vykročila jeho smerom. Dan ešte videl ponad jej plece, ako v diaľke mizne jej originál. To druhé dievča pribehlo k Danovi a pozrelo mu tak veľmi úprimne do oči.
Bože ja neviem, čo mám povedať, ale páčiš sa mi. Nechcem byt vtieravá a nerobím to často, ale môžem ťa pozvať na nejaký sendvič, alebo kávu? Chcela by som ťa trocha spoznať. Dan stal na chodníku ďalej ako obarený a nevedel čo má robiť. Bol úplne pohltený tým, čo sa pravé odohrávalo. Stál tam ako divák.

V tom si všimol, že aj jeho telo sa rozdvojuje. Necítil nič. Len videl, že z neho niečo vychádza. Nejaká postava. Odrazu jej pozeral na temeno, zbadal druhý pár rúk a niečo, čo ho rozrušilo ešte viac. Svoj kabát. Ta postava bol on. Postavila sa rovno pred neho. Pozeral sa na seba samého. Na svojho dvojníka, akúsi vidinu.
Ahoj, dobre fajn. Prečo nie, zasmial sa ten druhy Dan a pozeral na dievča. Poznám tu jeden bufet. Tu hneď cez cestu a ukázal rukou na priľahlú ulicu. Dan si nevedel spomenúť, či sa na tejto ulici vôbec nejaký bufet nachádza. Jeho dvojník sa správal akosi čudne. Dan by sa v skutočnosti takto nikdy nechoval. Mimika a pohyby tela, to nebol on. Bol to úplné iný človek. Obaja prešli cez cestu ako duchovia. Vyzerali však úplné rovnako ako v skutočnosti. Avšak cez cestu prechádzali akoby v inej dimenzii. Žiadne auto ich nezrazilo. Vtedy si všimol, že všetci ľudia okolo neho sa začínali meniť. Niektorí kráčali ďalej a nerozdvojovali sa, iní mali svoje vlastne scénky v strede ulice, chodníka, cesty. Jeden starší muž neďaleko kráčal celkom spokojne po chodníku a na tvári mal letmý úsmev. Postupne sa však tento úsmev menil na ovisnutú, skleslú tvár, ktorá prechádzala do plaču. Dan ho začul hlasne plakať. Nevedel, prečo plače, ale už nevidel tu pokojnú, usmiatu tvár. Ruka, v ktorej držal kufrík sa zrazu rozdvojila a utrela si lakťom slzy. Videl tri ruky. Žiadnu ďalšiu postavu, len tri ruky. Tá zdvojená vyzerala trocha ináč a dala sa od skutočného tela rozlíšiť.
„Si idiot, idiot! Rozbijem ti hubu!“ otočil Dan hlavu na druhú stranu a videl muža, ktorý iného držal za golier a päsťou ho bil do tváre. Hneď vedľa neho stál na zastávke ten istý muž. Jeho tvár bola celkom bez pocitov a bez emócii. Avšak jeho dvojník chcel toho druhého ubiť na smrť. Musel mu spôsobiť niečo veľmi zlé. Z tváre mu sršala frustrácia a hnev. Vedľa neho stála na zastávke veľmi pekná mladá žena. Upravená s perfektným mejkapom. Rozprávala sa s inou ženou, nahlas sa smiala. Bežný monológ. Jej dvojníčka stala na kraji obrubníka,

blízko prechádzajúcich áut. Práve prichádzalo ťažké nákladné auto. Dvojníčka sa na neho pozrela a keď bolo úplné blízko, skočila pod jeho kolesá. Auto prešlo okolo zastávky a tá postava tam napriek tomu stála ďalej. Dej sa s prichádzajúcimi autami opakoval. Za tých pár sekúnd skočila pod tretie auto. Dan striedavo sledoval ju aj jej hlasne smejúcu sa verziu. V skutočnosti vyzerala šťastná, tak prečo chcela každým okamihom spáchať samovraždu? Dan si však všimol aj jednu veľmi podivnú vec. Niektorí ľudia okolo neho prešli a boli úplné normálni. Žiadne prízraky, nič. Staršia pani pôsobila pokojne. Jej tvar sa nemenila. Chvíľu ju sledoval, ale nič zvláštne nespozoroval. Takýchto ľudí nebolo na ulici veľa. Spočítal by ich vo svojej blízkosti asi na jednej ruke. Nič neznázorňovali, boli sami sebou. Vtedy Daňoví došlo, že sa pozerá na ich ozajstné tváre. To akými sú, čo skrývajú. Na ich túžby a emócie. Každé divadlo, ktoré sa na ulici odohrávalo, boli predstavy v ich hlavách. Niečo nad čím práve rozmýšľali. Niektorí pár sekúnd, niektorých tieto predstavy zrejme mátali celý život. To dievča, so zahanbeným pohľadom, ktoré okolo neho prešlo, si na chvíľu predstavilo, aké by to bolo, keby sa dokázala Daňoví prihovoriť. Preto sa mu zdalo, že jeho dvojník je akýsi podivný, že to nie je on. Pretože to bola jej predstava. Nie jeho. Správal sa tak, ako si ho vyobrazilo to dievča z toho jedného letmého pohľadu. Zrazu tie divadelné scénky naokolo začali dávať zmysel. Zároveň však boli hrôzostrašné. Dan to nechcel vidieť. Nevedel sa však pohnúť, ani zobudiť. Stál tam stuhnutý, neschopný slova. Divadla sa na ulici znásobovali, navzájom prekrikovali. Ulica vyzerala ako jeden veľký kabaret, divadlo, cirkus. Danovi šla prasknúť hlava. Akoby sa to všetko odohrávalo len v tej jeho hlave. Celkom blízko vedľa neho stála asi pätnásťročná školáčka. Pozerala sa do výkladu. Vyzerala normálne, žiadna dvojníčka. Pozrel sa do výkladu, bol zvedavý na čo pozerá. A vtedy zbadal v odraze výkladnej skrine, ako sa pozerá na seba. Dvihla k tvári ruku, v ktorej mala nôž. Začala si rezať líca,

prechádzala cez čelo, krv sa začala liať po nose. Začala kričať a plakať. Pľac však prechádzal do nervózneho a agresívneho vreskotu. Nenávidím ťa, nenávidím ťa, kričal odraz v zrkadle. Postupne si dorezala celú tvár, až ju pod tečúcou krvou nebolo možné spoznať. V tom namierila ostrie noža na pravé oko a zabodla. Danovi sa podlomili kolená a zatackal sa dozadu. Spadol na zem a pozeral na dievča pred výkladom. Bola pokojná. Dan rýchlo dýchal a cítil pulzujúce tepny na krku. Celý spotený vstal a rozbehol sa. Ulica vyzerala úplne normálne. Žiadny náznak po vidinách, či dvojníkoch. Ani nevedel, ako dobehol k autu. Cítil bezmocnosť a najradšej by sa rozplakal ako malé dieťa. Hlava mu šla prasknúť, ruky sa triasli. Rozpršalo sa. Sadol si do auta a keď sa pozrel na tmavé nebo, bolo to, ako keby sa pozeral do vlastnej duše. Nevedel kam ma isť, čo má robiť. Domov sa vrátiť nechcel. Určite tam na neho čaká ten prízrak. Stále ťažko predychával to, čo práve videl. Nechcel sa k tomu vrátiť, ale v hlave sa mu tie divadlá prehrávali znova a znova. Okná na aute sa zarosili a dážď hustol. Samota a izolácia ho trocha upokojovali. Naštartoval. Pomaly sa vzdiaľoval od centra, prechádzal ulicami. Ta depresívna atmosféra sa na neho lepila, až pocítil že on a ten dážď, sú akoby jedno. Obloha začala plakať, keď sa zbadala v jeho slzách. Alebo to bolo naopak? Sám už nevedel, čo si má myslieť. Nemyslel si nič. Len sa viezol cez mesto a už sa ani nesnažil sledovať ľudí. Ovládala ho melanchólia. Prešiel po moste, pod ktorým bolo parkovisko. Bolo prázdne, s výhľadom na rieku. Za ňou sa tiahli k nebu vysoké mrakodrapy. Keď prešiel cez most, tak na neho toto miesto zapôsobilo ako útočisko. Musí niekde zastaviť, upokojiť sa. Skryť sa niekde, kde ho nikto nenájde. Kde ho nenájdu ani jeho myšlienky. Zabočil z cesty a prešiel až na koniec. Postupne míňal čiary na parkovisku a blížil sa k zábradliu, za ktorým tiekla už iba sivá voda. Široká a hlboká rieka. Keď sa k nej približoval, napadlo ho, aké by to bolo, keby prerazil zábradlie a skončil v rieke. Čo by sa stalo? Či by

bolo všetko konečne v poriadku. Či by konečne našiel pokoj. Plynule zastavil. Zaujali ho obrovské stavby na druhej strane. Aj keď ich videl už toľko krát. Stáli tam na stráži. Rytieri v zbroji, na ktoré teraz dopadá milión kvapiek dažďa. Akoby nechceli nikoho pustiť dnu, alebo von. Vypol motor. Hrubé kvapky dopadali na čelné sklo a na strechu auta. Zvuk rozbíjajúcich sa kvapiek ho upokojoval a zároveň viac prehlboval melanchóliu. Mozog vibroval, ako práčka na najvyšších otáčkach, potil sa. Hrýzol si do pery a rozmýšľal nad tým, čo sa udialo. Jeho doterajší život zmizol. Nie žeby bol zaujímavý alebo unikátny. Ale bol jeho a bol stále prijateľnejší, ako žiť v tejto nočnej more, do ktorej sa zobudil. Cítil, že upadá hlbšie do depresie. Čo bolo horšie, tak začal rozmýšľať o tom, ako po celé tie roky žíl. Akosi mu začalo byt všetko jedno. Postupne si v hlave prechádzal svoj život a nebolo tam nič, kvôli čomu by mal ostať naživе. Pozeral pred seba. Žiadne prízraky. Možno to skončilo. Alebo to možno skončím sám. Tá chvíľa v aute bola depresívna, ale presne vhodná pre takéto myšlienky. Dan nikdy takto nerozmýšľal. Možno aj nad touto časťou života musel popremýšľať. Možno sa tam skrývajú odpovede, ktoré inde nikdy nenašiel. A v tejto ponurej časti svojej mysle ani hľadať nechcel. Teraz sa mu táto brána otvorila a nemal zlý pocit, že nazrel dnu. Spomenul si na Elha. Hovoril tak bohorovne. Akoby Dánov život poznal a vedel čo urobí. Dan sa depresívne usmial. Život mal stále vo svojich rukách. A mohol si ho aj vziať. Myslel na to vôbec Elho? Veď sa tváril, že presne vie, čo Dan urobí. Povedal, že jeho ďalší zážitok mu viac otvorí oči. Alebo ich navždy zavrie? Trocha začal byť nervózny. Príde ten zážitok sám, alebo to bude zážitok, ktorý si vytvorí sám Dan?

Sedel v aute uprostred ticha s nožom v ruke. Dážď pokojne padal, akoby čakal, čo sa bude diať. Keď si prejde pomaly po zápästiach, tak to zrejme trocha štipne. Nevedel, ako to je, keď smrť prichádza. Nikdy si nevedel predstaviť, ako človek dôjde

k samovražde. Aké ťažké to musí byť. Ale ono to vôbec nie je také ťažké. Proste to jedného dňa príde. Slzy mu tiekli po kabáte. Od zlosti, bezmocnosti a kvôli tomu, čo sa stalo s Emie. Alebo o niekoľko dní stane. Spomínal na to, čo sa posledné dni dialo. Určite zošalel. Ak je osud vopred daný, je to on? Dejú sa veci samé, alebo za všetko mohol výlučne on? Držal nôž a rozmýšľal, či takto nejako vyzerajú posledné minúty pred smrťou. Každý hovorí, že v týchto okamihoch prebehne cely život pred očami. Danovi neprebehlo nič. Bola tu s ním len ta ťaživá chvíľa, ktorá čakala, kým si prereže žily. Musel zošalieť. Ináč by tu teraz nebol a nechcel sa zabiť. To samo bolo dostatočným dôkazom. Sklonil hlavu a pozeral sa na ruky. Zatínal zuby, spoza ktorých sa blížili zvuky bezmocnosti. Dážď zosilnel, akoby chcel zakryť to, čo sa na parkovisku práve deje. Bubnoval na strechu, akoby chcel, aby sa Dan necítil sám. Nikto tu nebol, aby ho od toho odhovoril. A či by sa vôbec odhovoriť nechal. Zbieral posledné sily aby sa útrapy skončili a on mohol pokojne odísť. Aj so svojimi pocitmi. Spomenul si na Emie. Kvôli nej by tu ešte chcel byť. Ale nevie, či sa vyrovná s tým, že tu už nie je. Ktovie, ako na tom teraz je. Zažíva posledné chvíle svojho života. Možno sa za chvíľu spolu stretnú. Bol to príjemný pocit a v tejto chvíli pôsobil veľmi bizarne. Jeho slzy patrili aj jej. Keď to teraz ukončí, aspoň ho nebude ďalej trápiť pocit, že jej nedokázal pomôcť. Jeho posledné myšlienky patrili Emie. Môže umrieť. S jej menom na perách. Dážď zosilnel ešte viac. Na parkovisku bola voda po členky. Nestíhala odtekať. Dážď dokonale odrážal to, Danove vnútro, ktoré plakalo uprostred sivej depresie. Ešte raz zaťal zuby a silno privrel oči. Aspoň teraz chcel kontrolovať priebeh ďalších udalostí. Chcel vládnuť času a priestoru, natiahnuť čas. Otvoril oči. Vykasal si rukáv. Priložil nôž..

Rozmýšľal, ako to prežívali ostatní, ktorí chceli spáchať samovraždu. Ako sa tvárili. Parkovisko bolo ďaleko od centra, ale stále z neho bolo vidno mesto. Ocitol sa tu náhodou, alebo

nebude prvý, kto sa pokúsil na tomto odľahlom mieste o samovraždu? Pozeral na mohutný most, ktorý spájal túto časť mesta s centrom. Prechádzalo sa po ňom niekoľko ľudí. Náhle niekto preskočil zábradlie a skočil. Dan zaostril zrak a nespúšťal nôž zo žíl. Za ním skočil ďalší. A ďalší. Každých niekoľko sekúnd niekto z mosta spadol. Menili sa iba miesta odkiaľ postavy skákali. Na hladine vody však žiadne telá neplávali. Počul iba gumový zvuk stieračov. Odrazu vedľa neho prerazilo zábradlie auto a skončilo v rieke. Pomaly sa nad ním zatvorila hladina. Neďaleko zastavila dodávka, dvere sa otvorili, vytiahli neznámu postavu z auta. Bola akoby omráčená. Doviedli ju k zábradliu a jeden z mužov jej strelil do hlavy. Postava sa bezvládne zrútila do vody.
Dan zatvoril oči a sklonil hlavu. Slzy dopadli na jeho stehná. Potiahol nosom. Už vedel, že prízraky sa vrátili a nikdy neskončia. V hlave mal rozpálenú pec, ktorá rozhorúčila krv v žilách. Nechcel viac otvoriť oči. Nevládal sa pozerať na niečo, čo zrejme existuje len v jeho hlave. Tie postavy všade okolo neho, na moste, na parkovisku sú všetci, ktorí tu kedy umreli.
Dan chcel umrieť tiež. Pevne stlačil rukoväť noža a chystal sa ho potiahnuť cez ruku.
V tom zazvonil telefón. Svietilo na ňom „Evan“! Nôž sa už už chcel skĺznuť po zápästí. Rozhodovali sekundy. „Nechám ho zvoniť. S pocitom, že bol Evan pri tom. Veď aj pitva to potvrdí,“ začal ťahať po zápästí pomaly k žilám. Na chvíľu zastavil. Mohol by dvihnúť telefón a dozvedieť sa, že Emie zomrela. Potom by sa mu umieralo krajšie. Už ani nemyslel na to, aké myšlienky sa mu v hlave vynárajú. Nemali nič spoločné s bežným životom, ktorý doteraz žil. Ešte raz pevne zovrel nôž a chcel dokonať, čo začal.
Telefón medzitým zazvonil už tretí krát. Dan na neho s úsmevom pozrel. Evan. Nezvykne zvoniť viackrát. Vedel, že keď Dan neodpovedal, tak mal svoj dôvod. Toto bolo vniknutie do jeho súkromia a Evan to nikdy nerobil. Danovi začal byt ten telefonát podozrivý. Niečo sa muselo stať. Takto

mu Evan nevyzváňal často. Najpravdepodobnejšia informácia po priložení slúchatka k uchu bude, že Emie práve zomrela. Že Evan bude plakať a že už nebude návratu späť. Potom sa Danovi bude umierať naozaj ľahko. S pocitom, že o chvíľu sa stretne s Emie. Smrť ešte minútu počká. Ona počká vždy. Na každého. Bez rozdielu. Dan chápal, ako to všetci mysleli, že život len tak prebehne pomedzi prsty. A záves, za ktorým bude stáť už len smrť sa môže odtiahnuť kedykoľvek. Dan nechával zvoniť telefón ešte chvíľu. Posledná vec, ktorú v živote urobí bude, že tento telefón dvihne.
Polozil nôž vedľa na sedadlo. Ešte stále šialene pršalo, okná boli zarosené.
Priložil mobil k uchu: „Evan?“
„Ahoj Dan,“ povedal Evan tak pokojne až to Dana paradoxne rozrušilo. Čakal čokoľvek, ale taký pokojný tón v hlase určite nie. Bol Evan až tak zmierený s Emienou smrťou?
„Dan, mal by si prísť do nemocnice. Nie, Emie nezomrela. Neviem ti to vysvetliť. Proste príď, nechápem, čo sa stalo. Ale asi budeš chcieť Emie vidieť. Takúto. A ona chce vidieť teba,“ hovoril Evan pokojne s pokorou v hlase.
Dan pomaly zabúdal, čo chcel pred chvíľou urobiť. Prízraky naokolo zmizli. Evan hovoril zvláštne. Takúto? Akú?
„Prídem,“ odpovedal zmätený Dan..
Naštartoval. Motor zahučal. Prestávalo pršať. A vtedy si uvedomil ešte poslednú vec. Emie mu na chvíľu zachránila život.

Vybehol po schodoch na prvé poschodie a ponáhľal sa po chodbe do izby. Stále si v hlave premietal Evanov hlas. Chcel sa pripraviť na to, čo uvidí. Bol neuveriteľne zvedavý na to, čo Evan práve zažil. Predstavoval si Emie. Leží? Stojí a čaká? Prebehol chodbami a zabočil k Emienej izbe. Keď prichádzal k známym dverám, narazil na Evana. Pozrel na neho a nehovoril nič. Len mal v očiach slzy. Výraz tváre však nezodpovedal tomu, žeby pred chvíľou videl smrť. Pomaly

okolo neho prechádzal a ani jeden z nich sa nezmohli na jediné slovo. Len na seba prekvapene pozerali. Evan ani netušil, čo Dan práve zažil. Chcel mu niečo povedať, ale ťahalo ho to do nemocničnej izby. Všetky myšlienky už boli dávno s Emie. Prekročil prah, vošiel dnu a ihneď sa zastavil. Emie stála oproti nemu pri okne a pozerala sa z neho na ulicu. Izba bola upratanáa, akoby tam nikdy ani nebola. Ani ona, ani jej choroba. Ani smrť. Akoby sa tam nikdy nič nestalo. Akoby ju práve teraz len chceli začať liečiť. Alebo z nemocnice prepustiť. Danovi zovrelo hrdlo. Stála tam a tvárila sa ako keby nikdy chorá ani nebola. V izbe bolo ešte niekoľko doktorov. Vlastne bola skoro plná. Od rána robili lekári Emie testy.

„Zobudila sa, že vraj sa cíti dobre. Posadila sa na posteľ a tak ju tu ráno našli. Je absolútne v poriadku. Všetky testy ma v tých najlepších číslach," vysvetľoval situáciu Evan, ktorý konečne vstúpil do izby a prehovoril. Utieral si oči. Emie žiarila.

Pristúpila k stále ochromenému Danovi a objala ho. Zacítil jej silu. To minulé objatie a to dnešné boli ako smrť a život. Akoby sa navzájom vymenili. Dan tam stál ako mŕtvola a Emie, akoby sa pripravovala vystúpiť na najvyšší kopec v okolí. Plna síl.

Zmeravel. Vyzeral prekvapene. Ako aj všetci ostatní. Ale len on vedel, prečo je prekvapený. A len jeden človek mu mohol dať odpovede na všetky tie otázky, ktoré pohľad na Emie vyvolal. Samovražda ešte počká.

Pozrel sa na Emie: „Vyzeráš.. Vyzeráš dobre," Dana zaplavovali pocity radosti a úľavy. Pocity, ktoré za posledné dni z jeho hlavy zmizli.

„Ja neviem čo povedať," zabľabotal Dan.

„To nevie nikto," zasmiala sa Emie. Bola veľmi pekná, žiarila životom. Upravená a usmiata. To v Danovi vzbudzovalo väčší nepokoj, ako jej choroba pred niekoľkými dňami. Pery červené, plné života, obočie nebolo pokrivené bolesťou. Dan

sa dotkol jej pravého líca bruškami prstov. Mala dokonalú pleť.
„Skúšaš, či som ozajstná? Som!“ usmievala sa Emie a ani nevedela, ako dokonale odpovedala na Danovu otázku, ktorá sa práve v jeho hlave zjavila.
„Musím si nachvíľu sadnúť,“ nespúšťal z nej oči. K Emie pristúpil doktor a niečo jej povedal. Dan využil chvíľku a vyšiel von. Sadol si na stoličku. Mal by sa tešiť z toho čo práve videl. Ale on vedel to, čo nevedeli všetci ostatní v miestnosti.
Včera si neželal nič iné ako to, aby vyzdravela. Keď ju objal, opadol z neho všetok žiaľ, túžby a želania. Okolo Dana prechádzal nejaký doktor. Kým sa ponorí do svojich úvah, muší sa opýtať: „Prosím Vás, včera bol pri Emie nejaký doktor. Neviete či jej nepodal nejaký liek? Alebo niečo iné? Prečo tak vyzdravela?
„Nesmieme podávať informácie o zdravotnom stave nerodinným príslušníkom. Ale môžem Vám povedať, že sa stal zázrak,“ usmial sa doktor a odišiel do izby k Emie.
Mohlo to byt aj liekmi, liečbou! Možno nie som až taký šibnutý. Akokoľvek to nepripúšťal, tak mal stále na pamäti, že si včera veľmi želal, aby Emie vyzdravela. Bál sa na to pomyslieť tak, ako sa bál prízraku v zrkadle.
„Večer ju pustia domov. Vraj neexistuje žiadny dôvod, aby ostala v nemocnici. Len ju poprosili, či môžu urobiť zajtra ďalšie vyšetrenia, aby si boli výsledkami istí. Večer bude Emie ale už doma. Prídeš?“ prisadol si Evan k Danovi a vyzeral veľmi šťastne.
Dan stále nevedel čo povedať. Len si pretieral vlhké oči. Bol zmätený.
„Áno prídem. Určíte prídem,“ postavil sa Dan. Pozrel na Evana a otočil hlavu smerom do izby. Stála tam Emie. Nebol to prízrak. Žiadna halucinácia, ale naozajstná Emie. Takto si ju vždy pamätal. Zakýval jej a usmial sa. Zakývala mu späť. Otočil sa a vykročil. Len zatiaľ nevedel kam. Pomaly

prechádzal nemocničnou chodbou a ešte sa letmo obzrel na Evana. Sedel tam opretý na stoličke s výhľadom do izby. Akoby Emie už nikdy nechcel spustiť z oči.. Aj Dan by s ním pred tou nádhernou izbou ostal sedieť, aby mohol stráviť každú sekundu s Emie. Ak by sa to však všetko udialo predtým. Teraz musel vidieť Elha. Len on jediný ma odpovede. Oproti predošlým zážitkom bol tento iný. Prvý raz sa Dan cítil dobre. Samozrejme nevedel, ako sa Emie vyliečila. Dávali jej pár dní života a teraz tam stoji a usmieva sa? Doktor povedal, že to je zázrak. Akokoľvek sa chcel Dan odbremeniť od svojich šialených úvah, stále tam bolo niečo, čo mu nedovolilo sa s touto situáciou vyrovnať. Takéto veci sa nestavajú každý deň. Nech už Echo povie čokoľvek, budem sa snažiť uvažovať racionálne, presviedčal sa Dan..

Ani nevedel, ako sa dostal do izby. Cestu absolvoval automaticky. Auto šoféroval podvedome, pretože celá jeho myseľ bola zahltená Emie. Sedel ticho a pozeral pred seba. Nevedel čo ma povedať. Ako to ma povedať.
„Zase sa niečo stalo," Elho pozeral na Dana, akoby vedel, čo sa stalo. Úsmev sa mu natiahol, avšak stále bol ticho. Chcel nechať Danovi priestor.
„Ja.. Neviem čo povedať. Aby si pochopil, čo cítim. Ja ani neviem, čo cítim," rozhovoril sa Dan rozpačito.
„Čokoľvek sa stalo, stalo sa to preto, lebo si to chcel ty. Nič viac, nič menej."
„Neviem. Ja nie som Boh. O čom sa vlastne rozprávame?
To nemôže byt len také jednoduché.. Niečo si predstavím a ono sa to proste stane? Zhmotní? Udeje?" naznačoval Dan Emieno uzdravenie. Podľa Elha vyzdravela, lebo si to podvedome želal. Presne tak, ako si podvedome predstavoval tie prízraky
„Veď ani nie je. Keby to bolo také jednoduché, tak by to dokázal každý. Máš pocit, že sa okolo nás dejú denne zázraky?

Má to svoj dôvoď, prečo tieto udalosti nazývame zázrakmi,“ usmial sa Elho.
„Ty si to v sebe prebudil. Aktivoval si niečo, čo v náš už dávno je. My to potláčame a ignorujeme. Naše vedomie to blokuje. Nemočme sa k tomu dostať, nevieme kde to hľadať, ani čo presne hľadať. Nestretol si nikdy nejakých výnimočných ľudí? Že si v nich cítil "niečo"? Nikdy si necítil niečo nadpozemské? Ako keď na teba niekto myslí? Zavolá ti, keď mu ideš zavolať ty? Keď vieš, čo si ten druhý o tebe myslí bez toho, aby otvoril ústa?.. Koľkokrát si proste vedel, že sa niečo stane a ono sa to naozaj stalo? Ty si myslíš že všetky tie veštice a zázrační doktori sú len výmysly?“
„Nepoznám žiadneho takého človeka. A veštcom môže byť dnes každý. Veď je to už aj v reklame,“ odporoval Dan.
„Veď práve. Dnešný svet je tak skepticky k týmto úžasným ľuďom a ich činom, že sme vychovávaní tak, aby sme im neverili. Kým sme deti, tak sú v nás tieto myšlienky cielene zabíjané a potlačované. Ty si myslíš, že pod tvojou posteľou nebol nikdy nejaký prízrak? Prečo si sa tak bál? Každé dieťa má nejaký prízrak. Detská fantázia je veľmi farebná a bezprostredná. Čo ti povedali rodičia, keď si za nimi prišiel, že tam v skrini, alebo pod posteľou niečo je?“
„Povedali mi, že tam nič nie je, a že sa mi to len zdalo.“
„No vidíš. A tým to zabili. Do postele si šiel s tým že tam nič nie je. A tam už naozaj nič nebolo. Ale predtým to tam naozaj čakalo. Každé dieťa to cíti. Proste vie, že tam niečo je. Ak by sme vyrastali ďalej ako deti, tak by sa nám tieto vlastnosti zdokonaľovali a prehlbovali. Prečo majú takéto schopnosti rôzni ľudia po dedinách, indiáni a rôzni podivíni?“
„Neviem či majú, sú to historky.“
„Vidíš, ako máš tieto názory hlboko potlačené. Ty na to neveríš. A predsa si dokázal sám pred sebou, že tieto javy existujú. Títo ľudia bývajú zväčša izolovaní od civilizácie a berú to všetko ako bežnú súčasť ich bytia. Nechávajú to rozrásť sa a pôsobiť. Z času na čas sa nájdu aj ľudia ako ty.

Ktorí sa k týmto vlastnostiam nemajú ako dostať. Niečo sa v nich aktivuje. A potom končia na psychiatrii, alebo spáchajú samovraždu kvôli vidinám. Vidiny neexistujú. Je to len preliv dimenzii, ktoré si svojim vnímaním otvoril. Nemal by si sa z toho zblázniť. Naopak. Je to dar. Výhra v lotérii! Vidieť všetko. Dostať takéto poznanie na striebornom podnose je úžasné.. Ty si myslíš, že smrť je koniec?“ snažil sa Elho Dana prebrať z letargie otázkou.
Dan dvihol hlavu a nechápavo až prestrašené sa pozrel Elhovi do očí: „Pokiaľ viem, nič viac za ňou nie je. Nikto nič nevie. Je to tma, prázdna diera..“ odvrkol nezaujato Dan.

„Áno ako hovoríš. Pokiaľ vieš. A ty máš vedomosti len po koniec tohto života. Po smrť. Po hrob. Dieťa tiež nevie, že existuje daňové priznanie a pre teba to je bežná vec.
Nie Dan. Smrť je ďalšia etapa, priestor, čas, či dokonca ďalší život. Ty si myslíš, že niečo tak jedinečné ako duša, vedomosti, skúsenosti, osobnosť sa len tak stratia? Veď aj vedci dokázali, že energia sa nestráca len tak. Že sa premieňa. To platí aj pre nás.“ pokračoval Elho a sledoval Danove reakcie.
„Keď sa modlíš, vysielaš silnú pozitívnu energiu. Je to, ako keď hodíš do vody kameň. Urobí sa kruh, ktorý postupuje k brehu a naráža do všetkých prekážok nad vodou. A odrazí sa spať. Dan. Aj modlitby môžu byt naozaj vypočuté. A teraz nehovorím o náboženských modlitbách, ale o akýchkoľvek želaniach. Stále to je čistá a jednoduchá energia. To že my ľudia si to balíme do rôznych pozlátok a darčekových balení je len naša primitívnosť, ktorou sledujeme osobný prospech. Alebo si len chceme veľmi jednoducho vysvetliť, čo sa práve deje.
Nielen modlitba môže byt vypočutá. Negatívna energia vytvára vo vode presne tie isté kruhy. Každá energia sa vracia spať. Rozdiel je len v jej charaktere. Ak vypustíš veľa úprimnej pozitívnej energie, vráti sa. A to platí aj o tej

negatívnej. Takže môžeš niekomu ublížiť, ale vracajúca sa vlna, odrazená od kameňa v strede jazera sa k tebe vráti. A ublíži tebe. To je princíp energie. Posiela sa ďalej, nikdy sa nestráca.“

Danovi sa tieto myšlienky nepáčili. Snažil sa Elhove podivné názory filtrovať. Stále sa necítil na to, aby sa začlenil do jeho sveta. Na to čo sa deje, musí byť nejaké vysvetlenie. Aj keď zatiaľ nevedel, čo sa to vlastne deje. Zrejme bude musieť vyhľadať psychiatra. Bál sa však, že keď mu porozpráva o svojich prízrakoch, tak že to bude asi najrýchlejšia vychutnať si obed spolu s Elhom. Takže zatiaľ kým nezošalie, postačí mu ako zdroj odpovedi aj samotný Elho.

„Dodnes som bol úplne normálny človek. Ako to, že zrazu som zrazu začal vidieť prízraky? A podľa teba dokonca zhmotnené predstavy. Prečo ja a prečo teraz?“ nechápal Dan.
„Na všetko existuje odpoveď. Na úplne všetky otázky. Len si musíš dať do súvisu tok energie. Niekde sa tá energia na teba napojila a naštartovala tvoj život a všetko, čo sa v ňom deje. Tou prvou bolo tvoje narodenie. To spôsobilo mnoho záchvevov v tvojom okolí. Rozvírila sa hladina a neustále sa k tebe vracajú odrazené vlny. Keď ti spadne na hlavu obraz v reštaurácii, tak nebol zrejme dobre pripevnený. Prečo? Ten, kto ho inštaloval, vykonal mizernú pracú. Prečo? Lebo ho bolelo brucho od včerajšej večere a poháľal sa. Zjedol pokazený syr, ktorý kúpil v ten deň u farmára. Bol pokazený preto, lebo farmár ho nechal dlhšie na slnku. Zapozeral sa do telenovely. Čiže tebe spadol na hlavu obraz, lebo farmár pozeral tele novelu. Akokoľvek to znie bizarne, je v tom logika. Čiže tak ako pre teba vyznieva to čo sa deje bizarne, má to logiku a dôvoď, prečo sa to stalo. To že mu zatiaľ nerozumieš je preto, lebo si si nedal do súvisu sled udalostí. Ale aj ten onedlho pochopíš.“ Dopovedal Elho a oprel sa

o operadlo stoličky a pozrel na Dana. Ten nevyzeral vôbec spokojný s odpoveďami.
Elho sa nahol cez stôl, aby Dan počul zrozumiteľne, čo sa chystal povedať: „ Stalo sa ti poslednú dobu niečo, čo rozvírilo tvoje city? Láska, hnev, strach, túžba, myšlienka? Niečo silné. Dosť silné na to, aby rozbilo škrupinu, pod ktorou sa to skrývalo.“
Dan sa zamyslel: „Neviem. Nič, čo by stálo za zmienku. Žijem normálnym životom. Chodím do práce, na kávu. Nestretávam veľa ľudí.“ Skúšal sa rozpomenúť Dan.
„Pozri. Musel si prežiť nejaký veľký nával pocitov. Neumrel niekto?“ nabádal Elho ďalej.
„Nie. Neumrel. Skôr mám depresiu. Som sám. Som veľmi pokojný človek.“
„Áno, to prispelo k rýchlejšej aktivácii. Čím nižšiu psychickú hladinu, alebo prah vnímania máš, tým menej treba na prerazenie tej škrupiny,“ nedal sa Elho.
„Moja najlepšia priateľka je smrteľne chorá. Určite to vo mne vzbudzuje veľké emócie. Neviem, či chceš počuť toto.. No a pred pár dňami som šiel za ňou do nemocnice. Kráčal som okolo domov a prišiel k prechodu pre chodcov. Bola červená. Auta sporadicky prechádzali. Vedľa mňa stala mladá, pekná žena s kočiarom. Pozrel som sa do zeme a ona vykročila. Neviem aké bolo svetlo na semafore, ale v tom som počul ranu. Zrazilo ju auto. Ostala bezvládne ležať na ceste. Cítil som úzkosť a triasli sa mi kolená. Nevedel som pomôcť. Veľmi som chcel niečo urobiť. Nedalo sa. Sanitka prišla za pár minút. Ale ona bola mŕtva asi ihneď. Oživovali ju, lenže ona tam na tej ceste zomrela!“ dopovedal Dan a ticho pozrel vedľa na stôl.

„To môže byt ono. Množstvo zmiešaných pocitov. Túžba pomôcť. Veľké odhodlanie. Môžem si tiknúť? Nie si nejaký maliar, spisovateľ, učiteľ? Nerobíš nejakú duševnu činnosť?“
„Som grafik, prečo?“ nechápal Dan.

„Máš zvýšenú hladinu vnímania. Tvoje podvedomie pracuje s tebou. Dávaš mu impulzy, aby ti vytváralo obrazy. Abstraktné veci. Z nuly, z čista. Z ničoho. To je najlepšia cesta, ako zobudiť podvedomie.
Prečo myslíš, že umelci sa dávkujú drogami, alkoholom? Prečo gitarista zahrá koncert lepšie, keď je opitý na mol? Prečo maliari mnoho krát používali drogy, alebo lásku ako múzu? Prečo sa šamani dostanú do tranzu za pomoci fajok a dymu z koky? Chrlil úvahy Elho a Danovi pomaly dochádzalo, kam tým rozhovorom mieri.
„Veľa umeleckých diel vzišlo z hláv nadrogovaných maliarov, sochárov. Robia to preto, aby zabránili vedomiu zasiahnuť. Aby im neprekážalo v toku a prívaloch fantázie, abstraktna. Aby sa mohli dostať nad hladinu.. Aby sa dostali tam, kde sa dejú zázraky, ktoré zazívaš aj ty. Tam za vedomím sú veci, ktoré sú život. Tam je ten obrovsky oceán možností. Lenže pred nim je hrubá stena. Naše vedomie. To, ktoré bolo roky cvičené zabrániť akémukoľvek vstupu na druhú stranu, kým nebudeme pripravení pracovať s nástrojmi, ktoré sa na druhej strane nachádzajú. Dieťaťu tiež nedáš do ruky ostrý nôž, lebo by si ublížilo.
Naši rodičia a učitelia v skole odviedli skvelú záškodnícku prácu. Sme obmedzení. Stále sa dostávame len na hranice nášho vedomia. Prečo veľa mladých ľudí prepadáva tvrdým drogám, alkoholu? Cítia, že to potrebujú. Vedia, že je aj niečo ďalšie. Niečo, čo im nikto nevysvetlil a snaží sa zatajiť. Nepovedal im, že to existuje. Svojim šiestym zmyslom, ktorý je mostom k tomuto oceánu vycítia, že keď sú v drogovom stave, vnímajú svoj život ináč. Pestrejšie. Vidia a počujú intenzívnejšie. Zrazu sa stratí tá ťaživá realita, ktorú vnímali vedome a zjaví sa tá mäkká, ktorú vnímajú podvedome. A tá je oveľa krajšia a intenzívnejšia. Pretože máš prístup do zákutí svojej mysle, kam sa len tak ľahko nedostaneš. Tu nejde primárne o ten alkohol, drogu. Ale o to, čo nimi odomkneš!

Kedy zvedieš ženu rýchlejšie? Keď máš v sebe pár pol deci? Keď má pár pol deci v sebe ona? Alebo obaja? Vtedy padajú zábrany. Padá vedomie. Nepotrebuješ rozmýšľať čo cítiš, alebo čo chceš povedať. Proste konáš. A taký sex chuti absolútne inač. Afrodiziaka nevymysleli kvôli peniazom. Existujú už dlho. Uvoľňujú podvedomie, aby sa v posteli predviedlo."
Dan bol zmätený. Či chcel, alebo nie, vedel, že tie prízraky čo videl, boli v jeho hlave. Taktiež veľmi chcel, aby sa Emie vyzdravela. Tak veľmi, že by kvôli tomu aj umrel.

Dan sa veľmi nerád, ale predsa zapojil do rozhovoru: „Dobre. Teda pripustime si, že máš pravdu." Pri týchto slovách sa Dan mierne roztriasol. Vedel, že prekračuje pomyslenú hranicu. Ale tak zúfalo potreboval odpovede..
„Ako je možné, že to prichádza takto spontánne? Prečo to nemôžem kontrolovať? Prečo si jednoducho nemôžem predstaviť pred sebou krásne auto, dobré jedlo, veľký dom? A oni sa tam zjavia. Prečo nemôžem kedykoľvek niekoho zabiť jedinou myšlienkou? Alebo oživiť? Vidieť čo si myslia ľudia? Zapáliť očami les, premiestňovať sa len silou vôle, zastaviť čas.. Prečo taký niekto neexistuje? Ak to všetko, čo hovoríš, je pravda? Prečo sa to proste okolo nás nedeje?" oponoval Dan.
„Pretože ak by si to všetko ovládal, už nepatríš do tohto sveta. Viac by ťa nezaujímal. Keby si bol na takej úrovni, vydržal by si tu na Zemi? Prečo sa nerozprávaš s mravcami v mravenisku? Prečo sa im neprihovoríš? Prečo nemáš potrebu sa skloniť? Lebo sú to "len" mravce. Preto nepoznáš takýchto ľudí. Prečo si myslíš, že neexistujú? Tvoje obmedzené myslenie nepripusti, že to možné je. A oni naozaj existujú. Nevidíš ich, lebo nepotrebujú byt videní, nepočuješ, lebo komunikujú jazykom, ktorý nepočuješ, nevnímaš. Nemajú telá, ktoré musíme my stále umývať, kŕmiť a premiestňovať. A

ktoré náš denne zaťažujú svojimi potrebami. Kŕmia sa výlučné múdrosťou, skúsenosťami, vedomosťami.“

„Neverím tomu. To sa mam cítiť, ako tie mravce? Veď mi z toho šibne. Veď takým ľuďom, na nás teda ani nezáleží. Cítim sa nepotrebný,“ rozčúlene uvažoval Dan.
„Ale záleží Dan. Viac ako si myslíš. Ochraňujú nás, dohliadajú na rovnováhu. A my sa k nim denne modlime.“
„Chceš mi nahovoriť, že Boh bol jedným z nás? Hovoríme o ňom?“ krčil obočie.
„Áno, hovoríme aj o nich. To že ho/ju voláš Boh je znova len tvoje obmedzovanie sa. Nemá meno. Len ho cítiš. Nepotrebuje meno. Ale budiž. Ty ho nazývaš Bohom. Je to asi chlap tak?“ usmieval sa Elho.
„Každý z nás cíti nejaké duchovno. Aj keď je ateista. To je dôkaz, že niečo okolo náš existuje. My to nevnímame našimi bežnými zmyslami. Vnímame to naším vnútrom. Veľa ľudí to definuje, ako vnímanie srdcom. Ale my sa nebudeme znova obmedzovať nie?“ uškrnul sa Elho.

„Bol prvým, ktorému sa podarilo dosiahnuť takúto úroveň. Preto je teraz nedostihnuteľný. Je jediný, ktorý ma všetky vlastnosti vyvinuté tak, že ho už nikto nedoženie. Stále je niekto prvý. Aj v ich vnímaní. Áno bol jedným z nás. Preto je stále v našich mysliach. Aj keď nechodíme do kostola a nie sme vychovaní k viere v niečo, tak cítime, že to niečo tam niekde je. Jeho existencia je tak silná, až to ovplyvňuje naše myslenie. Čím viac sa otvárame a pripúšťame jeho existenciu, tým viac sa stávame lepšími ľuďmi. Prečo sú niektorí veriaci tak pozitívne nabití energiou? Až to z nich cítiš?“
„Veriaci? Prosím ťa. Veď do kostola dnes chodia aj vrahovia. A kňazi zneužívajú maloletých. Celé kresťanstvo je postavené na hlinených nohách. Veď je to fraška. Nie som kresťan.“

„Veď ani ja nie som, ale veriť môžem či nie? Ty nerozprávaš o rovnakých ľuďoch. Hovoríš o tých, ktorí zneužívajú jeho energiu pre vlastné účely. Ale.. Ako som ti hovoril predtým. Každá energia sa vráti. Číže títo ľudia si požičajú túto pozitívnu energiu, zmenia ju na negatívnu a vyšlú ju. No a vráti sa spať znova negatívna. Trocha schizofrénia nie? Prečo by si to robil? Sám sebe ubližovať," smial sa Elho.
„V konečnom dôsledku stratia. Nebudú víťazmi."

„Ja hovorím o ozaj otvorených a dobrých ľuďoch. Ktorí nežijú s potrebami, aké mame my všetci ostatní. Mnohým ľuďom nechýba denná tepla strava, dobré auto, značkové okuliare. Čím viac sa s nim spájajú, tým menej primitívnych potrieb ich zaťažuje. Veď sa len pozri okolo nás. Koľko ľudí je obyčajným otrokom. Naháňajú sa za vecami, ktoré nemajú hodnotu. Keď ich majú, chcú ďalšie. Nebudú nikdy spokojní. Lebo ľudská bytosť sa uspokojí iba na mentálnej úrovni. Fyzičku nikdy neuspokojíš. Keď ju uspokojíš, tvoja potreba sa neuspokojí, len zvýši. A ty ju musíš uspokojiť znova. A takto dookola. Kým sa ľudia nezadlžia, neskrachujú, nezničia svoje životy. Veď je to závislosť. A nikto ju nelieči. Naopak. Tento svet ju vo veľkom podporuje. Cely svet sú jedny doširoka otvorene ústa a potrebujú stále niečo prežúvať a prehĺtať. Avšak tvoje duchovne potreby sa dajú naplniť po okraj. Koľkokrát si niečo dokázal a bol s tým dlho spokojný.. Koľko ľudí vidíš doslova žiariť. Na druhej strane vidíš obchodníka v saku a v drahom aute, ktorý stále nie je spokojný. Potrebuje vyšší a vyšší status. Na samom konci aj tak nebude cítiť, že dosiahol vrchol. Ty však môžeš napríklad napísať knihu a ak bude dobrá, získaš si fanúšikov. Ti ti budú denne písať, ako im zmenila život, ako prišli na nové myšlienky. A po každom prečítaní takého listu budeš spokojný. Budeš cítiť, že si naplnil podstatu svojho bytia. Drahé auto sa k tejto podstate nepriblíži nikdy. No a potrebou týchto ľudí, je síriť túto energiu ďalej. Sú akoby kanálmi, cez ktoré vyvolený, alebo ako sa hovorí

Boh, vysiela pozitívnu energiu. Cez nich hádže medzi ľudí tie pomyslene kamene, ktoré víria pozitívnu energiu. Vytvárajú vlny, ktoré sa odrážajú tam a späť.“ Neprestával Elho hovoriť. Dan na chvíľu zabudol kde je a rozhovor ho celkom zaujal.

„Ty si sa vydal na dlhú cestu. Z nejakého dôvodu ti bolo doprane stať sa jedným z nich. Myslím, že tvoj starý život sa ti už nikdy nevráti. Uvažoval si niekedy, že ľudská bytosť je len medzičlánok pre vývoj niečoho vyššieho? Áno ja viem. Ľudia si myslia, že sú najmúdrejší a že sú to práve oni, o čo tu ide. Ale čo ak sú len spodnou priečkou rebríka? Po ktorom sa treba vyšplhať celkom hore? Ja viem, nikdy by to nepriznali, takí pokorní nie sú. Tu vidieť, aká primitívna ľudská bytosť je. Myslí si, že je tým Bohom. Ale vyzerá presne ako pes, ktorý vyhnal zo záhrady mačku a teraz sa po nej hrdo prechádza. Alebo nejaká namyslená ženská, ktorá našpúli ústa a urobí si autoportrét. Vycapí na nejakú nástenku a zbiera uznanie. To všetko neskôr pominie. Naším cieľom nie je žiť večne, ale vytvoriť niečo, čo bude. Nechať svojou osobnosťou a činmi vystúpiť spoločnosť o jeden schodík vyššie. Ťahať ju z plnenia primitívnych potrieb do duševného neba. Aby sa to, čo sa deje tebe, mohlo stať viacerým. Čím viac týchto bytostí je, tým šťastnejší sú ľudia na Zemi. Ku komu chceš patriť Dan?“ pozrel Elho na Dana trocha vážnejšie.
„ Chceš byt inžinier, alebo konzument? Chceš prostredie okolo seba len konzumovať, alebo ho vytvárať? Ja viem. Plný žalúdok nám dáva tiež dobrý pocit. Ale keď uvaríš dobre jedlo, tak je ten pocit iný. Zaujímavejší. A nakoniec.. Veď keď si už navaril, môžeš to jedlo aj zjesť. Kým konzument ho nebude vedieť uvariť nikdy. Len ho konzumovať. Chápeš rozdiel? Na Zemi žije malá časť ľudí, ktorí sú inžinieri. Vytvárajú svet okolo nás. Čokoľvek chytíš do ruky, použiješ, vidíš. Vytvoril to nejaký inžinier. Je ich oveľa menej ako konzumentov. Lebo byť konzumentom nie je nič ťažké a väčšina ľudí je lenivých. Sú spokojní s konzumovaním. Ale

potom bolo pár iných ľudí, ktorí sa neuspokojili len s konzumovaním a chceli byt užitoční. Cítili jeho energiu a z bežných potrieb neostávali naplnení. Preto začali svet okolo seba pretvárať a jeho pozitívnu energiu síriť ďalej. Až to ich potom napĺňalo. Veď ich mená dobre poznáš. Známi vynálezmi, umelci, vedci, doktori.“
Dan vedel o kom Elho hovorí. O ľuďoch, ktorí zmenili svet a menia svet.
„Takže si môžeš vybrať len dve strany. Ale ty si si už vybral. Len to musíš prijať“

Dan sa preľakol. Akokoľvek by chcel Elhovi oponovať, tak to teraz nie je možné. Sám dobre vedel, čo sa stalo. Jeho život sa už zmenil. Dan sa snažil pozbierať všetky črepy a zlepiť ten starý život. Aj keby sa mu to podarilo, tak praskliny by nezmizli a stále by sa pozeral cez ne. Tak bolo asi aj jednoduchšie. Začať pozerať cez to druhé okno.
„Ale.. Ako to, že vidím moje prízraky, len sporadicky? Nekontrolovane? Prečo ich nevidím po celý čas?“

„Ožijú len vtedy, ak si to podvedome želáš, alebo predstavuješ. Je to príkaz. Podobne, ako keď lyžičkou naberieš polievku. Nerozmýšľaš nad tým. Len mozog podvedome vyšle signál do svalov. Tak aj tvoje vedomie vyšle signál pre zmobilizovanie energie. Ale chcieť nestačí. Signál musí byť to byť poháňané nadradenými citmi, ktoré priamo neovládaš, alebo v danej chvíli ovládnuť nedokážeš. Hnev, zlosť, túžba, láska, nádej, šťastie.
Proste všetko to, čo si nemôžeš zmyslieť, že chceš práve cítiť Vieš sa teraz keď zatvoríš oči zamilovať? Alebo nahnevať do nepríčetnosti? Musíš dostať impulz. Niečo, čo ťa naštartuje. A v spojení s tvojim chcením sa mechanizmus pohne. Presne tak, ako to v tom momente chceš. Nasmeruješ silný tok energie do určitého bodu a ten sa prejaví. To čo sa okolo nás deje, je z maličkej časti nejaký impulz a z veľkej časti to, čo s tým

impulzom urobíme. Naše rozhodnutia a číny, ktoré z tohto impulzu vzišli. A tvoje činy sa stanu novými impulzmi niekde inde, pre niekoho iného. A takto sa tvorí jedna veľká pulzujúca sieť. Spoločnosť sa skladá z našich životov, život sa skladá z rokov, roky z mesiacov, mesiace z dní. Dni z hodín, hodín z minút, minúty zo sekúnd a sekundy z momentov. Jeden moment dokáže teda zmeniť celú spoločnosť. Každý má možnosť zmeniť akúkoľvek časť v tejto postupnosti.“

Dan bol z Elhovho rozprávania už unavený. Boli to v jeho vnímaní rozprávky na dobrú noc. Neexistovali v jeho svete. Zdvihol sa. Chcel ísť domov spať. Bol deň. Snáď sa prespí do rána. Stále sa bal prízrakov. A po tejto debate ešte dva krát viac. Keďže vraj vedel ako si ich zhmotniť. Vedome si túto myšlienku nepripúšťal. Skôr sa z toho v duchu smial. Áno. Všade sú sami bohovia, veštci, astrálni cestovatelia. A všetci sú zatvorení tu. A kútikom úst sa usmial.
Elho mal na stole stále svoju lyžičku. Rovnú ako svieca. Zrejme ešte nenašiel spôsob, ako rozbiť škrupinu.. Usmieval sa naďalej Dan. Dvihol sa a kývol mu na odchod.
„Nie, dnes žiadne veštenie,“ predbehol Elha vysloviť nejakú záverečnú reč. Mal toho tak akurát dosť. Jediné, čo ho držalo pri zmysloch bola Emie.. Možno len kvôli nej sa ešte nezbláznil a je stále živý. Vstal a bez pozdravu jednoducho odišiel.

Otvoril dvere svojho bytu a vošiel dnu. Ešte včera by sa tu nevrátil. Po svojom prvom pokuse o samovraždu mu však prízraky prestali vadiť. Aspoň za neho dokončia to, čo on začal Z posledných udalostí bol veľmi unavený. Už ani nehľadal strašidla v tmavých kútoch. Bolo mu to jedno. Chcel si len sadnúť a zablokovať si hlavu. Stihnúť sa opiť skôr, než si podvedomie vymyslí nejaký ďalší príbeh. Aby bol aspoň na chvíľu sám. Momentálne sa mu do nej tlačí celý vesmír. Rozmýšľal o Elhových slovách. Bol z toho všetkého zmätený.

Tá psychiatria je pre neho skvelým domovom. Jeho slová a myšlienky sú z iného sveta. Určite nie z toho Danovho. Niet divu, že je tam zatvorený.
Prešiel od okna k skrinkám do kuchyne. Otvoril tú vpravo hore a na sekundu sa pozrel na fľašu alkoholu. Bál sa, či len neznásobí jeho vidiny. Znásobí, alebo ich v ňom utopí. Tak ako doteraz všetko ostatné. Bolesť, hnev, beznádej. Zakrútil hliníkovým uzáverom až zaprašťal. Podišiel naspäť k oknu. Snáď bude ta fľaša malou skratkou na povrch. Potreboval vyplávať z toho bahna, v ktorom sa nachádzal. Aspoň sa poriadne opijem. Veď táto fľaša sa mi v ruke nezjavila náhodou. Však Elho, zasmial sa v duchu Dan a poriadne si odpil. Držiac ju v ruke, sledoval ulice pod ním. Žiadne prízraky nevidel, ale už samotná ulica a jeho život boli pre neho prízrakom.
Bol úplne mimo z toho čo sa okolo neho deje. Nič nebolo v poriadku. Nerozumel, kde k tomu všetkému prišiel. Prečo nepozná iných, ktorým sa to stalo. Možno mal predsa dokončiť svoju samovraždu vtedy v aute. Ak by sa Emie nevyliečila, tak by tu teraz zrejme nestál. Ak by ju vtedy neobjal, nevyliečila by sa. Ak by.. Silno privrel oči a zatriasol hlavou. Už ma Elha plnú hlavu. Je všade. Tie jeho drísty a všetko sa deje lebo.. Lebo neviem, zasmial sa v duchu Dan. Som úplne poctený, že niekto ma vedie do akéhosi hlbokého lesa, kde to absolútne nepoznám a nepáči sa mi. Elho hovorí, že je to dar, ale mne to pripadá, akoby ma niekto viedol na porážku. Ďaleko od ľudí, kde mu tento čin prejde bez svedkov a kde ma neskôr zožerú dive zvery. A neostane po mne žiadny dôkaz. Pozrel dole do ulíc. Pomaličky cítil, ako ho alkohol začína ovládať. Myšlienky sa mu uvoľňovali a akoby spomalili. Predstavil si, ako cela pulzujúca ulica vybuchuje ako sopka. Auta odlietavajú do strán, ľudia kričia. Stál tam pri okne a usmieval sa ako psychopat, ktorý sa teší z nešťastia iných.

Spomenul si na Emie. Ako skoro umrela. Znova si odpil z fľaše.

Ale čo ak by vedome dosiahol toho čo sa mu pokúšal dnes vysvetliť Elho? Možno by bol oslobodený. A mal by pokoj. Vedel by o čom celý čas rozpráva. Rozmýšľal, ako by mohol zhmotniť svoju myšlienku. Otvoril prvú zásuvku na kuchynskej linke a vytiahol z nej lyžičku. Dvihol si ju pred oči a prezrel zhora nadol. Bola vhodným predmetom na jeho skúšku. Odtiahol stoličku a sadol si k stolu. Akoby sa chystal večerať. Lyžička v ruke, ale stôl prázdny. Pozrel sa na ňu. A pripadal si smiešne. Pomyslel si, že mu šibe. Ihneď vstal a otočil sa smerom k chodbe na odchod.
Ale zožieral ho pocit, že čo ak.. A táto myšlienka bola jednoducho prisilná na to, aby odišiel bez boja. Otočil sa späť k stolu. Odtiahol stoličku a sadol si. Všade bolo ticho. Mal ideálne prostredie zmerať si sily s čímkoľvek. Držal ju v ruke. A nemyslel na nič iné ako na to, ako ju zohnúť. Ak by sa ohla, znamenalo by to, že vedome dokázal kontrolovať svoje myšlienky. Pozeral na ňu a skúšal si predstavovať ako ju ohýba. Ako je súčasťou jeho tela. Uprene na ňu pozeral, až ho začali bolieť oči. Lyžička sa ani len nepohla. Skúsil to ešte raz. Predstavoval si, ako sa ohýba doprava a doľava. Nič .Nefunguje to.. Položil ju pred seba a oprel sa o operadlo. Spomenul si na Elhovu lyžičku. V duchu sa zasmial a predstavoval si Elha robiť to isté. Ako ju ohýba a potom jasá a všetkým ju ukazuje,. Samozrejme by mu nikto neuveril. Veď je zatvorený na psychiatrii. Tam sa všetko berie ako pokus dokázať, že tam naozaj patrí. Bolo by však zaujímavé vidieť, ako by sa tvárili ošetrovatelia pri tom, keď Elho ohýba svoju lyžičku priamo pred ich zrakmi. Ktovie ako by sa úlohy zmenili. Kto by tam bol potom pacient a kto zdravý. Dan bol úplne zaneprázdnený myšlienkami na Elhove ohýbanie lyžice. Vstal od stola, odložil neohnutú lyžičku a pobral sa do obývačky na gauč.

Niečo sa deje. Asi to tak chce Boh. Ale nebo neexistuje. Keby existovalo, toto by sa nedialo. Toto by On nedopustil. A možno to dopustil satan. Chcel ma zabiť.
Opitý spriadal spiknutia. Videl, čo sa so mnou deje a chce ma tam dole. Aby som sa tam smažil. Aby som nemohol byť špeciálny. Alebo aby som práve mohol byt špeciálny. Aby som bol tam dole ako atómová bomba, ktorá urobí to peklo fakt pekelným.
Chcel by som vidieť aký je rozdiel v neba a pekle.
Znova si odpil.
Konečná pre každého. Bez rozdielu. Na nikoho sa nečaká. Ten deň jednoducho príde. Rozhoduje o mne niekto? Alebo som si sám sebe pánom? Teraz keď každým dnom zisťujem čo všetko sa dá silou vôle dosiahnuť. Nemal a nemohol by som si vybrať stranu?
Uväzoval, ako sa mu tam na druhej strane asi tak poďakujú. Alkohol úplne ovládol jeho myseľ a myšlienky v jeho hlave pribúdali ako ľudia na hlavnej stanici miliónového mesta v čase odchodu hlavného spoja. Už ich nedokázal kontrolovať. Skôr sa zdalo, že kontrolujú oni jeho. Nevládal pozerať pred seba. Bol z posledných dní nervózny a vyčerpaný. Jeho emócie boli teraz však dokonale utopené a ochromené alkoholom. Ležali v hlave bezstarostne ako v vate. Môže teraz myslieť na čokoľvek a jeho rozum sa už viac nezblázni. Medzi ním a čokoľvek iným stála teraz stena. Cítil, že sa o ňu pohodlne oprel a bolo mu jedno, čo bude ďalej. Stále sa cítil deprimujúco, ale v izbe boli s ním okrem depresie aj iné myšlienky a pocity. To, že zachránil Emie život ho napĺňalo čím ďalej, tým viac. Nedokázal sa toho pocitu zbaviť. Zo začiatku mu bol nepríjemný, ale čím ďalej uvažoval na tým, ako Emie vyzdravela, tým viac energie mu to dodávalo. Zachránil by ju aj tisíc krát. Ležal tam v obývačke a nechcelo sa mu pohnúť ani prstom. Pred ním sa rozprestieralo veľké okno a za ním pulzoval život. Stále rozmýšľal nad mocou, o

ktorej básnil Elho. Ak si teraz zmyslím, že mesto zachvátil požiar, tak sa to proste stane? Alebo vyššia moc zasiahne a nedovolí mi to? Tak, ako hovoril Elho. Tam niekde je on. Vyvolený. Ktorý dosiahol ako prvý stav, ktorý je neovplyvniteľný. Začalo sa to s ním tak, ako so mnou? Dan vystrel ruku a zvolal: "Oheň"! A čakal že sa mu v ruke zjaví ohnivá guľa. Nič.
„Oheň!! a zase nič..
„Ja chcem oheeeň!“ vystieral ruku k oknu. Všade navôkol tma, len z televízora sa mihali po izbe tiene nezáživného televízneho programu. Akokoľvek sa snažil nič sa nestalo. Stále to funguje podvedome. Moje podvedomie je silnejšie ako moje vedomie. Asi preto, aby som sa nezabil. Cítil sa ako v klietke. A keď už z jednej klietky vyliezol, zistil, že sa nachádza v ďalšej. Trocha väčšej. A keď vyjde aj z tejto, tak tam bude ďalšia? Ak by som to vedel ovládať na povel, zrejme by neostal kameň na kameni. Asi nie som pripravený. On to vie. Rozhoduje o nás. Navádza nás tým správnym smerom. Stále rozmýšľal ako asi vyzerá, kde je. A ako to môže byť v nebi. Určite je tam. Keby sa mi tam podarilo nachvíľu nazrieť. Aby som vedel, čo mám robiť. Lebo sa zbláznim. Dopil fľašu a tiene navôkol sa začali rozplývať. Steny sa hýbali a všetko naokolo začalo žiť vlastným životom. Jeho mozog bol opitý. Dan vpadol do gauča a nevládal vstať. Vystrel ruku, akoby čakal že ho niekto potiahne a zdvihne. Nevládal ju udržať vo vzduchu. Keď ju pustil, popadla na koleno. Obraz pred očami sa mu začal miešať a strácať. Bol unavený. Zatvoril oči. Všetko sa okolo neho krútilo. Letel nejakým priestorom. Odrazu mu odpadla ruka. Ale na jej mieste sa ostala duchovná, nehmatateľná. Ako taký opar. Na to mu odpadla ďalšia ruka, svaly sa začali odtrhávať z tela. Začínal nadobúdať abstraktnú podobu. Všetko pomaly odpadávalo ako zo starého vraku auta, ktoré sa rozbehlo po diaľnici 300 km za hodinu. Nevedel kde je. Len padal, alebo letel. Nevedel to definovať. Zrazu začala miznúť farba. Až zmizla úplne. Bol v bezfarebnom priestore.

Ten sa začal taktiež vzdiaľovať, až zmizol. Nachádzal sa v strede ničoho. Bez farby, hraníc. Bol abstraktno v abstraktne. Nemohol utekať, nemohol plávať. Len niekam samovoľne plynul. Ako keď sedel vo vlaku a pozeral sa z okna. Ani nevedel kam, čo sa bude diať. Akoby bol vo vákuu. Nič necítil. Ten pocit bol skľučujúci a klaustrofobický. Ale nebál sa. Aj keď bol vlastne v neobmedzenom čaše a priestore. Plával ako ryba v oceáne.
Zrazu sa začali na obzore zjavovať nejaké objekty. Chcel k ním doplávať ale nešlo to. Tak len čakal, kým sa oni priblížia k nemu. Postupne začínali nadobúdať obrysy. Dan trpezlivo čakal, kým sa obrysy spoja a vytvoria niečo, čo by spoznal. A bude vedieť identifikovať, kam sa to vlastne dostal. Odrazu sa objekt zaostril a splynul v jedno. Človek! Bol to obyčajný človek. Bol tam v priestore. A ďalší. Ďalší..
„Čo to je? Kde to som? začal si uvedomovať, že sa už nachádza „niekde“. Že abstraktno pomaly mizne a nahrádza ho akási skutočnosť. Zatiaľ nechápal čo sa deje. Priestor sa plnil ľuďmi. Pribúdali všade okolo neho. Nikto sa mu neprihovoril. Keď sa ozval, nikto neodpovedal. Asi sa nevidíme. Nikto nikoho nevníma. Bolo to veľmi divné. Nemohol z toho priestoru utiecť. Bol medzi mnohými telami a pozoroval čo robia. Zapozeral sa na jednu ženu. Plakala. Veľmi. Pozerala všade navôkol a plakala. Tak srdcervúco, až sa okolo nej tvorili vlny. Jedna dorazila k Danovi. Keď do neho vrazila, pocítil veľký smútok. Ďalšia. Vtedy sa mu pred očami zjavilo to, čo videla. Ďalšia vlna. A ďalšia. Narážali na neho ako vlny o skaly. Každá táto vlna mu sprostredkovala pocity. Niesla informáciu. Dan videl nejakých ľudí. Hádali sa s tou ženou. Ona pyšne sedela na gauči a nedala sa prehovoriť. Tí ľudia boli zrejme jej deťmi. Niečo od nej chceli. Ale ona sa tvárila neoblomne. Plakali, nevedeli, ako si dať rady. Ona tam však len naďalej pyšne sedela. Ďalšia vlna. Obraz sa zmenil. Videl ako leží na posteli. Ťažko dýcha. Niečo nebolo v poriadku. Bola tam sama. Deti tam už neboli. Otvorila naširoko oči a

ústa. Zrazu strnula. Akoby sa zamyslela. Vydýchla. Dan pocítil, že zrejme umrela. Sama. Asi preto tu teraz plače. Ľutuje aká bola. Čo sa stalo. Ďalšia vlna. Zase obraz. Znova jej pýcha. Niekto na ňu kričal. Niečo chcel. Nevedel o čo ide. Len videl tú ženu. Bola presný opak toho, čo z nej ostalo teraz. Ľudská troska. Ľutovala všetko čo spôsobila. Zrejme bolo neskoro. Už to nemohla odčiniť. Tie pocity ju dusili. Nevedela s tým nič urobiť. Len sa pozerala a rekapitulovala, čo sa doteraz udialo.
Do Dana udrela ďalšia vlna. Z inej strany. Dostal sa blízko k nejakému chlapovi. Vyzeral drsne, ale kričal ako zmyslov zbavený. Hulákal tam a chcel sa biť. Jeho telo bolo však abstraktné, takže všetky údery leteli mimo. Nemohol si spôsobiť žiadnu bolesť. Okolo neho stálo asi pätnásť ďalších postáv. Len tam tak stáli a pozerali na neho. Niečo šepkali. Nerozumel im.. Chlap sa na nich pozeral a stále sa zaháňal. Ďalšia vlna. Udrela na Dana a ten sa zľakol . Videl ako ten chlap do niekoho strieľa. Niekoho zabil. Prišiel k jeho hlave a strelil ešte raz. Rana istoty. Ďalšia vlna. Ďalšia vražda. Ďalšia a ďalšia vlna. Samé vraždy. V tejto vlne niekoho podrezal nožom. Nejavil žiadne pocity. Chladnokrvne niekoho zbavil života. Vrah zatváral oči, nechcel to už viac vidieť. Lenže aj so zatvorenými očami mal presne tie isté obrazy priamo pred sebou. Všetko ľutoval a chcel sa zbaviť divadla, ktoré sa pred ním odohrávalo.. Chcel aby sa to skončilo. Ale bol ďalej a ďalej znásilňovaný tými udalosťami z jeho minulosti. Stále sa opakovali. Akokoľvek bezcitný bol, teraz jeho cíny dopadali do jeho duše tak tvrdo, až z jeho kamenného vnútra urobili jemný piesok. Po každom dopade zanechali stopu a rozvírený prach.
Kto vie ako dlho tam už je. Nemohol utiecť. Nemohol spať, necítil sa unavený. Želal by si nič necítiť. Ale obrazy sa stále opakovali, ako v nekonečnej slučke. Ľudia čo naťahovali ruku prosili a potom ležali v krvi. Videl aj ich príbuzných ako plačú. Niektorí spáchali samovraždu keď videli svojich

blízkych mŕtvych. A tak sa všetky pocity znásobovali, až sa zdalo, že vrah tú ťarchu nedokáže uniesť. Naberala na váhe a tlačila dušu nebožtíka do kúta. Dan videl ako na začiatku tieto pocity a emócie tento vrah ignoroval. Ale očista trvala dlho, veľmi dlho. Spočiatku odolával, ignoroval plač. Bol si vedomý svojich činov a neľutoval ich. Blízki jeho obetí mu boli ukradnutí. Postupne však postavy pribúdali, plač sa znásoboval a nepoľavoval. Pomaly ho citovo rozoberali ako detskú stavebnicu. Ich emócie boli ako jeho nôž v obetiach. Pomaly prenikali do hĺbky a hľadali si svoj cieľ. Možno srdce, možno dušu. Má ju každý. Aj tento vrah. A keď všetky tie emócie prenikli do vnútra, začali ho tlačiť. Odrazili sa a chceli preniknúť von. Vrah sa bránil, nechcel ukázať pocity. Začal bojovať. Postavy sa však pred neho hádzali k nohám, pozerali mu do očí. Dopadali na neho ich slzy. Cítil ich dotyky. Navzájom sa s plačom prekrikovali, že už ani nevedel, koľko ich je. Každý mieril svoje pocity na neho. Cítil sa, akoby ho privalil dom. Nemohol dýchať, otočiť sa, zatvoriť oči, alebo si zapchať uši. Z každej strany sa valili tie nepríjemné pocity. Až začali byť v jednej chvíli nepríjemné. Akokoľvek ich ignoroval, dostali sa do jeho vnútra. Tak nejako to cítili aj jeho obete. Dan začal chápať, že prežíva to isté, čo jeho obete. Len trocha ináč. Jeho pocity boli však podobné. Nikdy by si nevedel predstaviť, že sa do tejto situácie môže dostať. Žiadny blízky jeho obetí by ho takto nedokázal zlomiť. Nie v tom reálnom svete. Ale tu to bolo iné. Tu bolo dovolené všetko. Pre dosiahnutie jediného cieľa. Navrátenie všetkej energie, ktorú tento človek od seba raz vyslal. Tak ako hovoril Elho. Dan nevedel, čí snivá, čí to je zase nejaký prízrak. Nevedel sa však zobudiť. Nechápal čo sa deje, preto nevedel, čo ma teraz robiť. Sledoval ako vrah trpí. Musela to byt večnosť. A ďalšiu večnosť tu ešte asi bude. Nechcel by byť v jeho koži. Bolo neznesiteľné sa na to čo i len pozerať, nieto ešte zažiť. Prechádzal peklom. Alebo očistcom? Dan si uvedomil že vidí mnoho ďalších postáv v kruhu ostatných. Myšlienka na nich

ho dala do pohybu. Prechádzal okolo nejakého ďalšieho muža. Postavy okolo neho tiež plakali a scéna bola podobná ako u toho vraha. Avšak muž uprostred už neprejavoval žiadne emócie. Bolo vidno, že oči sú prázdne, vyplakané. Že už viac nedokáže trpieť. Bol ako prázdna schránka. Duch bez ducha. Alebo bez duše. Hrozný pocit. A hrozný pohľad. Musel si na tomto mieste veľa vytrpieť. A hlasy okolo neho neutíchali. Utíchnu, až keď sa všetka energia vráti.

Sledoval postavy naokolo a stále nechápal, čo vidí. Kde sa to nachádza. Prečo sa tu nachádza. To miesto bolo ako očistec. Ako peklo a nebo zároveň. Tu odchádza duša po smrti? Toto je koniec? Alebo keď sa všetka energia vráti, tak táto duša, duch, čí schránka pokračuje niekam ďalej?

Nedalo sa odtiaľ utiecť. Každý sa zodpovedal za to, ako na zemi žil. Ak nemal o nikoho záujem, tu jeho postava sedela sama v prázdnote a to ticho bolo pre ňu neznesiteľné. Ak šíril okolo seba strach, tu sa okolo neho rozprestierala temnota z ktorej sa celý čas vynárali prízraky a podozrivé zvuky. Niečo ho po celý čas sledovalo, cítil to v tme. Nemohol tomu uniknúť, trhal si vlasy, nemohol utiecť. Bál sa že to z tmy vyjde. Že sa to do neho zahryzne. Keď dole pohŕdal ľuďmi, bol namyslený, tak tu stál nepovšimnuto v strede davu a všetky postavy do neho drgali, šuškali si o ňom, ohovárali ho. Všetci na neho zazerali. Nedalo sa utiecť. Opodiaľ ho sledovala skupinka, zakrývali si ústa a usmievali sa. Všetky oči boli na ňom a ten pocit bol veľmi skľučujúci. Stál tam úplne nahý, každý si ho premeriaval. Keď sa mu Dan pozrel do očí, videl hlbokú potupu. Ten človek sa musel počas svojho života nad ostatnými veľmi povyšovať. Asi pohŕdal bežnými ľuďmi.
Stále keď zbadal nejakú postavu, tak ihneď vycítil, ako sa počas života správala. Lebo presne tak vyzerala tu a teraz. Bolo to veľmi podivné. Nikto z týchto ľudí nikdy

nepredpokladal, že sa môže ocitnúť v opačnej situácii. Vo svojich životoch boli kráľmi. Vládli. Tu a teraz sú otrokmi. Trpia. Ich osobnosť prevládala nad ostatnými. Povyšovali sa a chceli stáť nad životmi iných. Teraz ležia pod ich nohami a cítia ich ťarchu.

Keby toto vykúpenie a očistu poznali ľudia ešte počas svojho života, bol by svet iný? Zmenil by sa? Každý je sebecký, myslí si, že jemu sa nič nemôže stať. Že je rovný Bohu. Ale ako môžu porovnávať biele, ak nevedia ako vyzerá čierne? Až tu dostane všetko pravú farbu a pomenovanie. Tu sa všetko dovarí a vykysne. Až tu sa dotvára názor.
Dan podľa toho, čo videl pochopil, že počas života si všetci začali pripravovať to, čo dostali v tomto očistci neskôr naservírované na stôl. A až tu to ochutnajú a posúdia, či bol ich recept chutný, alebo sa ním budú celú večnosť tráviť. Pochopil, že nie je dôležité či ľudia chodia do kostola, či ctia seba, alebo druhých. Či sa len pretvarujú, alebo myslia všetko vážne.
Tu sa ich už nikto na nič nepýta. Každý si počas života predstavuje, že pôjde do neba. Alebo im to je jedno. Hlavne že sa na svete majú dobre.
Ale keď Dan videl koľko duší trpí kvôli svojim činom, tak vedel, že by vymenili každú chvíľu, aby sa mohli vrátiť dole a niečo zmeniť. Takto to nefunguje. Je jednoduché žiť si svoj život a o nič sa nestarať. A potom sa tváriť že sa nič nestalo. Najhoršie pre tieto duše bolo, že nikto ich do ničoho nenútil. Nikto im tu nerobil zle, alebo dobre. Boli tu len osamote sami so sebou. So svojim naozajstným ja. Vracali sa k podstate. K tej pravej. Ktorú dole nemohli vidieť. A tu stáli nahí pred samým sebou. V šoku, v pravde, či v bolesti. Nikoho nezaujímalo čo si myslia, nemohli už urobiť nič naviac. Na zemi im bol doprianý život, ktorý bol však len jednou polovicou z ich reálneho bytia. Bolo by trúfalé myslieť si, že pozemský život je všetko, čo telo a dušu čaká. Že už nič iné

neexistuje. Že sa stačí vyspovedať bez toho, aby si naozaj uvedomili prečo a z čoho sa spovedajú. Že keď ich nikto nevidí, že sa to nedeje. Áno, mnoho činov ostalo nevidených a nevypočutých. Odohrali sa len pred ich očami.

Dan nerozumel čo sa to vlastne okolo neho deje. Všimol si však v jednej vlne tu istú postavu, ktorá teraz stala vedľa neho a naťahovala k nemu ruku. Akoby o niečo prosila. O život? Premkla ho úzkosť. Prosí ho o život? Alebo o vysvetlenie? Nechcel by byť v jeho koži. Ten chlap bol zrejme v úplnom zatratení. Nevedel, čo ma so všetkými tými postavami robiť. Teraz už nemohol robiť nič. Asi ich všetkých zabil. A oni tu teraz stoja a prosia o holý život, aby im ho vrátil späť. Po celý čas úzkostlivo nariekali. Okamihy pred smrťou sa neustále opakovali. Akýkoľvek pozorovateľ by sa po určitej dobe asi zbláznil. Chlap kričal, ale nikto ho nepočul. Ten mnohonásobný vrah, ktorý na zemi pri páchaní svojich činov ani okom nemihol a ktorý spôsobil toľkým ľuďom utrpenie. Teraz tu plače ako malé dieťa. Vtedy si myslel, že je sám pán Boh. Že môže všetko, bez kontroly. Každý z nás je tu a teraz z nejakého dôvodu tu. Dan pocítil, že život je človek, človek sú myšlienky, myšlienky plodia činy, činy vytvárajú dôsledky. Samotný život je tiež dôsledkom. A dôsledky vytvorili týmto ľuďom život aj tu po smrti.

Dan prechádzal týmto očistcom a pochopil, že všetci dostávame do vienka kontrolný mechanizmus. Akúsi skúšku správnosti. Po každom čine a slove sa ihneď dozvieme, či sme zvolili dobro, alebo zlo. Závisť, nenávisť, alebo úprimnosť. Nosíme všade so sebou zrkadlo, ktoré voči sebe obraciame vo všetkých dôležitých chvíľach. Automaticky. Ono nám zodpovie každú otázku. Urobili sme dobre? Neublížili sme? Vráti nám stále jasnú a pravdivú odpoveď, aj keď sa ju rozhodneme neakceptovať. A vedel, že akokoľvek tieto pocity tento vrah na zemi blokoval, tak sa mu tu a teraz vrátili. Presne

ako hovoril Elho. Energia sa nemôže stratiť. Spomenul si na kruhy vo vode. Boli ako tie vlny, ktoré do neho vrážali v tejto prázdnote. Niektoré sa vrátili ihneď, niektoré neskôr. Žiadna z týchto duší však nevedela kedy a z ktorej strany. Tie, ktoré sa vrátili dobrým ľuďom, boli ako objatia blízkych. Tie, ktoré sa vracali vrahovi, boli ako pichnutia nožom zozadu do chrbta.

Keď na neho pozeral, tak cítil, akoby sa rozprával sám so sebou. Ospravedlňoval sa. Nie obetiam, alebo tej rodine naokolo. Ale sám sebe. Ako keby z neho prehovorilo konečne svedomie. Ako nejaký druhý človek. Prihováral sa mu a vedel, ako sa naozaj cíti. Vtedy ho ignoroval, aj keď bol predzvesťou toho, čo ho očakávalo v očistci. Tu pravé teraz vrah prijal pravdu.

Dan sa pozeral naokolo. Cítil sa ako v jednom veľkom svedomí. Bolo všade naokolo a nedalo sa ignorovať. To vzduchoprázdno a ničota boli viac ako najkrajšie namaľovaný obraz na zemi. Nech by bol akokoľvek farebný a zaujímavý, nepredčil by to, čo Dan teraz videl.
„Kde to je?“ prepadla ho úzkosť.
„Dobre. Opiť sa je jedno, ale toto? Pre boha. Veď ešte pár vĺn a nevydržím!“ nechápal ako to všetko mohli prežívať všetci naokolo. Každý mal okolo seba nejaké obrazy, zjavy, ľudí, vidiny. Veľa z nich plakalo, bolo v koncoch. Niektorí už len neprítomne pozerali. Akoby umreli.
Vtedy si všimol v tom dave príjemne vyzerajúcu ženu. Pokojne tam sedela. Pozerala sa pred seba. Dan sa k nej chcel dostať. Bol zvedavý, čo sa deje. Pomaly plynula k nemu. Dostal sa na dosah. Čakal na vlnu. Chcel ju pocítiť. Už ju zbadal. Približovala sa k nemu, až ním pomaly prešla. Pocítil veľkú úľavu. Bol to krásny pocit. Dan čakal na ďalšiu vlnu. A tá naozaj prišla. Keď ním znova prešla, pocítil neskutočne upokojujúci pocit. Bolo to úžasné. Vedel by tu čakať na každú vlnu aj celý život. Zrazu nechcel odísť. A chcel by tu ostať

večnosť. Taký šťastný sa ešte nikdy necítil. Bolo to úžasné. Každá ďalšia vlna ho plnila nádejou, šťastím, láskou. Nedalo sa od týchto pocitov odtrhnúť. Boli ako droga. Úplne ho pohltili. Bolo to magické. Oči sa mu odrazu zaplnili slzami. Začali sa mu kotúľať dole lícami. Smial sa. To šťastie ho úplne pohltilo. Ďalšia vlna. Pomaly cez neho prechádzala a hojdala ho v tom prázdnu ako vlna v oceáne. Dan sa zachvel a v tom sa okolo neho zjavila jemná biela žiara. Otvoril oči, lebo ju zacítil. Teplo prechádzajúce z povrchu až do samého srdca. Prešiel po tejto žiare prstom a vyzeralo to, ako keby rozvíril hladinu vody. Ďalšia vlna. Videl mladých ľudí, ako sedia pri stole. Bolo po obede. Sedeli na terase v pekný slnečný deň. O niečom sa rozprávali. Začul meno. Pozrel na tú ženu. Pri každom spomenutí jej mena sa usmiala. Pochopil, že rozprávajú o nej. Zrejme v dobrom. Preto boli tie vlny také prijemné. Takto by si predstavoval umrieť. Cítil sa ako v nebi.
Preboha. Ako v nebi. Nebo.. Na to myslel, keď sa opíjal. Ako to tam vyzerá. Kde som? Sníva sa mi to? Alebo sa mi znova podvedomie snaží niečo ukázať? Zase som niečo vyvolal? Pozeral sa všade naokolo.
Zrejme videl to miesto, kam odchádzajú všetci po smrti. Nevedel, čo to je. Nebo? Očistec? Peklo? Alebo všetko naraz? Bolo tu mnoho ľudí. Alebo to boli naozaj už len duše? Alebo to, čo z nás po smrti ostane? Všetko bolo veľmi abstraktné. Boli to ľudia, ale nemali hmotnú podobu. Vyzerali, ako keby túto podobu prijali. Niektorí boli rozmazaní, iní celkom konkrétni. Každému sa vybavovali najsilnejšie pocity zo života. Nachádzali sa tu niekde mimo reálny svet. Vedeli, že už je koniec. Na ničom nezáležalo. Nič nebolo také, ako v reálnom svete. Tu už existovali iné hodnoty. Boli tu sami. A boli spojení aj s naším svetom. Každý videl to svoje divadlo. To, čo na zemi prežil a aj to čo sa v živote, kde už neexistuje, pravé teraz odohráva. Každý z nich si želal, aby prežil pekný okamih, chvíľu so svojimi milujúcimi. Nie každému to bolo dopriate. Videli len to, čo si pred odchodom sami prichystali.

Mnohí by zmenili mnoho činov a slov, ak by sa mohli vrátiť. Dan sa nachádzal na mieste, ku ktorému sa všetci vo svojich životoch stále dennodenne modlia. Cítil veľký pokoj a nič mu nechýbalo. Chvalabohu on sám nevidel žiadne obrazce a necítil žiadne svoje vlny.
„Asi nie som mŕtvy. Asi len mŕtvi vidia to, čo vidím teraz ja," uvažoval Dan, vznášajúc sa skrz osudy tých postáv. Boli na ceste do raja. Predtým však museli prejsť všetkým tým, čo po sebe zanechali tam dole. A niektoré pocity boli ako oheň. Pálili na každom kúsku tela. Boli ako stovky potkanov, ktoré hrýzli celé telo. To sa zmietalo v kŕčoch. Šalelo.
Tu bol každý rovný. Nikto nevyčnieval z radu. Tu nikto nezisťoval, kto je kým. Každý tu mal svoj život priamo pred očami. A niektoré predstavenia boli naozaj bolestivé. Iné boli radostné, plné šťastia.
Teraz prišiel na to, čo znamená smrť. A prečo ňou nič nekončí. Smrťou sa začína niečo nové. Ak sme žili pre ostatných, môže byť smrť náš priateľ. A môže byt aj nepriateľ, ktorý nás prevezie niekam, kde sa dozvieme naozajstnú pravdu.

Dan už vedel, že sa dostal na druhú stranu, niekde omnoho ďalej. Na zakázané územie. Tam, kam mohli len mŕtvi. Aby tam boli živí ďalej. Ich duše boli oslobodené od tiel a plávali svojou cestou na posledné miesto odpočinku a vykúpenia. Dan stál akoby na brehu rieky. Pozeral na všetky tie duše. Držal sa ďalej, aby ho nezasiahla akákoľvek ďalšia vlna. Boli to zväčša bolestivé spomienky a nechcel zdieľať pocity ostatných. Ešte pár vĺn a cítil by sa ako oni. Bezradní, odsúdení na utrpenie. Vtedy si všimol ako proti nemu plynie záhadná postava. Bola iná ako tie duše navôkol. Plynula priamo k nemu. Nebola ani žena ani chlap. Zastavila pár metrov od neho. Čakal čo sa bude diať. Vznášal sa tam v cudzom priestore. Vtedy postava zastala priamo pred ním.
Dan sa cítil, akoby sa poznali. Akoby bol jeden z nich. Cítil jej energiu a ono to zrejme cítilo tú jeho. Prišlo to, akoby Dana

chcelo vidieť na vlastne oči. Cítiť jeho dušu. Dan sa cítil príjemne. Tá bytosť pôsobila pokojne a vyrovnane. Dan pocítil pokoru. Ani sa nehýbal. Vôbec nevedel, ako ma reagovať. Avšak cítil, že čokoľvek by povedal a urobil, tá bytosť by to akceptovala. Cítil že, on je ten, ktorý nás nikdy nesklame. Rozmýšľal, prečo tú bytosť nikdy predtým nestretol. Prečo za ním neprišla. To ako ju vnímal, mu dávalo istotu, že ona by sa od neho nikdy neodvrátila. Skôr naopak. V jej blízkosti akoby bol na konci cesty, akoby naplnil osud a aj tak sa necítil chytený v pasci, v slepej uličke. Pravé naopak. Vďaka nej vedel, kam sa vydať, čím sa stať. Ukazovala mu cestu. A ani mu ju vlastne ukazovať nemusela. Samotná existencia a prítomnosť tejto bytosti stačili k dosiahnutiu úplnej blaženosti. Akoby bola jeho otcom, čí matkou. A on ich synom. V hlave sa mu ozývalo: čoskoro sa stretneme. Trocha sa preľakol. Pôsobilo to ako smrť. Prečo je potrebná smrť, aby sme sa mohli stretnúť? Nechápal. Ak je teraz nažive a stretli sa, prečo musí umrieť? Bytosť sa začala rozplývať a Dan spozoroval miernu vibráciu. Z miesta, z ktorého tá bytosť mizla sa vytvorila vlna a smerovala k nemu. Pomaly zrýchľovala až tesne pred ním zrýchlila a vrazila do neho. Zatriasla ním a odhodila ho do priestoru.
Dan spadol z gauča rovno medzi fľašu a poháre, ktoré sa navôkol rozkotúľali. Dvihol udivene hlavu a rozmýšľal čo sa deje. Precitol. Už nesníval. Vystrašený sa pozrel von oknom. Slnko svietilo, akoby bol obed. Koľko spal?

Trocha sa mu ešte točilo v hlave. Potreboval sa vyvetrať. Vypiť kávu, nadýchať sa vzduchu a atmosféry ulice. Sedel na gauči s lakťami opretými o kolená, dlaňami zaborenými do vlasov.
Čo to bolo? Koho som videl? Snívalo sa mi to? rozhliadol sa po izbe. Zobral zo stola kľúče a vyšiel von z apartmánu. Káva. Ak by to bolo možné, určite by denne vypil aspoň desať káv. Pri pomyslení na voňavú šálku sa mu celkom zlepšovala

nálada. Predstavoval si, ako ďaleko od neho zbierajú robotníci kávové zrná. Ako ich ďalší pražia a balia. A koľko kilometrov je potrebných prekonať, kým sa dostane k nemu na stôl. Fascinovalo ho to. Preto si ju vychutnával. Vzdával hold každému jednému článku, ktorý mu umožnil dopriať si ju každý deň.

Vytackal sa z dverí. Stále bol omámený tým snom, či vidinou. V hlave mal snáď milión myšlienok. Akoby sa mu po cely čas prihovárali. Boli ako hlasy a bolo ich priveľa na to, aby si Dan dokázal jednu z nich vybrať a načúvať jej. Kráčal po chodníku. Na ulici nebolo veľa ľudí. Cítil, že sa niečo zmenilo. Alebo to bol možno len taký ranný pocit, kým sa telo zobudí a hlava začne pracovať v bežnom režime. Dýchal čerstvý vzduch a cítil sa dobre. Rozmýšľal, či sa už celkom zbláznil, alebo je len v nejakom šoku. Nedokázal to rozlíšiť. Zobudil sa vôbec? Nie je to ďalšia vidina? Veď tie prvé zážitky ho tak vystrašili, že ho skoro priviedli k samovraždе. Ak by nebolo Emie, tak by tu teraz asi nebol. Vyzeralo to, akoby ju niekto pre neho poslal. Akoby mal niekto pripravený plán a vedel, že tú samovraždu určite nespácha. A vedel, ako jednoducho zmení jeho názor. Akokoľvek Dan uvažoval, rozhodol sa vtedy slobodne. Keď Evan zazvonil, Dan mohol proste potiahnuť nôž žilami. Ale neurobil to. Rozhodol sa ináč. Ten telefonát bol ako znamenie. Stále uvažoval, čo zachránilo Emie. Možno sa to onedlho dozvie. Nejaký experimentálny liek. A všetko bude ako predtým. A to že si navzájom zachránili životy bude len úsmevný príbeh o zhode náhod.

Hlasy naberali na intenzite. Nevedel odkiaľ prichádzali. Stál tam v slnečnom svite na ulici a do hlavy mu udierali hlasy ako krúpy na strechy áut v búrke. Rýchlo sa pohol, aby rozohnal myšlienky. Slnko mu svietilo do očí. Prižmúrene sa predieral na ulicu. Chcel naplno pocítiť slnko v tvári. Cítil, že by mu mohlo dodať energiu. Cítil to a bol to skvelý pocit. Dostať sa

na slnečné lúče. Vyzeral ako potácajúca sa mŕtvola. Niektorí ľudia na neho zazerali. Nevšímal si ich. Chcel konečne uzrieť slnko. Cítiť lúče, rozbíjajúce sa o jeho líca. Priblížil sa k rohu ulice. Nachvíľu sa zastavil a pozrel na chodník, akoby rozmýšľal či je to dobrý nápad. Cítil sa, ako keby mal skočiť do vodopádu z vysokej skaly. Bolo príjemne teplo. Pozrel sa nahor na mrakodrapy. Videl okolo seba džungľu. Nebola však plná života. Skôr pôsobila ako rakva, ktorá v sebe uzatvára všetko živé pred celým vesmírom. Okna sa vo výškach leskli ako koruna betónových stromov. Po ulici kráčali ľudia. Všetko bolo otvorené a široké až to svojim spôsobom pôsobilo klaustrofobicky. Stále sa opieral o múr s hlavou dvihnutou k oblakom. Zatvoril oči a predstavil si prázdnu, zelenú luku s jediným veľkým stromom. Príjemný vánok sa mu obtieral o líca. Otvoril svoju dušu. Naplno. Nech boli tie hlasy čokoľvek, nechcel sa ich báť. Všetky predošlé dni zatváral oči, nechcel nič vedieť, bránil sa tým neznámym podnetom, vidinám. Ale pochopil, že mu to len ubližovalo. To čo sa deje už nezastaví. Chcel si prerezať žily. Skončiť so životom, alebo ako sa táto časť jeho bytia nazýva.. Niečo mu jeho plány prekazilo. Bolo to niečo veľmi neobvyklé. Niečo, čo nedokázal pomenovať. Stalo sa to práve v "tú" chvíľu. Nie skôr, ani neskôr. Zrejme to súviselo s tým, že si spomenul vtedy na Emie. Teraz na tom však nezáležalo. Prečo by aj? Teraz je teraz. Rozmýšľal, ako ho ubíjalo to obmedzovanie svojej mysle a uvažovania nad sebou samým. Tak hlboko sa do seba chcel kvôli tomu čo sa deje uzavrieť, až sa skoro zadusil. Sám sebe dal ruky na krk a škrtil sa. Nemá čo stratiť. Začínal chápať, že je viacero ciest. A keď prejde všetky, tak až vtedy sa môže rozhodnúť, ktorá bola, alebo je tá najschodnejšia. Keď nebude prízraky ďalej zvládať, tak sa nechá jednoducho zatvoriť na psychiatriu, alebo dokoná to, čo v aute začal. Jeho myslenie bolo v rámci všetkých tých všeobecných spoločenských pravidiel nebezpečné. Nevnímal riziká, negatíva. Videl len cestu. Akokoľvek bola schodná, alebo neschodná. Odosobnil sa od

každodenného uvažovania a ostala mu len holá pravda. A tá sa dala pochopiť najjednoduchšie. Vylovil ju z toho bahna naokolo. Toho bahna, ktorým všetci stále pokrývajú to, čo nechcú vidieť. Alebo to, čo nechcú, aby videli ostatní. A sami žijú v tom bahne. Nechcel žiť nikoho život. Chcel žiť ten svoj. Nech už bol momentálne akokoľvek šialený. Ale bol jeho. Radšej bude žiť tento život, ako žiadny. Tak ako veľa ľudí naokolo, čo poznal. Žili životy iných ľudí. Žili predstavami cudzích ľudí a tie ich ostávali v úzadí. A pritom tých cudzích ľudí netrápilo ako žijú.
Rozmýšľal nad tým, čo sa stalo v uplynulých dňoch. Bol podráždený a nevedel, čo má robiť. Elho mu síce dával odpovede, ale čo bolo horšie, tak tie odpovede vzbudzovali ešte viac otázok. Hlava mu brnela. Striedavo ho oblieval pot a hneď na to ho triasla zimnica. Oči slzili a v ušiach mu po celý čas pískalo. Cítil sa ako zatvorený v nejakej miestnosti, z ktorej sa nedalo utiecť. Nemala žiadny vychoď. Žiadne dvere. Bolo to frustrujúce. Možno by mohol skúsiť pojesť lieky, alebo skočiť pod vlak. Vtedy, keď si chcel v aute podrezať žily sa predsa len niečo stalo. Rozmýšľal nad Emie. Vyzeralo to, že už je v poriadku. Takže tento krát by mohla byt jeho samovražda dokonaná. Ani sám nevedel, či sa mu chce zomrieť, alebo má počkať, kým sa zblázni a potom už nebude problém vziať si život. Nemal žiadny cieľ, ani motiváciu. Len sa tak ponevieral po ulici. Aj by sa nachvíľu usadil na lavičke a porozmýšľal, čo by mal ďalej urobiť. Ale tie hlasy sa v hlave rozliehali čím ďalej tým viac. Čo však bolo zaujímavejšie, tak začínali byt zreteľnejšie. Akoby bola myšlienka otvorenia vlastnej mysle pre ne pozvánkou. Zmieril sa so všetkým naokolo a snažil sa odblokovať všetko čo doteraz v sebe dusil. Čím viac sa zmieroval so situáciou v ktorej sa nachádza, tým viac hlasov počul. Bol v akomsi opojení. Stál na ulici, opieral sa chrbtom o stenu budovy, ktorá sa týčila až do samého neba. Takú istú voľnosť práve zažíval vo svojej hlave. Paradoxne predtým nikdy tak čistú myseľ

nezažil. Tie prízraky pôsobili ako elektrošoky a vyskratovali všetky jeho zauzlené neuróny. Už z nich nemá v hlave klbko, ale diaľnicu. Nekonečnú diaľnicu. Stále mal zatvorené oči. Hlava ho tak podivne bolela, aj nebolela. Akoby sa mu v nej niečo nové otvorilo a on si zakrýval oči. Každý pôrod bolí. Bolí? Alebo to je len úplné iný pocit, ktorý hneď spojíme s bolesťou? Možno je to ďalší pocit, ktorý našou ustráchanosťou odmietame akceptovať. Poznal šťastie aj bolesť. Uvažoval však, či si teraz vystačí s týmito dvoma emocionálnymi veličinami. Čo ak je takýchto intenzívnych pocitov viac? Pôrod je bolesť, ale Dan teraz cítil vlastne oba pocity naraz. Aj šťastie aj bolesť. Podobné pocity zažíval, keď vyriešil nejaký problém. Keď potom prišiel na niečo nové. Hlava mu trocha brnela. Hlasy sa znásobovali. Už nepočul ulicu. Teda počul ju. Len trocha ináč. Bol tam, ale stál bokom. Videl ju pod iným uhlom. Akoby otvoril dvere neznámej návšteve. Pozeral na ňu a čakal, kým sa prihovorí. Bol úplne otvorený tomu, čo prichádzalo. Už vedel, že život, ktorý žil doteraz, je aj tak nenávratne preč. Neskúmal či to, čo sa práve teraz deje, je dobré alebo zlé. Jeho strach sa premenil na zvedavosť. Nepomáhalo brániť sa tomu. Skôr ho to deprimovalo ešte viac. Možno by mal urobiť presný opak. Ísť tou najpravdepodobnejšou cestou, ktorá by ho napadla ako posledná. A možno ňou mal ísť hneď na začiatku a ušetril by sa všetkých tých hrozných dní, ktoré zažil. Preto sa uvoľnil ešte viac a sústredil sa na hlasy v hlave. Boli skoro zreteľné. Akoby sa pri ňom hral kŕdeľ detí. Akoby bol na futbalovom štadióne všetko počul, ale zároveň nerozumel žiadne konkrétne slovo. Otvoril oči. Stál stále v tieni za rohom. Pozrel sa na slnečnú stranu. Zdalo sa mu, že je potrebne urobiť posledný krok. Alebo prvý. Táto myšlienka sa mu zdala ako dobrý nápad. Hlasy v hlave vytvorili oceán plný rýb a tieto pocity neboli vôbec nepríjemné. Postavil sa na pevné nohy, pripravený vykročiť. Ten krok by mal niečo zmeniť. Začal tomu veriť. Bol tam úplné sám. Len so svojou vierou.

Dodávala mu silu. Veril. Nech už to bolo čokoľvek. Veril tomuto rozhodnutiu. Asi prvýkrát od začiatku týchto udalostí. Táto viera sústreďovala všetky ostatné pocity ako šťastie, zvedavosť, silu ducha, odhodlanosť. Všetko toto vedel teraz pomenovať. Viera. Chytil ju teda za ruku a spoločne vykročili.

Noha dopadla na svetlo a lúče sa rozbili na tvári. Zacítil prijemné a intenzívne teplo. Preniklo do jeho hlavy a tela. Bolo to neuveriteľné. Akoby ho hodili do ohňa, ktorý nepálil. Všetko sa v ňom rozhorúčilo a hlasy sa vyjasnili. Druhým krokom prešiel za roh a tretím sa otočil priamo oproti slnku a celej ulici. Stál na kraji chodníka a načúval všetkým hlasom. Rozoznával vety. Boli útržkovité. Nezačaté, ani nedokončené. Bolo ich veľmi veľa. Tak ako ľudí na chodníku okolo neho. Odrazu hlasy trocha ustali. Nepočul nič konkrétne, len niečo v diaľke. Poobzeral sa a na chodníku stál niekoľko sekúnd sám. Na semaforoch svietila pre chodcov červená. Naskočila zelená a s prvým krokom davu sa začali hlasy približovať. Teraz pochopil, že to, čo počul boli hlasy okoloidúcich. Preto boli nepravidelné. Dav ľudí ho pohltil a s ním aj hlasy. Stál a učil sa načúvať. Bolo to komické. Keď bol malý, mama mu hovorila, aby sa naučil načúvať ľuďom. Aby vedel rozlíšiť dobré od zlého. Tak ako sa to učil celý život, tak sa to musel naučiť aj teraz. Zatvoril oči. Snažil sa naladiť na jeden konkrétny hlas a zotrvať s ním tak dlho, ako sa bude dať. Hlasov bolo mnoho. Snažil sa vybrať jeden. Začínal rozlišovať zreteľnejšie, silnejšie hlasy od tých menej výrazných. Jeden, druhý, tretí. Akoby delil zrno od pliev. Na pozadí počul prázdne myšlienky, nepodstatné malichernosti, ktorými sa nezapodievali ani ich samotní nositelia a vpredu počúval modlitby, túžby, strach a prosby. Veľmi často počul v týchto vetách slovo Boh. Už vedel, na ktoré sa má sústrediť. Zvláštne bolo, že vlastne nepočul slová a vety, ale cítil myšlienku. Cítil to, čo chcela povedať. Ak by mal zopakovať to čo počul, neboli by to tie isté slová, len ich interpretácia. Všetko bolo aj

naďalej rozmazané, ale z hlasov vedel dekódovať hlavnú myšlienku. Sústredil sa na tieto myšlienky. Ľudia kráčali okolo neho. Dan stál na ulici a tá sa skláňala ponad neho. Všade obrovské budovy a na prvý pohľad chaoticky premiestňujúci sa ľudia, autá. Pritlačil sa bližšie k výkladu obchodu, aby nezavadzal. Konečne mu začalo dávať zmysel to, čo počul. Vyberal si tie pomyslené pointy diela ako čerešne z torty. Cítia sa takto ľudia, ktorí sa zbláznili? Koľko hlasov počuli tí, ktorých som videl na psychiatrii? Stačí jeden, aby ma tam prijali? A čo ak počujem tisíce hlasov? Čo ak majú myšlienku a logiku? Sú ozajstné. Zaujímalo by to niekoho to, čo teraz počujem? Dan stál na ulici a nevedel, či sa má smiať, alebo plakať. Cítil naraz všetky pocity, ktoré človek cítiť môže. Bol odtrhnutý od reality navôkol a jeho stav sa podobal snu. Nerozoberal podrobne, čo sa deje. Chcel to nechať odznieť. Možno sa už zbláznil, tak na čom záleží? Pochopil, že predtým nebol pripravený na to, čo sa deje v túto chvíľu. Asi by sa nikdy nedostal tak ďaleko. Počul totiž najhlbšie želania, túžby, modlitby úplne bežných ľudí tohto mesta, ktorí práve prechádzali okolo. Už toto samotné odhalenie bolo pre jeho myseľ šokujúce. Svoj mozog nemal zahltený okolím ani svojimi problémami. Mal v ňom dosť miesta na spracovanie toho, čo počul. A najdôležitejšie bolo to, že nič z toho, čo sa mu pokúšalo vliezť do hlavy neblokoval. Nechal to plynúť oboma smermi. Ak by sa to snažil potlačiť, alebo zastaviť, tak by sa tok týchto myšlienok zrejme prevalil cez jeho myseľ ako dravá rieka cez umelú hrádzu. Narobila by obrovskú spúšť a možno by znamenala aj smrť. Vďaka predošlým udalostiam sa učil reagovať na nové podnety ako práve narodené dieťa. Keď sa snažil všetko blokovať, alebo sa všetkému uhýbať, len zbytočne oddialil dopad týchto udalostí. Vrátili sa skôr či neskôr ako bumerang. Mal každú ihneď spracovať a nenechať ich postupne sa kopiť niekde v rohu jeho mysle. Nemalo zmysel v tom pokračovať, musel vykročiť inou cestou. Tam kde ešte nebol. A teraz stál naozaj tam, kde ešte nikdy nebol.

V mysliach iných ľudí. Každý z nich si myslel, že ich hlava je nedobytná pevnosť, kde si môžu ukrývať tie najstrašnejšie myšlienky a najhoršie tajomstvá. Alebo najtajnejšie sny, túžby, lásku. A Dan sa v týchto ich pevnostiach teraz veselo prechádzal. Bez akýchkoľvek zábran si prezeral všetky tie výklady ľudských duší. Uvedomil si, že prvýkrát sa necíti zle, nesvoj. Práve naopak. Konečne bol akoby na druhej strane. Teraz ovládal situáciu. Aspoň sa mu to tak zdalo. Videl všetko. Každý kút, ktorý mal byť ukrytý. Listoval si vo všetkých tých mysliach ako v knižnici. Mohlo by sa zdať, že je votrelcom, ktorý berie ľuďom súkromie ich pocitov, že sa pozerá na zakázané ovocie. On však tieto hlasy momentálne nevyhľadával. Oni vyhľadávali jeho. To bolo na tom to úžasné. Tie hlasy lietali vzduchom a akoby hľadali špongiu, ktorá ich vstrebe. Mnohokrát však dopadali na skaly a odrážali sa späť do éteru. Tí ľudia ich tak hlasno vykrikovali do svojho okolia, až sa nedali prepočuť. Nemusel liezť do ich hláv aby ich počul. Oni naopak liezli do jeho hlavy. Len ich analyzoval. A ak by aj v jeho hlave neboli, tak to čo sebou niesli, sa predsa dalo každému vyčítať z očí. Zo slov, ktoré nevyslovoval. Zo zvuku hlasu a aj z celkového vyžarovania tela. Počul by to tak, či onak. Čo však bolo nepríjemné, tak akokoľvek sa snažil sústreďovať na tie príjemné hlasy, doliehali na neho zväčša depresívne myšlienky plné beznádeje. Bolo to zvláštne. Načúval všetkým hlasom, ale stále na neho doliehali zväčša tie smutné. Ako sa asi cíti Boh, keď týmto myšlienkam načúva? Znamenalo to, že väčšina ľudí na tejto ulici prežívala intenzívnejšie bolesť ako šťastie? Nevedel to. Valili sa na neho problémy a starosti. Bola to taká každodenná zmes života každého tohto človeka. Vzťahy, peniaze, tajomstvá. A čím prázdnejší pohľad, tým plnšia duša. Pozeral sa im do očí, učil sa priraďovať vnútro k zovňajšku. Učil sa rozpoznávať a spoznávať ľudí. Doteraz ich takto nevnímal. Vlastne ich nevnímal vôbec. Boli mu ukradnutí. Pobolievala ho hlava, ale nechcel tento kanál uzavrieť. Chcel sa tieto stavy naučiť

ovládať. Zrejme mu ani nič iného neostáva. Zrazu akoby v tomto svete dodnes nežil. Akoby sa vrátil z inej planéty. Keď si rozmenil celý život na drobné, tak všetko je akoby otočené naopak. Všetko čo poznal doteraz, nedávalo zmysel. Bola to viac menej pretvárka. Nech už bola chcená, alebo nenútená. Začal chápať, že väčšina z týchto ľudí a vôbec väčšina tohto mesta, žije v ilúzii. A nevedia ju rozoznať od pravdy. Videl to vtedy na ulici. Tie divadelné predstavenia, ktoré sa odohrávali v hlavách ľudí. Lenže vtedy ešte do ich hláv preniknúť nedokázal. Len sledoval to, čo sa odohrávalo mimo nich. Bolo to skoro to isté, len teraz mohol vidieť tie predstavenia celé. A okrem nich aj ich zákulisia. Nielen to, čo mu bolo dovolené vidieť na ulici. Medzi ľuďmi na ulici bolo malo takých, ku ktorým sa dal priradiť výraz tváre k tomu čo cítia a čím prechádzajú. Veľa tvárí sa usmievalo a v ich vnútri bolo totálne smetisko pocitov. Usmievali sa, komunikovali s druhými, ale medzitým v sebe len prevracali stohy emocionálneho neporiadku a nánosov, ktoré sa tam zbierali po veľmi dlhú dobu. Boli ako splašky zabalené v celofáne a previazane červeňou stuhou. Zaujímavé však bolo, že naopak to nefungovalo. Keď bol niekto vo vnútri šťastný, bol šťastný aj navonok. Takže v konečnom dôsledku sa vlastne usmievali všetci. Celé mesto.

Dan pocítil také prijemné, teplé pošteklenie. Veľmi pozitívny pocit. Akoby niekto otvoril pec a vyťahoval voňavé bochníky chleba. Až ho to prebudilo z jeho snívania. Poobzeral sa odkiaľ tá voňavá emócia prišla. Pocity boli podobné, ako keď chcel spáchať samovraždu. Keď si na neho spomenula Emie. Teraz to však nebol jeho pocit. Bol to pocit niekoho iného. Skúšal analyzovať smer, z ktorého to prišlo. Pozrel sa vpravo oproti slnku. Ešte stále nezašlo za vedľa stojaci mrakodrap, takže mu svietilo rovno do očí. Pozeral do davu a pocit sa znásoboval. Vtedy si všimol jedno dievča. Keď sa jej pozrel do tváre, tak k nej hneď priradil to, čo pocítil. Veľké, okrúhle náušnice, taký normálny úsmev. Pár pieh, mandľové oči.

Veľmi slušne oblečená. V dave si ju nikto nevšímal. Ale vyžarovala z nej nesmierna energia. Bola tak pokojná, až to upokojovalo aj Dana. Akoby mala všetko po čom túžila. A cítil, že to nebolo nič materiálne. Ten jej pocit bol úžasný. Dan ho mohol vďaka všetkým okolnostiam z uplynulých dní tiež zdieľať. Pred mesiacom by takýto pocit závidel. Dnes ho praje každému. Ten pokoj a spokojnosť. Zrejme kráčala do práce. Bola oblečená ako čašníčka. Cez uniformu mala prehodenú bundu. Uvedomil si, že je prvá spomedzi všetkých ľudí dookola, ktorá bola na sto percent tým, ako vyzerala. Prešla okolo neho a Dana jej energia oprela o výklad ako neviditeľná ruka. Keď prešla okolo neho, bolo to akoby z taniera zjedol to posledné a najlepšie sústo. V tom pochopil, že ešte je priskoro vynášať súdy nad spoločnosťou. Kráčala medzi ostatnými ľuďmi a nikto si ju nevšimol. Ale bola tu. Ako prvá jarná prvosienka. Maličký zelený fliačik uprostred plání bieleho studeného snehu. Ako prvá hviezda na podvečernej oblohe. Jej prítomnosť na ulici bola taká symbolická.
Stál a učil sa. Pre ostatných asi vyzeral ako blázon, ktorý postáva na ulici a špehuje slušných ľudí. Dan by mohol tvrdiť to isté o väčšine naokolo. Ale ak by chcel urobiť kompromis musel by povedať, že blázni boli vlastne všetci. Každý tým svojim spôsobom.

Chcel vedieť viac. Tento prílev informácií a to, čo sa mu práve teraz otvára, ho napĺňalo takou energiou, že nedokázal myslieť na nič iné. Len chcel poznať viac. Cesta bola plná áut, všetko pulzovalo a spoluvytváralo toto veľkomesto. Ľudia sedeli na terasách a pili kávu. Z pouličných stánkov sa dymilo a mäso rozvoniavalo. Dan sa poobzeral a vykročil. Hlasov bolo také množstvo, až v sebe zanikali. Preto sa vo svojej hlave zameriaval na tie najzvučnejšie. Tieto hlasy boli plné modlitieb a tajomstiev. Čím viac pohli nejakým životom, tým boli silnejšie. A keď sa zameral len na tie najsilnejšie, tak ostali najčistejšie pocity, aké kedy Dan videl, počul, alebo

cítil. Zatvoril oči a snažil sa sústredene odfiltrovať všetok ten šum. Ostalo pár hlasov. Prichádzali a strácali sa. Náhle sa jeho telo začalo plniť teplom. Cítil, ako sa mu rozbúšilo srdce a zalieval ho pocit šťastia. Otvoril oči a pozeral tým smerom, odkiaľ tieto pocity prúdili. Kráčal im oproti. Zbadal mladého chlapca. V tvári celkom príjemný, ale niečo sa Danovi na prvý pohľad nepozdávalo. Ten pocit bol nádherný, Dan ho veľmi dobre poznal. Rýchlo sa ho snažil priradiť a keď sa ten chlapec priblížil na dosah, pocity sa zintenzívnili na maximum. Bola to čistá láska. Sálala z neho ako žiara z továrenskej pece. Niekoho miloval. Ale ten pocit bol taký doživotný. Bol neomylný a plný istoty. Taký, ktorý by chcela zažiť každá žena. Oddanosť a úcta. Danom prenikali pocity toho chlapca ako ihly. S rozdielom, že pichali príjemne. Mal pocit, že ak by sa dotkol spadnutého lístia na zemi, tak z neho v okamihu vyrastie strom. Pozrel sa Danovi do očí a vedel, že tú svoju, na ktorú po celý čas myslí, nikdy neopustí. Ale tento pocit tam nebol samotný. Bol zmiešaný s niečím tajomným. Dan pozorne rozlišoval, čo to bolo. Podčiarkovalo to jeho náladu a práve tento pocit bol ten, ktorý uzatváral všetko v jeden nádherný a kompletný celok. Cítil akýsi smútok. A cítil ešte jedno. Že tento chlapec bol ochotný vymeniť si so svojou milovanou osobou život. Bolo to také jasné a vrúcne. Dan nemal pochýb, že všetky jeho city patrili jej. Priam sa jej obetoval. Dan vykročil jeho smerom. Čoraz viac sa zoznamoval s jeho vnútrom. Hľadal čo má ten neznámy pocit znamenať. Prijal všetku tú pozitívnu energiu a postupne ňou preplával až na jej dno. A našiel to, čo hľadal. Na začiatku plával na hladine oceánu. A keď sa odvážil ponoriť tak, postupne prechádzal chladnými prúdmi, ktoré sa ukrývali pod tými teplými. A čím hlbšie prenikal tým boli chladnejšie. Až sa postavil na dno tohto oceánu. Vznášal sa pokojne v pološere a tichu. Takto sa ten chlapec cíti. Bol tam sám len s týmto jediným pocitom. Vtedy si už bol istý, čo cíti. Bola to smrť. On prišiel o svoju milovanú! To bolo to, čo tak nádherne

podčiarkovalo tú lásku. On ju chcel ľúbiť do konca svojho života a zapamätať si ju takú, akú ju videl naposledy. Muselo to byt veľmi ťažké. Vyrovnal sa s tým a ponechal si len tie pekné pocity, hlboko vo svojom vnútri. Bolo to zvláštne. Ako keď sa poleje zmrzlina teplou čokoládou a na vrchu vznikne stvrdnutá škrupina, ktorá chráni všetko vo vnútri. Tak aj táto smrť obalila tú krásu a nedovolila preniknúť dnu ničomu a nikomu. Aby nebolo možné týmto pocitom ublížiť. Bolo to magické. Život v objatí smrti. Dan sa opatrne odrazil od dna jeho duše, aby nezvíril ani zrnko prachu a zanechal toto miesto naďalej nepoškvrnené. Pozeral sa do tváre neznámeho a pochopil, že tak ako vyzeral zvnútra, vyzeral aj zvonka. Bol trocha smutný, ale pôsobil vyrovnane. Jasný pocit, avšak so zaujímavou príchuťou naviac. Čokoládový koláč s pistáciovou plnkou vo vnútri, ktorú sme nečakali a po zahryznutí sa nám vyliala na jazyk. Vyvolával to každý pohľad na neho. Všimol si, že má v očiach šťastie, ale niekde tam za nimi aj veľký smútok. Akokoľvek si myslel pred chvíľou že začal zvládať to, čo sa mu práve otvorilo, teraz pochopil, že sa stále hýbe len na povrchu. Naučil sa niečo viac. Vidieť za horizont. Vidieť ďalej ako len povrch. Vidieť naozaj do vnútra. Len musel počúvať viac. Čo bolo však horšie, tak jeho pocity sa ho zmocňovali. A to sa Danovi nepáčilo, pretože sa začal cítiť ako ten chlapec. Trocha beznádejne a smutno. Akosi sa to na neho nalepilo. Alebo sa dostal na podobnú vlnovú dĺžku a trocha z jeho pocitov vstrebal. Musí si na to dávať pozor. Odkráčal radšej ďalej. Šiel dole ulicou a hľadal nejaký ďalší silný hlas.

Pred očami sa mu prehrávalo veľa životov. Videl smrť, vraždy, nešťastie, lásku, spomienky. Bol to nekonečný tok emócií a pocitov, ktorý postupne pretváral aj Dana. Cítil sa, ako keď prečítal knihu a ona zmenila jeho pohľad na život. Avšak teraz dokázal tých kníh čítať naraz tisíce a prečítať každú mu trvalo len niekoľko sekúnd. Čím viac toho videl, tým viac ním prenikala jediná myšlienka. Vedel by som týmto

všetkým ľuďom pomôcť? Mal by som? Mám si vyberať komu pomôžem? Ako si mám vybrať? Ako im vlastne môžem pomôcť? Nemôžem len tak prísť a povedať, že viem čo niekoho trápi a rozprávať sa s nimi. Bol tam uprostred všetkého tak trocha bezmocný a bezradný. Nevedel ako sa má zachovať. Všetkým by aj tak nepomohol. Hľadal univerzálny vzorec. A stále ho nahlodávala otázka, či nie je skôr súci na psychiatriu a hlasy v jeho hlave sú naozaj len hlasmi.. V jeho hlave.. A že nie sú žiadnymi prosbami týchto ľudí naokolo. Prechádzal dole ulicou. Oproti nemu kráčal starší chlap. Všimol si ho, lebo už v jeho očiach videl Dan smútok a trápenie. Keď sa približoval, zvedavo zisťoval čo sa s ním deje. Zalievali ho jeho pocity a boli veľmi desivé. Dan cítil, že niekoho stratil, alebo stráca. Boli to dva rozdielne pocity. Prišiel bližšie a keď zbadal, že sa Dan na neho pozerá, tak sklonil hlavu a pocity zoslabli. Stratil sa okolo nich ten šum a Dan pochopil, že tie pocity boli dva. Tento človek niekoho stratil a niekoho pravé stráca. Snažil sa preniknúť hlbšie a zistiť či by vedel nejako pomôcť. Tento človek však chcel asi ostať so svojimi pocitmi sám. Alebo sa len nemal komu vyrozprávať. Začínal byt prázdny. Jeho dušu, telo, srdce napĺňali jeho blízki. S ich smrťou sa nádoba vyprázdňovala. Nemal pre koho žiť. Bol nastavený na rozdávanie, nie prijímanie. Bol obdarený veľmi pozitívnou energiou a keď ju nebolo komu dávať, jeho existencia bola zbytočná. Dan v ňom videl dobrého človeka.

„Au!“ pokrčil Dan tvár v bolesti. Ale nebola to jeho bolesť. Ale bolesť niekoho iného. A bola veľmi intenzívna. Odniekiaľ sa vynorila veľmi intenzívna modlitba, alebo prosba a zasiahla Dana úplne nepripraveného. Bol otvorený, nechránený, preto sa mu zdalo, akoby sa do neho zapichla. Prižmúril oči a zošúveril čelo a líca. Poškrabal sa na hlave, prehrabol vlasy. Nič ďalšie neprichádzalo. Znova sa pozrel na muža. Skúmal ho, ale tie ihly neprišli od neho. Začal sa mu vzdiaľovať a jeho pocity slabli. Poobzeral sa naokolo. Nevidel nič podozrivé.

Niekoľko ľudí kráčalo dole ulicou, na druhú stranu svietilo slnko.
„Čo to mohlo byť?“ pozrel sa vpravo, kde práve na zastávke zastavil autobus. Ľudia vystúpili, niektorí vošli do obchodu hneď pri zastávke, ďalší si sadol na lavičku. Nezdalo sa, že by mohol priradiť to, čo pravé pocítil, niekomu koho videl. Pozrel sa vľavo. Autá sa zatáčali na križovatke a strácali sa za rohom domu. Zbystril zmysly. Zatvoril oči a sklonil hlavu k zemi. Bol úplne sústredený. V hlave sa mu premieľalo strašne veľa hlasov. Snažil sa filtrovať všetko, čo nebolo podozrivé. Zacítil veľmi nepríjemný pocit. Bol úplne chladný a niesol smrť. Slnko pomaly zapadalo a mrakodrapy začali vrhať na ulicu tiene. Dan otvoril oči. Ten pocit bol stiesňujúci. Dotváral tú hustú atmosféru naokolo. Staré tehlové domy, smetné koše a popraskaný chodník, po ktorom sa ponáhľali ustarostení ľudia domov z práce. Bolo dusno. Tak ako v Danovej hlave. Urobil pár krokov, aby zistil, odkiaľ tieto pocity prichádzajú. Prešiel popri dvoch výkladoch, obišiel staré, železné zábradlie so schodmi a po pravej strane sa mu otvorila dlhšia, tmavá ulička. Po stranách stáli nádoby na odpad, po zemi sa povaľovali staré papiere. Pár zamknutých železných vchodov dávalo najavo, že toto súkromie si neželá žiadne verejné návštevy. Vošiel do uličky a cítil, že pocity sa znásobovali. Kráčal správnym smerom. Z tej odpornej chuti zla, ktorá sa do jeho hlavy postupne vkrádala začal byť nervózny Začul pár zvukov z ďalšej postrannej uličky, ktorá sa napájala sprava. Prešiel okolo kontajnera a cítil sa v zovretí. Tehlové domy naokolo sa nad ním vo výške zatvorili a držali ho v hrsti. Slnko tu zrejme nikdy nesvietilo. Bol to raj všetkého, čo sa stránilo sveta. Pridal do kroku a so zvrašteným čelom vybehol za roh. Ihneď sa do jeho vedomia zapichol ďalší jedovatý šíp v podobe zloby a nenávisti. Za rohom zbadal dvoch mužov. Prudko zabrzdil až skoro spadol z nôh. A vtedy zbadal, komu tie myšlienky patrili. Pozeral sa na nich. Jeden prehľadával kabelku a druhý sa skláňal nad nejakým telom. Dan urobil dva kroky stranou,

aby zistil čo sa deje. Obaja ho zrazu spozorovali a nachvíľu zamrzli, akoby očakávali, čo Dan urobí. Zbadal na zemi ženskú siluetu. Ten druhý ju predtým buď prehľadával alebo chystal znásilniť. Jeho ruka stále spočívala na stehne tej ženy. Už začal chápať, že táto situácia sa nevyrieši ani dobrým slovom, ani zmierlivo. Jedovaté myšlienky ho bombardovali a začala sa v ňom hromadiť zlosť. Zlosť a pomsta. Aj keď nevedel čo sa stalo, čo tomu predchádzalo, chcel tú ženu nejako zachrániť. Snáď si nebude pamätať to, čo sa stalo, aby nemala do konca života traumu, zlé sny. Pozrel z diaľky do jej tváre a z úst jej vytekal pramienok krvi. Bola trocha špinavá, mala roztrhané šaty. Boli veľmi pekne. Marhuľové. Jedna topánka ležala pár metrov ďalej. Akoby ju ťahali. Prvý muž už pustil kabelku a vykročil k Danovi, kým druhý sa naďalej dotýkal tej neznámej ženy na zemi. Dan mal v hlave uragán emócií. Neuveriteľnú zmes všetkých možných pocitov. Necítil nič, len skazu, zlobu, strateno, pomstu. A čím ďalej, tým viac sa v ňom tieto pocity hromadili. Prestával to zvládať a začal rýchlo dýchať. Chcel sa sústrediť na to, čo prichádza. Chcel nejako úplne odstaviť tieto myšlienky, ale nedarilo sa mu to. K stretu chýbalo už len niekoľko krokov. Špina naokolo a budovy tiahnuce sa až po samé nebo vytvárali z tejto situácie uzatvorený, klaustrofobický ring. Vrchné poschodia sa nad touto situáciou skláňali a vyzerali ako diváci. Čakalo sa už len na začiatok predstavenia. Na nerovný boj. Výpary z vedľajších bytov a kuchýň mali sladkastú, pripálenú príchuť. Toto miesto takéto živly priťahovalo. Dan pochopil že nie je vo svojom svete. Okolité publikum fandilo im. Zlobe a skaze. Pozrel sa mužovi cez rameno a ten druhý, akoby si bol istý ich výhrou, prechádzal rukou cez nohy tej ženy. V Danovi tento pohľad tlačil na povrch horúcu lávu nenávisti. Prestaval sa báť, do rúk sa mu valila krv, oči potemneli. Tento hnev v ňom zapálil spravodlivosť. Nemohol sa na to pozerať, a nemohol ani utiecť. Ten prvý akoby ho chcel vyprovokovať a neútočil. Len sa hnusne usmieval a psychicky ho znásilňoval. Ten druhý sa

stále pozeral na Dana a vošiel rukou hlbšie pod sukňu. Dan nevydržal. Vyrútil sa na chlapa, ktorý sa na neho po celý čas uškŕňal. V tom momente nevedel odhadnúť, ako ma zaútočiť. Cítil sa ako zviera. Muž sa zahnal päsťou, ale Dan sa už predtým sklonil a nabral muža na ramená. Tresol ho o kontajner, až počul zapraskať jeho kosti. Ten druhý ihneď vyskočil na rovné nohy, akoby sa konečne dočkal boja a krvi. Chytil ho zozadu rukou za tvár a tlačil hlavu dozadu, akoby mu chcel zlomiť väzy. Muž pri kontajneri sa hneď pozbieral zo zeme a trocha omráčený rýchlo pribehol Danovi a začal do jeho brucha rozdávať päsťami rany. Dan sa pod veľkou bolesťou sklonil, ale muž za ním ho ihneď vyrovnal, aby mohol dostať ďalšie. Zúfalo sa chcel dostať z objatia. Už ani nevnímal bolesť. Vtedy si všimol že muž oproti vytiahol niečo spoza paša. Zalesklo sa to ako kúsok kovu. Bol to nôž. Trocha špinavý. Muž sa zahnal po Danovom krku. Rýchlo dvihol ruku a pocítil ostrú bolesť na lakti. Nôž sa zarezal do mäsa a Dan pocítil teplo v rukáve. Začínal si uvedomovať, že boj prehráva. Reflexne kopol muža oproti do brucha a ako v tranze sa zahryzol do dlane, ktorá ho držala. Zacítil v ústach krv a spoza pravého ucha sa vydral hlasný bolestivý rev. Objatie povolilo. Dan vypľul z úst kúsok dlane a zároveň spadol od bolesti a vyčerpania na zem. Stihol sa nadýchnuť, keď pocítil silný úder do rebier. Prevalil sa na chrbát. Točilo sa mu v hlave a hmlisto videl, ako si jeden z nich drží skrvavenú ruku a zvíja sa. Druhý sa obzeral naokolo, akoby hľadal nôž. Keď zbadali Dana na lopatkách, ihneď k nemu priskočili, dvihli ho zo zeme. Urobili pár krokov, zahnali sa a hodili ho o stenu. Dan narazil tvárou o tehly a pocítil v ústach svoju krv. Strašne ho zabolelo pravé líce a bezvládny sa zošuchol na zem. Otočil sa smerom k nim, špinavý a dobitý. Obaja sa k nemu pomaly blížili. Ten druhý, ktorý ho predtým porezal, sa len uškrnul, akoby mal už vymyslený plán, čo s Danom urobí. V pozadí videl nehybné telo ženy. Až teraz si uvedomil že už môže byť mŕtva. Že tí dvaja ju zrejme zabili okradli a možno aj

znásilnili. Začala sa v ňom zbierať nenávisť. Dovtedy ju v takej intenzite nepocítil. Cítil sa ako zviera, hladné po krvi. Neprial si nič iné, ako zabiť týchto dvoch, nehladiac na dôsledky. Krv v ústach ešte znásobovala tento živočíšny pocit. Bol nim úplne posadnutý. Vlieval mu nové sily. Adrenalín sa miešal s krvou, bolesť prestala bolieť.

Cítil, ako jeho telo vrie. Zlosť a hnev sa zmiešali do neudržateľného euforického pocitu, ktorý z Dana vytryskol ako fontána. Mužovi zamrzol na tvári predošlý úškrn. Vyvalil oči a začal sa dusiť. Jeho hrdlo začalo nepríjemne praskať. Vypľul krv a z krku mu vyrazila kosť. Prerezala kožu a vystriekol z neho krvavý prúd. Nevydal ani hláska. Nemohol. Len nechápavo pozeral na Dana. Vtedy mu vtiahlo krk úplne do seba, akoby ho stlačil niekto vo zveráku. Pohľad na neho bol odporný. Krv z úst už netiekla. Nemala ako. Odrazu sa mu zlomila pravá lícna kosť a úplne sa vtlačila do ľavej strany tváre. Hlava hlasite zapraskala. Akoby ho zrazil kamión. Ruky spadli vedľa tela, chlap omdlel. Hlava sa mu vykrútila o stoosemdesiat stupňov a odpadla vedľa tela. Telo dopadlo hneď za hlavou na zem a začala z neho vytekať krv. Druhý chlap sa držal za brucho a a kričal v strašných bolestiach. Nadvihol sa mu kabát. Akoby ho zozadu niekto prepichol železnou tyčou, ktorá prešla až dopredu. Chlap zversky zareval. Bolo to rebro. Vytrhnuté z hrudného koša a vychýlené z hrudníka. Ďalšie a ďalšie. Dan akoby nič nevnímal. Bol opantaný zlosťou a bolesťou, ktorú ani necítil. Chcel iba pomstu. Jeho tvár bola zovretá zlosťou a vyzerala veľmi sústredene. Bol v tranze. Nevnímal nič naokolo. Chcel, aby obaja trpeli. Tak, ako trpela ona. Všetko sa odohralo v okamihu, za pár sekúnd. Ani si dobre neuvedomoval túto situáciu. Vedľa mužovej nohy sa objavila krv. Stekala z tela a pretiekla nohavicou až na zem. Muž chrčal a začal upadať do bezvedomia. Všade bolo počuť praskanie a lámanie kosti, akoby v uličke niekto štiepal drevo a skákal po konároch. Muž

odpadol, alebo zomrel, ale stále visel vo vzduchu. Telo sa postupne deformovalo, hrudník prepadol dozadu a zlomené rebrá vystúpili dopredu. Brucho a vnútornosti sa hýbali zo strany na stranu, akoby po nich chodil valec. Vyzeralo to, ako by sa s nimi niekto práve hral. Bolo počuť zreteľne zvuky podobné, ako keď žalúdok trávi potravu. Odrazu mu prasklo brucho a vnútornosti sa vysypali na zem. Hneď na to dopadlo na zem medzi ne aj telo. Krv tiekla dole chodníkom. Dan sa na to pozeral a sťažka dychčal. Zatvoril ústa a snažil sa dýchať nosom. Pozeral sa na masaker pred sebou a zrazu mu prišlo z toho pohľadu nevoľno. Precitol. Z tváre sa stratil kŕč zloby. Otočil hlavu k stene a poriadne sa vyvracal. Utrel si čelo, vypľul krv. Prešiel si rukou cez tvár, akoby sa chcel zobudiť a pozrel na skazu pred sebou.
„Čo sa to stalo?“ začal pociťovať znova bolesť na líci a na ruke. Natiahol sa a zachytil prstami tehly nad sebou. Pokúsil sa zodvihnúť zo zeme. Ruku si stále držal pri tele. Podoprel sa nohami a chrbtom sa vyšuchol po stene nahor. S bolestivým úškľabkom ťažko dýchal. Oprel sa, vystrel nohy. Bolela ho ruka, hlavu mal ako zvon. Vedel, že tam nemôže stáť dlho. Potreboval nabrať trocha síl, aby sa dokázal aspoň odplaziť z tohto miesta. Pozeral pred seba, kde sa pred chvíľou odohralo krvavé divadlo. Na zemi ležalo niečo, čo predtým pripomínalo telo. Teraz to boli veľké kopy mäsa a kostí. Zdeformované pod oblečením. Chcel utiecť. Olizol si peru a vypľul zmes krvi a slín. Telo ho stále pálilo, ako po výbuchu. Pozrel smerom k tej žene. Stále sa nehýbala. Zaťal zuby a chrbtom sa odrazil od steny, stále si držiac ruku. Vykročil smerom k žene. Všetky jeho myšlienky patrili teraz jej. Prechádzal pomedzi zbytky a časti tiel a snažil sa na nich nepozerať. Na zemi zbadal svetlú kabelku, okolo nej vysypané veci. Kľakol si na kolená a všetko narýchlo pozbieral späť do kabelky. Zapol ju, prehodil cez plece a prešiel k stene, podoprel sa a pozrel na ňu. Bola veľmi pekná. Čierne vlasy s tvárou mladého dievčaťa, ktorá volala o záchranu. Dan urobil ešte pár krokov. Postavil sa pred

ňu a všetku svoju silu sústredil na jej záchranu. Sklonil sa k nej a položil prsty na krk. Veľmi chcel nahmatať pulz. Nič necítil. Teraz nemôžeš zomrieť.. Táto veta ho celkom opantala. Niekedy musí vyhrať aj dobro! Hladil ženu po vlasoch, držal ju tak, aby sa nedotýkala zeme. Nehýbala sa. Dan si začal byt vedomý toho, že v nej už zrejme neuvidí život. Bolo mu to veľmi ľúto. Že ju nenašiel skôr, že neurobil niečo viac. Veľmi chcel aby žila. Asi ju škrtili. Necítil v nej žiadny život. Nepočul v hlave žiadne hlasy. Pozeral jej do zatvorených očí a jeho slzy padali na jej zatvorené viečka. Nevnímal svoju bolesť. Cítil, že vnímal tu jej. Čo musela zažiť a teraz ani nevie, že tu je niekto, komu na nej záleží. Kto by dal za ňu život. A skoro ho pre ňu aj obetoval. Sklonil hlavu, až sa jeho čelo dotklo jej brucha. Oprel sa o jej hrudník. Cítil z nej vychádzať teplo. Odmietal prijať jej smrť. Zažíval deja vú. Všetky hlasy v hlave zmizli a Dan sa sústredil len na jedinú myšlienku. Aby žila. Nevedel, čo má robiť. Skláňal sa nad ňou, akoby ju chránil. Aby sa jej už nič zlé nestalo. Držal jej ruku a necítil žiadny pulz. Ani tlkot srdca. Myslel pri tom na predošlý zážitok, sen, či zjavenie. Na tú bytosť, ktorá ho napĺňala šťastím. Myslel na ňu, akoby čakal nejakú odpoveď. V duchu ju prosil, aby si toto telo ešte nezobrala. Nechcel ju vidieť v ďalšom sne, ako príjíma všetko dobré a zlé, čo zažila. Jej čas ešte nevypršal. Cítil to. Prosil tú bytosť o čas a zmilovanie aj keď vedel, že každý život má svoj osud. Vedel, že ak sa nezobudí, poznačí ho to.

„Toto chceli Oni? Aby som sa trápil? Čo je mojím osudom? Vidieť, ako blízki umierajú?“ nechcel sa s tým zmieriť. „Nesmieš! kričal v duchu, „Nesmieš zomrieť, rozumieš! Nie!“ a každá táto myšlienka bola v jeho hlave ako úder kladiva po žeravej nákove.

„Nesmieš!“ veľké kladivo dopadlo na nákovu.

„Nesmieš umrieť!“ kladivo dopadlo na nákovu z ohlušujúcim rachotom znova.

„Nie!“ kladivo dopadlo tak silno, až Danovi pišťalo v ušiach a hlava sa div nezrútila do seba. Prameň vlasov sa pohol pod tlakom vánku, alebo nejakej vlny, ktorá jej prešla tvárou. Ako pri otvorení okna na ulicu. Nastalo ticho. Žiadne kladivo, žiadna iná myšlienka. Úplné ticho. Akoby to bol posledný moment na ktorom záleží. Čas sa zastavil. V tej prázdnote nebolo počuť nič. Nič, len tlkot srdca. Dan zacítil na čele, ktoré mal stále ponorené v jej bruchu tlkot. Tiché chvenie. Ale bol to pohyb. Cítil zvuk. Znova. Na čelo mu klopal život. Oznamoval mu, že je tu a že chce otvoriť k tejto žene dvere. Dan stíchol a počúval. Tlkot bol tichý, tlmený. Akoby nevedel, či môže do tohto tela znova vstúpiť život. Nespúšťal čelo z hrude. Cítil, ako sa srdce pomaly zobúdza. Nechcel vyjadriť žiadnu emóciu. Nechcel túto chvíľu prerušiť. Cítil, že je svedkom niečoho úžasného. Ticho dýchal a so zatvorenými očami cítil na čele tlkot srdca. Akoby jej dodával energiu. Nevedel sa od nej odpojiť. Boli ako jedna duša. A tá Danova bola naživе. Pomaly začínal cítiť aj tep na ruke. Žije! Tento pocit akoby preletel celým telom a zmobilizoval každú bunku, ktorá doteraz bdela. Trocha s ňou potriasol. Kvapky krvi z brady padali vedľa nej a Dan vedel že jeho telo nemá veľa času. Musel do nemocnice. Ošetriť si ruku a rany na tvári. Chytil jej ruku a začal trieť dlaň o dlaň. Bola hebká a trocha studená. Ale žila. Ešte raz ňou zatriasol. Teraz silnejšie. Obzrel sa naokolo a krok od neho bol kvetináč plný vody. Nabral ju do dlane a pretrel jej vodou tvár. Jej viečka sa pohli. Prebúdzal ju pocit chladu. Dan prešiel ešte raz s vodou v dlani cez jej tvár až otvorila oči. Nechápala, čo sa deje. Pozerala na Dana v šoku. Nadvihol sa a ťahal ju za ruku, aby sa postavila. Chcel čím skôr z tejto uličky a miesta odísť. Prial si, aby nevidela tých dvoch na zemi. Už aj tak bola v šoku. Posadila sa, ale Dan naliehal ďalej aby vstala. Pokrčila nohy pod seba a s ťažkosťami sa postavila. Dan ju podoprel a ihneď vykročil. Chytila ho oboma rukami okolo ramien. Oprel sa o múr a pokračoval popri stene na ulicu. Všade bolo ticho, akoby

domy oplakávali mŕtvych, ktorí tam ležali v mlákach krvi. Chladne sa vynímali do neba a skrývali toto tajomstvo. V uličke nebolo veľa okien, takže ešte nikto zrejme nezbadal, čo sa stalo. Ponáhľali sa k východu. Pozerala celý čas na neho, akoby čakala odpovede, čo sa stalo. Cítil jej pohľad, ale pozeral dopredu. Začala si uvedomovať, kde je. Pozrela naokolo, akoby rozmýšľala, čo tam robia. Spomínala si, čo sa pred niekoľkými minútami stalo. Dvaja muži ju zatiahli do uličky a nikto si to ani nevšimol. Potom ju jeden z nich udrel a viac si nepamätá. Dan ju pevne držal a ťahal na ulicu. Bolela ju hlava a bola dezorientovaná. Pevne sa ho držala, lebo nedokázala stáť na vlastných nohách. Takto spoločne vyšli na ulicu. Dan sa porozhliadol po taxíku. Po tejto rušnej ulici ich prechádzalo vždy niekoľko. V spleti áut hľadal ich charakteristickú farbu. Zbadal ho neďaleko, ako sa k nim blíži. Vedel, že v takom stave im žiadny taxikár nezastaví. Dan podopieral neznámu. Navonok nevyzerali podozrivo. Zakrýval si za chrbtom ruku, ktorá bola od krvi a držal neznámu okolo pása, aby nespadla. Taxík sa blížil. Musel ho nejako zastaviť. Museli odtiaľto čím skôr odísť. Keď sa taxík priblížil na dosah, Dan dvihol ruku a zároveň vošiel do cesty. Auto pribrzdilo. Šofér nechápavo pozrel na Dana, ale asi bol zvyknutý, že mu ľudia často skákali do cesty. Zatváril sa otrávene. Dan prešiel ihneď k zadným dverám a bleskovo nastúpili. Šofér ani nestihol nič povedať a Dan mu podal balík bankoviek.

„Bude to stačiť?“ vyhŕkol Dan a šofér, nech chcel predtým povedať čokoľvek, zbalil bankovky a vložil si ich do vrecka. Nepovedal nič, len čakal, čo povie Dan. Poďme, poviem Vám po ceste, kam ísť. Sám vlastne nevedel, kam majú ísť. Do nemocnice? Ich zranenia budú v záznamoch. Ak si ich polícia spojí s tými dvoma chlapmi, tak..

„Prosím, odvezte nás na ulicu..,“ vytrhla Dana z myšlienok neznáma. Nadiktovala šoférovi adresu. Dan bol prekvapený. Ešte pred chvíľou ju musel podopierať a teraz si nemala

problém spomenúť na nejakú adresu. Pozrel sa na ňu. Čierne oči, čierne vlasy, biela pleť. Vyzerala veľmi pokojne. Čím ďalej, tým viac to Dana znervózňovalo. Nie žeby si to neprial, ale bolo to veľmi nečakané. Všimla si ho. Pozrela sa mu do očí. Vedela že čaká odpovede.
„Tá adresa, je ku mne domov. Je tiež neďaleko nemocnice," snažila sa ho upokojiť svojím rozhodnutím.
„Je Vám niečo? Ste v poriadku?" skočil jej do reči Dan.
„Myslím že som," a utrela si bielou vreckovkou jemne líca. Pozerala pritom do podlahy taxíka. Akoby sa hanbila. Akoby tušila čo sa stalo, alebo naopak. Akoby absolútne netušila, čo všetko sa pred chvíľou udialo.
„A Vy?" pozrela na neho neznáma. Jej pohľad skĺzol na sako, na ktorom sa vytvorila krvavá škvrna.
„Trocha to páli, ale prežijem to."
„Ste si istý? pýtala sa ustarostene.
„Áno, snáď bude stačiť čistá voda," bolo Danovi všetko jedno. Bol pokojný, aj keď sa rana ozývala. Tá neznáma ešte pred niekoľkými okamihmi ležala na studenej, špinavej zemi mŕtva a teraz sa s ním rozpráva A na ostatnom nezáležalo. V hlave počul hlasy, ktoré sa miešali s tým, čo práve zažil a videl. Čo práve vykonal. Pretrel si tvár dlaňou. Rukou si šúchal bradu a pozeral cez okno na mihajúcu sa ulicu. Len ona bola svedkom toho, čo práve vykonal. Čo to bolo? Odkiaľ sa v ňom zobrala tá zlosť? Cítil sa skľúčený. Bol to on? Jeho pravá tvár? Čím sa to stal? Zovrelo mu hrdlo. Ak by to neurobil, boli by obaja nažive? Znova otázky. Samé otázky. Mal by to povedať Elhovi? Čo ak to niekomu povie? Ale aj tak mu zrejme nikto neuverí. Možno mi jeho šialený mozog pomôže nájsť pokoj. Pritlačil si prstami oči, akoby sa práve zobudil z dlhého spánku, v ktorom prežil nočnú moru. Cítil smútok, bol dezorientovaný. Tlačili sa mu do očí slzy beznádeje a začal sa cítiť podobne zúfalo, ako vtedy v aute pri rieke, keď chcel ukončiť svoj život. Taxík sa pomaly šmýkal ulicami. Na líci zacítil dotyk. Pozrel sa pokojne na neznámu. Mala stále ten

smutný výraz v tvári, ale oči boli pokojné. Akoby mu ďakovala. Nevedela začo, ale niečo predsa len tušila a cítila. Utierala mu šatkou tvár. Dan ani nevedel, či boj nezanechal na jeho tvári stopy. Aj keď tam nejaké boli, mizli pod šatkou a dotykmi. Bol trocha prekvapený. Neznáma mu dôverovala, a videl v jej tvári vďaku. Nesmelo sa usmiala. Na Dana to zapôsobilo ako odhrnutie ranného závesu po dlhej, tmavej noci bez mesiaca. Konečne svetlo a za oknom slnečný deň.
Pocítil medzi nimi dôveru, akoby sa poznali dlho predtým. Pozeral jej do očí. Boli hlboké. Definitívne v nich niečo bolo. Alebo niekde tam za nimi. Taký pohľad nemala žiadna žena s ktorou doteraz bol. Nie žeby sa zamiloval na prvý pohľad. To necítil. Nevedel čo vidí. Alebo čo nevidí. Akoby sa pozeral do tmavej miestnosti. Hľadal nejaké obrysy, svetlo. Ale videl iba pokoj. Ak by ju chcel spoznať, trvalo by to nekonečne dlho. Každé mihnutie okom, alebo pohyb tváre boli iné. Nové. Bolo to ako pozerať sa na farebnú kvapku, ktorá spadla do priezračnej vody a postupne vytvárala rôzne obrazce.

V tomto tichu prešli dvoma križovatkami a na konci ulice sa zjavila továreň. To miesto vyzeralo trocha zanedbane, ale zároveň vyzeralo ako útočisko. Bolo blízko hlavnej ulice, takže zrejme tu nehrozilo nejaké väčšie nebezpečenstvo. Po ľavej strane sa vo vzduchu práve prehnalo metro, až zaškrípali koľajnice. Pár desiatok metrov pred továrňou sa stáčalo doľava a mizlo v diaľke medzi mrakodrapmi. Vyzeralo to, ako keby tu chodilo spávať slnko. Zabudnutá ulička, ktorá dávala pocit súkromia. Upokojovalo ho to. Po stranách ulice kontajner na odpadky a klasické dvojposchodové tehlové domy, ktoré pripomínali priemyselnú revolúciu. Prišli k továrni. Bola to menšia budova s dvomi, tromi priľahlými halami po bokoch. A bola opustená. Len strážna služba naznačovala, že toto miesto ešte neupadlo celkom do zabudnutia. Po pravej strane bola štvorposchodová

administratívna budova. Bola trocha ošúchaná a dýchala priemyselnou atmosféru.
„Tu môžete zastaviť,“ a ukázala na stranu pred budovou v rohu.
Taxík zastavil. Dan vyzrel z okna, akoby chcel overiť situáciu. Neznáma otvorila dvere a vystúpila.
Otvoril dvere na svojej strane a keď vystupoval všimol si, že sa zdraví s mladým strážnikom. Zrejme to tu nebude až také nebezpečné a prázdne, ako to na prvý pohľad vyzeralo. Tento pocit vlastne odrádzal kohokoľvek do tejto zóny vstúpiť. Prešiel okolo auta a počkal kým neznáma vystúpi. Chcel jej pomôcť, ale ruka začala svrbieť. Bol to nepríjemný pocit. Zároveň však veľmi ukľudňujúci. Teplo pulzovalo rukou ako nejaký neviditeľný, vnútorný liek, ktorý tlmil bolesť.

Taxík odišiel a ostali stáť pred veľkou tehlovou budovou. Pôsobila majestátne. Ako hrad. A neznáma pri nej vyzerala ako princezná, ktorá v ňom býva. Vložila kľúč do veľkých zelených, plechových dverí. Zámok poslušné zapraskal a dvere sa otvorili. Bola za ním krátka chodba a na konci schody nahor. Po strane boli ešte jedny zamknuté dvere, ktoré viedli nevedno kam. Zdalo sa, že ich roky nikto neotvoril. Prešli spolu tmavou, sivou chodbičkou, hore schodmi, kde zastavili pri ďalších dverách. Boli drevené a pôsobili prívetivejším dojmom. Neznáma odomkla zámok a dvere zatlačila dnu. Oboch zaliali slnečné lúče, až museli privrieť oči. Ako chladne vyzerala táto budova zvonka, tak teplo pôsobila vo vnútri. Bol to taký veľký sklad prerobený na obytnú časť. Vysoké stropy, trámy, veľké okná, nedbalá elegancia. Všade bolo veľa miesta. Vpravo boli tri schody vedúce na mini poschodie, na ktorom sa rozprestierala spálňa. V strede tejto miestnosti bola veľká posteľ. Bola viditeľná odvšadiaľ. Ale naokolo boli len haly, v ktorých nebýval nikto. Nikto, kto by sa cez okná mohol na spiacu princeznú pozerať. Vľavo bola kuchynka s jedálňou, ktoré predeľovali celú veľkú miestnosť na dve časti. Za nimi

bolo niečo ako ateliér. Stoly, náradie a.. Sochy. Rôzne výtvory zo železa, dreva, kartónu.

Dan stál stále pri dverách a neznáma tiež. Akoby taktiež vstúpila do tohto priestoru prvý krát. Pozerala sa smerom do ateliéru. Utrela si rukou tvár.
„Poďte, tu je kúpeľňa," a chytila Dana za ruku. Už asi nemohol byt viac prekvapený. Po tom čo sa dnes stalo, čo sa stalo posledné dni. Stojí v nejakom opustenom sklade so ženou ktorú vôbec nepozná a ktorá mu dôveruje, ako keby ho poznala celý život. Prešli okolo kuchynky, za ňou bola miestnosť s kúpeľňou a toaletou. Keď zabočili ku kúpeľni, Dan si prezrel všetky tie výtvory. Trvalo to sekundu, dve, ale veľmi ho zaujali. Z každého kusu železa sálali emócie a pocity. Stačila sekunda. Vyzeralo to, ako keby neznáma vytvárala tieto sochy a nechávala v nich všetky svoje pocity. Preto sa mu zdala akási prázdna. Ale to bolo zrejme následkom toho, čo sa dnes stalo. Veď ju nepozná.

Vošli do kúpeľne, postavili sa vedľa seba. Dan aj zabudol, že ho páli ruka. Kúpeľňa bola malá, stáli blízko seba. Bola útulná, všetko bolo biele. Poznal ju niekoľko desiatok minút, ale podobala sa na dušu tejto ženy. Čistá, nepopísaná, alebo prázdna? Vľavo sprchový kút, biele hrubé poličky, hnedá drevená podlaha. Pôsobila prijemne. Pozeral na obraz neznámej v zrkadle. Bola trocha ufúľaná. Dlhé hnedé vlasy zakrývali ramená, a bezodné čierne oči vypaľovali do Dana pocit zvedavosti. Vložila tvár do rúk a začala úpenlivo plakať. Sadla si vedľa na malý stolík: „Nemám síl to ukončiť, ani začať odznova. Zasekla som sa v čase a priestore. Potrebujem kľúč k tým veľkým zamknutým dverám. Neviem, kde ho hľadať," hovorila nahlas. Dan zmeravel. Vstala a oprela sa mu o rameno. Akoby hľadala útočisko. Pozrela do zrkadla, Danovi do očí.

„Cítim, že si neobyčajný človek. Si iný ako všetci navôkol. Neviem, čo to je, ale cítim to. A to čo cítim, ma veľmi upokojuje. Nie, nie je to láska. Je to niečo viac. Niečo nie z tohto sveta. Cítim niečo úžasné,“ utrela si dlaňou slzy. Dan stál v strede malej kúpeľne ako prikovaný. Otočil hlavu a pozrel sa na neznámu. Stála tam tak, ako predtým. Ani sa nepohla. Len si umývala tvár. Zobliekla si sveter a prešla rukou po lakti. Vyzerala celkom pokojne. Avšak zrkadlo neodrážalo to, čo Dan videl. Odohrával sa v ňom úplné iný film. Ani si nevšimla, že na ňu pozerá, stále sa dívala do zrkadla. Dan sa do neho pozrel. Zapozeral sa do jej očí. Bolo to, ako keby čítal jej pocity. Nie myšlienky, nie to čo si vo vnútri sama pre seba hovorí. Videl zhmotnené pocity. Hrali mu divadlo a on bol obecenstvo. Vyzerala veľmi bezbranne. Chcel ju objať a povedať, že všetko bude v poriadku. Nevedel, čo má urobiť. Stále vedľa neho stála a on sa bál ju objať, aj keď vedel, ako sa cíti. Stále videl len jej pocity a nevedel, či si to naozaj želá. Pozeral do zrkadla.

Neznáma sa postavila pred neho. Bola nižšia, pozeral cez ňu, cez jej čierne vlasy. Zobrala jeho ruky a privinula si ich na hruď. Sklonila hlavu a pevne ho stisla. Dan cítil, že je ako šteňa, ktoré sa prišlo vystrašene skryť k fene. Potrebovala cítiť nejakú ľudskú bytosť. Vedieť, že tu nie je sama. Cítiť teplo. Dan zrazu zbadal, že dvere na kúpeľni sa zvnútra pokrývajú kríkmi. Na nohách zacítil trávu a vlhkosť. Zrkadlo obrástli konáre s pomarančovými malými bobuľami dvere do kúpeľne sa úplné rozsypali pod ťarchou zeleného lístia.

Za sebou videl zelenú lúku so všetkými tými gýčovými lúčnymi kvetmi, trávou a kríkmi. Žiadne stromy ani zvieratá. Pôsobila trocha smutne. Zaostril pohľad a uvedomil si, že nevidí koniec. Lúka splývala do šera, ktoré vyzeralo ako blížiaca sa búrka. Alebo ako búrka, ktorá práve prehrmela a stráca sa na horizonte. Bola prázdna, ale zároveň pôsobila

veľmi majestátne, tráva bola vysoká niečo vyše členkov a jemne sa ohýbala v akomsi vetre, ktorý však necítil. Ten pohľad Dana veľmi upokojoval. Neznáma v zrkadle stála v jeho objatí až cítil ako pulzuje. Bola ako veľké srdce a Dan ako ruka na hrudníku. Cítil každú vlnu, ktorú vyslala. Bola stredom tohto organizmu. Každý jej pulz na lúke niečo zmenil. Akoby sa od nej šírili neviditeľné vlny. Keď sa pozrel mimo zrkadla, obrazy zmizli. Boli len v zrkadle. Akoby sa nedali vidieť priamo. Akoby ich ten konkrétny človek nechcel priamo ukázať. Videl to predtým na mnohých známych aj neznámych ľuďoch. Jedno vysielajú okolo seba a druhé prežívajú vo vnútri. Priamo to nikdy nevidel. Musel sa vedieť pozerať sa za ich oči. Vtedy Dan spoznal ten pocit, kedy vedel, kto tí ľudia naozaj sú a čo cítia. A teraz boli tie pocity rovnaké. Pozeral do zrkadla a cítil sa ako rytier, ktorý zachránil princeznú pred zlým drakom. Taká typická detinská predstava. Ten drak bola zrejme prázdnota, či depresia. Stisol jej dlaň, až zacítil ako sa neznáma zachvela. Vyšla z nej ďalšia vlna. Bola príjemná, hrejivá. Šírila sa do okolia a kadiaľ preletela, tráva na lúke sa rozzelenela a vyrástli na nej ďalšie farebné kvety. Boli ako malé svetielka vo vysokej tráve. Stisol jej druhú ruku a na ramenách im pristali chuchvalce odkvitnutých kvetov. Akoby sa práve skončilo jedno ročné obdobie. Vznášali sa všade navôkol. Vyzeralo to ako babie leto. Lúka bola nádherná. Chcelo sa mu po nej utekať, cítil sa na nej príjemne.

Vtedy to pochopil! Ta lúka je jej duša! Akoby ju v zrkadle videl. Jej odhalenú dušu. Zakaždým, keď jej stisol ruku, tak sa cítila lepšie. Lúka pulzovala spoločne s jej telom. Bál sa, že ak ju odsotí, lúka sa zmení na spálenisko s oblohou plnou ťažkého čierneho vzduchu, ktorý by ju udusil. Pozeral jej priamo do duše. Videl ju cez jej čierne oči v zrkadle. Veľakrát počul, že oči neklamú a že v zrkadle sa vidíme, akí naozaj sme. Ak vidí do jej duše, vidí aj do ostatných? Je to ďalšia

vidina? Zrazu precitol. Kým doteraz akoby existoval v podvedomí a nechal sa unášať, odrazu sa zaplo vedomie. Všetko zmizlo a v zrkadle videl znova kúpeľňu. Zdalo sa, že neprešla ani sekunda, aj keď Danovi sa zdal ubehnutý čas ako hodina. Znervóznel, ale nechcel to dať na sebe vidieť, aby ju neznepokojil. Bolo to ako zastaviť rozbehnutý nákladný vlak. Podišla k umývadlu a pustila vodu. Umývala si tvár a Dan sa trocha upokojil. Pristúpil k umývadlu a tiež sa opláchol. Počkám ťa v kuchynke, prehovorila do tejto tichej chvíle a podala mu uterák. Zatvorila za sebou dvere.

Dan sa postupne vracal späť do reality. Ruka! Chytil si intuitívne lakeť. Nebolela. Bolo to zvláštne. Stále myslel na ranu. Aby nekrvácala a čím skôr sa zatvorila. Aby nevykrvácal. Vyzliekol si sako, košeľa bola od krvi prilepená k rane. Keď ju potiahol, nič nebolelo. Pomaly ju vyzliekol a pozrel na ranu. Nebolo ju veľmi vidieť. Zohol sa nad umývadlo a ruku si umyl. Utrel si ju uterákom. Rana bola akoby zahojená. Stále tam bola jazva, ale myslel, že bude vyzerať horšie. Nechápal to. Jazva vyzerala, akoby tam bola niekoľko rokov. Ako keby sa to stalo niekedy dávno. Prešiel si palcom po jazve a pozeral sa do zrkadla. Rozmýšľal. Áno, bál sa že vykrváca a celý čas mal v hlave tú ranu. Aká je hlboká a koľko krvi už stratil..
Už sa ani nezamýšľal, čo sa všetko okolo neho deje. Nejako sám od seba prepadal cez realitu a pomaly začal veriť, čo Elho hovoril. Nevedel, čo iné s touto situáciou urobiť. Šúchal si jazvu, cítil na ruke a dlani teplo. Keď sa človek zraní, tak telo reaguje podvedome a chce ranu liečiť. Bol unavený. Rád by sa natiahol na nejakú posteľ, oddýchol si.
Obliekol si späť sako a vyšiel z kúpeľne. Čo si však nevšimol, že jazva na ruke medzitým už zmizla úplne.
Prešiel cez kuchynku. Neznáma ležala na posteli. Nechystala sa spať. Skôr ho chcela asi počkať a zaspala. Dan prešiel k dverám, skontroloval ich, či sú zamknuté. Potichu, aby ju

nezobudil, prešiel späť do obývačky. Ľahol si na gauč. Bol príjemne mäkký. Presne to teraz potreboval. Cítil sa dobre. Oči sa mu pomaly zatvorili.

Zobudil sa na obed. Všade bolo ticho. Nevedel ktorý je deň. Dvihol hlavu a pozeral kde je. Prešiel si rukou po tvári a zhlboka sa nadýchol. Sadol si a pozeral pred seba. On vlastne ani nevedel kde je.
Bolo tam útulne. Nezvyčajne. Na Dana to pôsobilo ako útočisko. Ako generálny štáb.
Cítil sa vyspatý. Čerstvo. Vlastne celkom dobre. Spomenul si na ruku. Dvihol lakeť do výšky očí a obzeral si ju. Nič. Žiadna jazva.. Prešiel si po ruke. Vôbec ho nebolela. Spomenul si aj na to čo urobil tým dvom. A teraz tá ruka. Bol v tom znova. Alebo ešte vždy. Netušil, čo má s touto situáciou robiť. Ako ju v hlave spracovať. Bál sa tohto stavu. Raz ho už priviedol na okraj. Vtedy ho zachránil malý zázrak. Čo ho zachráni teraz? Jeho pohľad znova pritiahla tá veľká miestnosť s množstvom sôch, skulptúr, rôznych predmetov. Prezeral si ich z gauča. Bolo v nich uložených veľa emócii. Zväčša pôsobili depresívne. Ale nebolo to také lacné, prvoplánové umenie. Kedy sa umelec len tvári, že má depresiu. Že je celý svet proti nemu. Keď si obzeral sochy, tak ten čo ich vyrobil, akoby videl pred sebou niekoho pózovať. Akoby mu čítal mimiku z tváre. Autor si dal záležať, aby vyjadrovali presne to, čo cítil. Každá socha vyjadrovala nejaké utrpenie, ale zároveň malé detaily naznačovali nádej. Natiahnutá ruka, pohľad nahor, či krok vpred. Bolo to, akoby čítal nejakú knihu. Len nemala koniec. Aspoň nie šťastný. Akoby autor nechal koniec otvorený pre čitateľa, aby si urobil svoj vlastný záver. Alebo akoby autor chcel, aby ten záver dopísal niekto iný.
Vstal, prešiel okolo kuchynky a vkročil do panoptika nejakej duše. Chcel sa na to všetko pozrieť zblízka. Veľmi ho to zaujalo. Akoby sa dostal do hlavy a kráčal všetkými jej zakutiami.

Každá postava a predmet znázorňovali nejaký stav mysle. Po bokoch boli drevené, vyrezávané hríby. Z vodovodných trubiek bol postavený prístrešok pre chúliacu sa postavu. V strede toho všetkého bol železný anjel so zlomenými krídlami. Akoby ich nejaká neznáma sila rozlomila napoly. Vyrastali z lopatiek a presne v strede boli zdeformované. Akoby mu niečo nečakané chcelo zabrániť vzlietnuť. V náručí držal ďalšieho anjela. Plakal nad ním a vyzeralo to, že ten malý anjel na rukách je mŕtvy. Jeho slzy boli čierne. Vedľa neho stal muž s kopijou v hrudi. Držal ju oboma rukami s tvárou v kŕči. Vyzeral, že si ju chce vytiahnuť. Znázorňovalo to niečiu bolesť v srdci? A anjel bola strata niekoho blízkeho? Za nimi bola na podlahe ruka, ktorá z nej vychádzala. Akoby sa niekto topil a posledný krát natiahol ruku nad hladinu a dúfal, že ho niekto zachráni. Okolo ruky bola rozčerená hladina.
Jeho zrak pritiahla ženská topánka, ktorú stratila utekajúca postava nejakého mladého dievčaťa. Mala natiahnuté ruky, akoby chcela niekomu vbehnúť do náručia. Šaty jej viali, mala rozpustené vlasy a vystrašený panický výraz v tvári. Mužská postava opodiaľ mala vytiahnuté tričko až po čelo a zakrývala si ním sklonenú tvar. Za ním stáli ďalšie tri postavy, ktoré tvár nemali. Boli veľmi chladné. Vytvárali veľmi nepríjemný pocit aj na samotného Dana. Nechcel by stáť v ich blízkosti. Tá postava znázorňovala poníženie, strach, bez sebavedomia. Prechádzal sa v tomto panoptiku a cítil, že zažíva podobné pocity, keď sa na sochy pozeral. Hľadal nejakú, ktorá by znázorňovala lásku, nádej, či pokoj. Žiadna taká tam však nebola. Všetky sochy a výtvory boli vyrobene zo studených materiálov. A ten chlad sa mu dostával až pod kožu. Musel súhlasiť, že ten kto ich vytvoril, poznal tieto pocity veľmi dôverne. Podišiel k dvom postavám. Muž a žena. Stáli od seba len pár krokov, odvrátení jeden od druhého. Ženská postava mala veľké oči, bola pekná. Ale v tých očiach bolo cítiť prázdnotu. Akési vytriezvenie, sklamanie. Mužská postava naopak vyjadrovala pocit viny, smútok a utrpenie.

Pozeral na tu ženskú postavu a spomenul si na neznámu. Vrátil sa myšlienkami späť do továrne. Tá miestnosť ho vtiahla do akéhosi tmavého tunela, ktorý nemal koniec ani začiatok. Úplne prepadol pocitom, ktoré sochy znázorňovali. Pretrel si oči a poobzeral sa. Bol to vlastne ateliér. Alebo spovednica nejakej veľmi smutnej a pohnutej duše. Všetko pôsobilo dosť ponurým dojmom. Smutným, depresívnym.
„Keď tým všetkým prešla, tak...," pomyslel si Dan. Prešiel rukou po železnom anjelovi. Vymodelovať niečo také, pozliepať to z kúskov plechu chce výnimočnú dušu. Takú, akých nie sú plné ulice. Tá duša pomohla rukám vdýchnuť niečo veľmi neobyčajné. Každý pohľad a dotyk vzbudzoval mnoho ďalších pocitov. Znásobovali sa a rozdvojovali. Dan sa prechádzal v jej hlave. Všetkým tým, čo jej dovtedy preletelo mysľou. S čím si nevedela rady, nemala komu povedať, komu sa vyplakať. Táto neobyčajná zbierka rozprávala sama. Ona nie je z tohto sveta. Žila si sama niekde v úplne inom svete. Bežný svet vnímala ako nejakú pseudorealitu, v ktorej bola prinútená žít. A preto si vytvorila svoj vlastný svet. Taký, kde sa cítila bezpečne.

Bolo to depresívne ale zároveň magické. Všade bolo ticho, až začul kroky bosých nôh, ktoré prechádzali miestnosťou. Pozrel sa smerom do kuchyne. Kroky sa približovali. Nevedel, či tam môže stáť. Či si ona vôbec želá, aby niekto takto obnažoval jej pocity. Ale už bolo neskoro zutekať. Kroky sa blížili až zbadal neznámu, ako k nemu kráča. Akoby ho vôbec nevnímala. Mala oblečené ľahké svetlé šaty až po zem a keď chodila, tak si do nich kopala. Vyleteli pred chodidlo a spadli mäkko späť. Kráčala priamo k nemu. Bez slova. Pozerala pred seba. Dan nevedel čo má povedať. Bol trocha prekvapený. Keď už bola celkom blízko, tak dvihol pred seba ruky a už už sa chystal ospravedlniť, keď do neho vrazila. Dan sa intuitívne zatackal dozadu, ale neucítil žiadny dotyk. Prešla ním ako tieňom. Otočil sa nechápavo s doširoka otvorenými očami a ústami.

Stál ako prikovaný. Zobrala do ruky nejakú hlinu a začala modelovať anjelovi tvár. Vtedy si Dan všimol, že má dlhšie vlasy a že vyzerá nejako mladšie, ináč ako včera. Akoby bola z budúcnosti. Alebo minulosti. Ale.. Anjel nemal dokončené krídla. Z toho usúdil, že vidí minulosť. Alebo.. Čo ak tie krídla odpadli? Čo ak ich ona sama odhodila? Mohla to byť aj budúcnosť.

Pozeral na ňu, ako jej pod dlaňami vznikajú v anjelovej tvári emócie. Všade bolo ticho a jeho zrak pútala len neznáma v bielych šatách na čiernom pozadí v prítmí. Všimol si, že pri tom plakala. Akoby v tom anjelovi videla seba. Niekto píše, niekto maľuje, ona modelovala. Zrejme to bol jej spôsob vyjadrovania vnútorného stavu a emócii. Dan nevedel, čo anjel pre ňu znamená, znázorňuje. Znepokojoval ho ten malý anjel, ktorého mal ten veľký na rukách. Zdalo sa že je mŕtvy a preto ten veľký anjel plače tie čierne slzy. Neznáma práve modelovala pravý kút jeho úst. Tlačila hlinu do obráteného úsmevu. Akoby presne vedela, ako sa anjel cíti. Čo sa jej stalo? Chcel vidieť a vedieť viac. Zrazu zmizla a objavila sa pri postave s kopijou. Práve ju držala v ruke a cez mäkkú hlinu tlačila cez hrudník. Dan sa cítil veľmi nesvoj. Až jeho samotného to bolelo. Ale ona, ako keby sa zbavovala svojej bolesti. Čím viac tú kopiju skrz hlinené telo tlačila, tým videl v jej tvári väčšiu úľavu. Akoby chcela všetky ti zlé pocity a smutné emócie premeniť na sochy. Preniesť na nich to, čo cítila ona. Zbaviť sa toho. Tlačila tú kopiju tak silno, až sa jej cez zuby predierali vyčítavé zvuky bezmocnosti. Keď ju nemohla do tela ďalej vtlačiť, rozplakala sa a kľakla vedľa sochy. Utrela si tvár a zanechala v nej letmú šmuhu od hliny. Pozrela sa soche do tváre. Ešte nebola dokončená. Vstala a akoby presne vtedy zbadala, ako ma tá tvár vyzerať. Upokojila sa a začala ju modelovať ďalej. Chrbtom ruky si utrela poslednú slzu. Akoby pochopila, že nemá zmysel kľačať na kolenách, ale pokračovať, kráčať ďalej. Že najhoršie je ostať

na tom jednom mieste a nechať kolená zmáčať slzami, ktoré sa z dlaní kotúľali po lakťoch až na ne.
Chcel ju nejako zachrániť, ale pochopil, že to je asi len sen. Nevedel, čo si ma myslieť.

Tvár sochy naberala konkrétnejšie kontúry. Bola akoby bez emócii. Emočné mŕtva. V tvári bolo cítiť život, ale bola prázdna. Akoby jej kopija to srdce roztrhala. Ale socha napriek tomu žila ďalej. Niekto sa asi zahral s jej láskou, srdcom. Vzal jej ho? Alebo prebodol nejakým bolestivým slovom, či činom.
Pozrela soche do tváre. Oprela si čelo o to jej. Zatvorila oči. Akoby sa modlila, alebo akoby chcela do sochy týmto dotykom vložiť všetko, čo sa týkalo jej zážitku. Akoby boli prepojené. Vyzerali obe rovnako, až to Danovi naháňalo strach. Dve sochy. A jedna z nich predsa živá. Aj keď obe teraz pôsobili dosť mŕtvo. Odtiahla hlavu a pozrela jej do očí. Zbadal, že sa pousmiala. Vyzeralo to, ako keby do sochy vložilo to, čo ju tak ťažilo. Akoby do nej vložila odtlačok svojej ubolenej duše. Presne toho jedného kúska, ktorý bolel najviac. Takto to umelci cítia? Až sa mu zdalo, že sú ozaj prepojené. Tie sochy boli ako externý úložný priestor pre jej vnútro. Oni boli jej vnútro.. Spokojná tam stála a bol to úplne iný obraz ako na začiatku. Dan ešte nevidel, aby niekto takto ovládal svoje emócie. Že sa ich dokázal takto vzdať. Predať ich ďalej. Akoby sa vyspovedala psychológovi. V jej čine ihneď spozoroval rovnaké pohnútky. Akurát on vtláčal svoje pocity do Elha. Na rozdiel od tejto neznámej, ho však rozhovory s ním neupokojovali. Pozeral na ňu a to jej vykúpenie bolo čarovné. Stála tam taká znovuzrodená s tou šmuhou na tvári a rukami od hliny. Už dokázal rozlíšiť, ktorá socha je mŕtva a ktorá žije. Už pochopil, že pre ňu sú tie emócie, ktoré do sochy pred chvíľou vložila, mŕtve. Akoby ich do nej vložila a zamurovala. Už ju asi nebudú viac ťažiť. Otočila sa, akoby sa chcela ihneď pustiť do ďalšej sochy, ale

lakťom zavadila o koniec kopije a v tvári sa jej zjavil mierny úškľabok. Chytila sa za ruku nad lakťom a Dan zbadal, ako cez ruku prerazila krv. Trocha sa znepokojil. Vykročila znova k nemu. Keďže stál v uličke, musela prejsť okolo neho, alebo ním. Smerovala do kúpeľne. Dan chcel niečo povedať, ale práve vtedy cez neho prešla. Tento krát to nebolo ako keď do miestnosti vkročila. Ostala stáť presne tam, kde stál Dan. Akoby sa stali jedným telom. Jej ruky boli v jeho rukách a jej hlava v tej Danovej. Alebo, on bol v jej hlave. Začal cítiť nával myšlienok, citov a pocitov. Akoby začal sťahovať všetky dostupné dáta z nejakého zdroja. Bolo ich veľmi veľa. Vôbec sa na nich nedokázal sústrediť. Len sa sťahovali do jeho hlavy obrovskou rýchlosťou. Jedno však cítil. Cítil to, ako sa cíti ona. Z ničoho nič mu vytryskla na tvári slza. Až sa zľakol. Cítil, že tá slza nevznikla z jeho pocitov. On prežil tie jej. Bola nádherná. Jej mäkkosť v ňom vzbudzovala pocit ochrany. Chcel by ju objať, ale už sa dialo niečo ešte vrúcnejšie a intenzívnejšie ako objatie. Boli jedným telom. Jednou krvou, srdcom aj dušou. Prijal jej telo, aby s ňou zdieľal jej bolesť. Objavil jej srdce, spoznal veľkosť jej lásky, zahorel ňou. Už chápal, ako niekto dokáže milovať a odpustiť aj hriešnikom, nech už spáchali akýkoľvek skutok.
Cítil v nej každý pocit, emóciu, zážitok. Akoby by bola stvoriteľom všetkého, vo vesmíre i na zemi, viditeľného i neviditeľného. Úplne sa odovzdal do jej rúk a duše. Prežíval všetky jej muky aj radosti. Zrazu nastalo ticho a tma. Akoby sa to sťahovanie do jeho hlavy ukončilo. Ten prúd udalostí skončil tak prudko, až Dan precitol. Ležal v posteli. A nedokázal rozlíšiť, či sa už naozaj zobudil, alebo či ďalej spí. Prekvapene sa posadil na posteľ. A zbadal neznámu. Sedela v miestnosti pri okne. Čakala, kým sa zobudí aj on. Vedľa na stole stál hrnček. Dan sa pomaly prebúdzal do reálneho sveta. Zacítil vôňu kávy. Konečne si uvedomil, že je v tom ozajstnom, do ktorého sa ale tak nerád prebúdzal. Ten, ktorý už teraz po posledných udalostiach až tak reálny nebol. Ale tá

káva by ho mohla naštartovať, aby začal triezvo uvažovať. Otočil sa a položil nohy na zem. Stále sedel, akoby sa bál postaviť. Aby sa znova neocitol na nejakom neznámom mieste a čase. Potreboval sa nadýchnuť naozajstného vzduchu a nechať rozhýbať všetky ostatné zmysly. Postavil sa a pomaly prešiel do miestnosti k neznámej. Pozrela na neho. Nebola vôbec prekvapená. Bola celkom pokojná. Ale Dan ju poznal akosi hlbšie. Nie tak, ako včera. Jej tvár mu bola bližšia a známejšia. Akoby ju poznal roky. Nespúšťal z nej oči. Prisadol si. Prisunula si stoličku k stolu a položila si na neho ruky. Nevedel, či sa môže ozvať a čo má vlastne povedať. Prenasledovalo ho množstvo myšlienok. Vtedy si uvedomil, že ju cíti v hlave. Boli to zmiešané pocity. Šťastie striedala depresia. Bolo to zvláštne. Cítil, že je len na povrchu. Jeden pocit však prevyšoval nad ostatné. Zmier so životom. Alebo smrťou. Oboje naraz. Bolo to také pokojné, ako keď zaplatil v bare a odchádzal. Ostávajú prázdne fľaše, ale odchádzame v opojení. Bol ním pohltený. Dával mu nadhľad. Eliminoval obyčajné a nepodstatne problémy. Ten pocit bol dlhší ako život. Akoby ho prežil a vrátil sa späť. A doniesol so sebou tú istotu, že odteraz je už všetko v poriadku. Až do nasledujúcej smrti. Sálal z neho optimizmus a chuť do života. Chuť prežívať prítomnosť. Nezamýšľať sa nad budúcnosťou a nevracať sa do minulosti. Oslobodzoval. Pozerala sa na neho. Celý ten čas. A on práve pozeral na jej obnaženú dušu. Nebránila sa. Vlastne ani nevidela to, čo videl Dan. Sedela pri stole, pri veľkom okne. Slnečné lúče prenikali matným sklom na dubový stôl, na ktorom bola jednoduchá keramická váza a nejaký žltý kvet bez listov. Len ten kvet a stonka. Taká metafora neznámej. Sama a nádherná.

Do tváre sa mu oprelo slnko a pocítil teplo. Zažmúril oči a trocha sa odtiahol. To teplo bolo príjemné. Nikde ani náznak po nejakých šialených predstavách, alebo prízrakoch. Ale nie je aj táto chvíľa naplánovaná? Nezapadá do celej tej šialenej predstavy, ktorú po celý čas opisuje Elho?

Pozeral na stôl a tvrdo rozmýšľal. Akosi mu to bolo jedno. Nevládal sa tým zapodievať a v jej prítomnosti to ani nemal za potreby. Cítil sa jednoducho dobre. Nie každý deň má možnosť vidieť vedľa seba dva slnká. Jedno ho zohrievalo zvonka na tvári a druhé zvnútra na duši. Spomenul si na včerajšok. Chytil si líce. Pretrel si oko. Necítil žiadnu bolesť. Nič. Po boji ani náznak. Akoby sa to nebolo nikdy stalo. Žiadne monokle, podliatiny. Vôbec nič. Pozerala na neho a rozumela tým pohybom. Obaja vedeli čo sa stalo.

Pozrel sa na ňu.
„Som Dan“
„Ja som Layla.“
Dan nevedel, či si pamätá niečo z toho, čo sa udialo.
„Ako ti je? Potrebuješ niečo? Môžem ti nejako pomôcť?“ pýtal sa Dan šuchajúc si predlaktie.
„Ja neviem. Už si pomohol. Najviac, ako si mohol. Nemôžem od teba žiadať viac. To že tu sedíme, je dobré znamenie,“ pokojne hovorila Layla. Obaja vedeli čo sa stalo.
Dan nevedel, čo povedať. Podobnú situáciu nikdy nezažil.
„Keď som tam ležala, tak som si priala konečne umrieť. Ale tiež som si želala rozprávkového princa na bielom koni, ako ma zachráni. Obe predstavy boli detinské, či zúfalé. Ale v takých chvíľach som nedokázala uvažovať triezvo. Chcela som byť v nejakom inom príbehu, nie ležať tam na zemi a skončiť takto,“ miešala Layla kávu a rozprávala len tak sama od seba.
Dan ju počúval a dal by čokoľvek za to, aby sa to nestalo.
„Riskoval si svoj život kvôli tomu môjmu. Ani si nevedel kto som a či sa ti nemôže niečo stať. Ja neviem, čo sa tam odohralo, ale mohol si umrieť. Ešte nikto v mojom živote nestál tak blízko pri mne,“ dopovedala vetu a položila lyžičku od kávy na stôl vedľa pohára.
„Áno. Ale sme tu obaja. Chcel by som, aby si prišla na iné myšlienky. Ani ja nechcem rozmýšľať nad tým, čo sa tam

stalo," pokračoval Dan rozpačito v rozhovore, ale najhoršie bolo, že práve po tejto úvahe sa mu znova odohral v hlave krátky úryvok, kedy sa ten muž premenil na masu zakrvaveného mäsa. Pamätal si na pocit, keď sa nad Laylu sklonil a nevedel, či je živá. Pozeral na ňu a chcel by uveriť, že to, čo hovorí, je pravda. Že je v poriadku. Chcel by zapojiť každý svoj zmysel, aby zistil, či to nie je len pretvárka. A len čo za sebou zatvorí dvere, tak Layla svoj život ukončí.
„Ak chceš, môžeme sa zajtra vidieť, stretnúť," snažil sa zistiť, či Layla vôbec rozmýšľa nad budúcnosťou.
„Áno, to by bolo fajn. Ja si len matne spomínam na to, čo sa tam stalo. Sama neviem, čo z toho bolo naozaj a čo sa mi zdalo, či snívalo, keď som bola v bezvedomí. Jedno však viem. Urobil si niečo výnimočné. Ostane to vo mne navždy," pozrela Layla smerom na sochy. Dan si spomenul na ten sen. Akoby tušil, čo bude nasledovať.
„Budem rada, keď prídeš. Nie je v mojom živote veľa ľudí, ktorým môžem toto povedať," sedeli za stolom a vôbec sa seba nedotýkali. Ale touto otázkou, akoby sa Layla prichýlila k jeho telu a hľadala ticho, pokoj.
Dana to rozrušilo. Layla bola stále v miernom šoku. Želala si, aby s ňou ostal celý deň a celú noc. Bála sa, aby sa niečo podobne už nezopakovalo. Videla v Danovi svojho záchrancu. Dlhovala mu niekoľko chvíľ. Bez neho by už žiadne ďalšie neboli. Dan sa cítil rovnako. Chcel s ňou ostať. Cítil sa s Laylou dobre. Bola balzamom na všetko to, čo za posledné dni prežil.

Obliekol sa a podišiel k Layle: „Prídem. Musím niekoho navštíviť a potom sa vrátim. To čo sa stalo sa neodstane. Ale sme obaja tu a živí. A to je dôležité."
Prikývla.
„Zvládnem to," pozrela do Danových očí.
Pocítil miernu úľavu. Videl v jej očiach, že neklame.

„Prídem," prešiel do predsiene. Vyšiel von z dverí. Stála pred ním a videl jej v očiach, že si veľmi želá vidieť ho znova.
„Uvidíme sa zajtra," chytila sa za rameno, akoby jej bola zima. Dlaňou si začala šúchať ruku až nadvihla krátky rukáv. Dvere sa začali zatvárať a Dan zmeravel. Zbadal jazvu! Bola presne na tom mieste, ako to videl v tom sne, keď sa porezala na kopiji.
„V sne? Čo to teda bolo? Akože má tú jazvu? Je to „tá" jazva?" dvere sa zatvorili. A s nimi aj všetky odpovede. Ostal stáť na chodbe ako kus kameňa. Bol rád, že dvere zapadli do zámku a viac sa neotvorili. Viac otázok si neželá ani on a asi ani Layla. Práve si myslel, že sa mu všetko uložilo a teraz je znova na začiatku. Prechádzal tmavou chodbou a počul zámok, ktorý sa dva krát otočil
Nechcel nad tým rozmýšľať, ale nedokázal tie myšlienky potlačiť. Ak má jazvu, tak to čo videl, bola minulosť. Snívalo sa mu to? Videl tú jazvu predtým a jeho mozog si len náhodné pospájal súvislosti? Má sa tým uspokojiť? Po všetkom čo zažil však chce jeho mozog viac informácii. Nie menej. Už sa nedokáže uspokojiť s jednoduchými argumentmi. Potrebuje si byť istý. Akoby sa hľadal v čase a priestore. Asi je to bežná reakcia. Premietal si obrazy, ktoré videl. Hľadal nejaké spojenie, vysvetlenie, dôvod. Prečo mal poznať jej minulosť? Aby ju lepšie spoznal?
Vybehol na chodník. Pozrel sa ešte raz nahor. Cez špinavé okná však nebolo nič vidieť. Vedel, že niekde tam cez malú čistú škvrnu na neho Layla pozerá.
Zavolal na prechádzajúce taxíky. Musel za Elhom. Pre odpovede. Nasadol do auta.
„K mestskému psychiatrickému ústavu prosím," a len čo to povedal, tak sa musel sám sebe v duchu zasmiať. Ak by mu niekto pred pár dňami povedal, že dnes bude sedieť v taxíku na okraji mesta a mieriť na psychiatriu, tak by ho tam poslal on sám. Myslel si, že jeho život ostane v rovnakých koľajach. Že sa určíte nikdy nič nezmení a tak ako začal, tak aj skončí.

Po tom, čo prežil si však vôbec nie je istý, ako to skončí. Vzbudzovalo to v ňom obavy. Skúšal na nich zabudnúť a myslieť na Emie, alebo Laylu. Nech sa cítil akokoľvek zle, tak myšlienky na nich mu dodávali energiu. Cítil, že jeho život má predsa nejaký zmysel a má vyššie poslanie ako jesť a spať.
Šofér divne pozrel do spätného zrkadla a auto sa pohlo. Bol celkom pekný slnečný deň, aj keď bolo chladno. Nadchádzajúca jeseň neveštila žiadne ďalšie teplé poobedia. Nevedel sa dočkať, kedy uvidí Elha. Posledný krát sa nevedel dočkať, kedy z ústavu odíde. Priznal si, že nemá inú možnosť, ako sa s ním znova porozprávať. Nikto iný nemal odpovede na jeho otázky. Večer sa vráti k Layle. Dodávalo mu to energiu na stretnutie s Elhom. Už by chcel vidieť aj Emie. Potrebuje ju vidieť. Či to bol zázrak, alebo nie, je živá. Chcel sa uistiť, že je v poriadku. Ale najprv musí vidieť Elha. Mal priveľa otázok, aby si ich dokázal zapamätať. Stále nechcel uveriť tomu čo sa deje. Ako by aj mohol. Veď to, čo sa deje, nie je možné. Nie v našom svete. Môže tomu uveriť? A nechať sa strhnúť a možno zošalieť? Alebo s tým začať žiť? Táto myšlienka ho desila. Ako má s tým žiť? Čo jeho doterajší život? Keby som to vedel používať, tak by som zachraňoval bezbranné ženy a krivil doma lyžice na stole? Ako sa tomu postaviť? Najdôležitejšia otázka však bola: ako to dostať pod kontrolu? Nemôže si dovoliť, aby sa okolo neho dialo všetko nekontrolovane. Bol rád, že zázračné Emieno vyzdravenie pripisovali liekom. A čo tí dvaja muži? Čo som to vykonal? Ja som to vlastne ani nechcel. Alebo som si to podvedome naozaj želal? Bál sa svojich vlastných myšlienok. Bál sa pomyslieť, že ak si nabudúce predstaví, ako spadlo pol mesta do prachu, tak sa to stane.

Boli to nebezpečné predstavy. Sám sa o tom už presvedčil. Otázky, otázky, samé otázky. A žiadne odpovede. Nepáčilo sa mu, že si po tie odpovede chodí k chorému človeku na psychiatriu. Elho mal odpovede. Aj keď zvláštne, ale mal.

Keď ich Dan prefiltroval, dalo sa s nimi pracovať. To čo sa deje, sa deje naozaj, či si to chcem pripustiť, alebo nie. Šúchal si ruku. Bola toho priamym dôkazom. To že niekoľkocentimetrová rana proste zmizne z večera na ráno predsa nie je lekársky vysvetliteľné.

Dan takto uvažoval celú cestu v taxíku. Už chcel byť čím skôr pred psychiatriou. Rátal ulice, čísla sa domoch, ktoré akoby odpočítavali čas do stretnutia s Elhom. Koľko času ešte asi ostáva? Čím viac sa dozvie, tým skôr zachráni posledné zvyšky zdravého rozumu. Ďalší semafor, teraz doprava, na ďalších svetlách doľava, dlho rovno, priecestie, doprava a za pár minút tam budem. Úplne prepadol sledovaniu cesty. Aspoň ho nič nerozptyľovalo. A mohol sa sústrediť na nadchádzajúci rozhovor s Elhom. Nemal by ho otestovať? Čo ak ho navádza na nejaké svoje ciele? Čo keď ho chce zmanipulovať a utiecť? Možno vo mne vidí vykúpenie. Zrejme tu svoju lyžičku už ohýba veľmi dlho.
Zelená! Auto sa dostalo z bočnej na hlavnú. Dan sa pozrel vľavo a vtedy už videl len matne červenú farbu ako sa rútila na bočnú stranu auta. Rana bola ohlušujúca. Úder ho odhodil na druhú stranu taxíka a sklo sa rozsypalo na jeho tvár a vlasy. Železo sa posúvalo bližšie a bližšie k jeho telu. Pokrútené dvere ho pritlačili o druhú stranu auta. Boli chladné a nemali s ním žiadne zľutovanie. Cítil ako sa mu lámu rebrá. Na čele a líci zacítil teplo. Na tvár mu dopadla cudzia krv. Taxikárova hlava narazila na sklo a zanechala po sebe krvavý fľak. Po odraze sa vrátila celou silou na opierku hlavy, až počul zapraskať kosti a lebku. Zacítil bolesť, z úst mu vytekala krv. Tento krát jeho vlastná. Mal zaťaté zuby. Auto sa prevrátilo. Zlomené rebrá ho pichali do vnútorností a od bolesti omdlieval. Nemohol sa nadýchnuť. Šofér ležal vpredu a hlavu mal celú od krvi. Nohy mal rozlámané na viacerých miestach. Boli vykrútené poza chrbát. Danovi skrútilo ruku a cítil ako zapraskala a vyskočila z kĺbu. Nepredstaviteľne to zabolelo.

Začal sa dusiť. Auto sa zastavilo na streche, opreté o stenu priľahlého domu. Stále nič nepočul. Len tu hroznú ranu v ušiach. Strácal vedomie a už sa nemohol nadýchnuť. Začalo sa mu stmievať pred očami. Bojoval o život. Nechcel ho pustiť zo svojho tela. Krv bola po celom aute. Už sa nedalo posúdiť koho je ktorá. Miešali sa dohromady vytvárali jeden maličký potôčik, ktorý vytekal z auta na cestu. Uvedomil si, že zrejme umiera. Zatvoril oči a upadol do bezvedomia.

Pretrel si oči. Na semafore bola stále červená. Dan sa na neho pozrel. Taxíku blikala smerovka doľava a chystal sa na zelenej odbočiť.
„Preboha stojte! Nepohnite sa, nechoďte!“ šofér sa nechápavo obzrel.
„O chvíľu bude zelená. Máte s tým nejaký problém?“ nechápavo sa ho pýtal taxikár.
„Ja neviem. Proste stojte!“ snažil sa ho presvedčiť Dan.
Šofér znervóznel: „Nemôžem predsa stáť na križovatke na zelenej. Veď ma vytrúbia.
Dan bol v strese.
„Verte mi. Teraz sa nemôžeme pohnúť.“
Odkedy zastavili, ubehli asi 2 - 3 sekundy. Dan nerozumel čo videl. Zdalo sa mu, že ubehlo aspoň 5 minút.
Skočila zelená a taxík sa pohol.
„Zastavte, musím vystúpiť,“ a otvoril na aute dvere.
„Preboha čo robíte?“ dupol vodič vystrašene na brzdu. Nos auta bol už v križovatke a vtedy zbadal matnú červenú farbu. Rútila sa priamo na taxík. Bolo to hasičské auto. Až teraz obaja začuli sirénu. Šofér hasičského auta zbadal neskoro auto stojace v križovatke. Urobil uhýbací manéver. Bolo však neskoro. Dan sledoval, ako sa stretávajú nárazníky oboch áut. Hasičské auto jemne narazilo do taxíka až to ním zatriaslo. Rozkýval sa a spredu niečo odletelo. Drobné úlomky popadali na zem a hasičské auto začalo brzdiť pri obrubníku. Šofér taxíka len stŕpnuto sedel za volantom. Dan vyskočil z auta a

ostal omráčený. Videl, čo sa malo stať. Pozeral na šoféra, ktorý bol nezranený. Sedel tam s vypleštenými očami, nechápajúc, čo sa práve stalo.
Dan sa zvrtol zutekal skôr, ako sa šofér v taxíku nespamätal. Prebehol bočnými uličkami cez neznámu časť mesta. Utekal cez neznáme ulice a vbehol do nenápadnej postrannej uličky. Oprel sa o múr.
Rýchlo dýchal. Vedel čo sa stalo. Videl vlastnú smrť. To, čo sa malo stať, ale sa nestalo. Bol hlboko ponorený do svojich myšlienok, túžobne očakávajúc stretnutie s Elhom, aby mu mohol všetko vyrozprávať. Tou túžbou predbehol nachvíľu udalosti a dostal sa pár minút pred ne. Ak by nevystúpil z taxíka, teraz by sa váľal vo svojej krvi zrejme mŕtvy. Ako je možné, že práve teraz sa mi to stalo? Ako je možné že práve teraz som videl to, čo sa za chvíľu stane? Spotený stál opretý o špinavú stenu starého domu a vstrebával to, čo sa pred chvíľou stalo.
Videl budúcnosť. To ho desilo viac, ako výraz dusiaceho sa zlodeja zo včera, ktorému neznáma sila zlomila krk a všetky rebrá.
Narovnal sa. Musí to všetko dostať pod kontrolu! Bezpodmienečne. Ako ďaleko to môže zájsť? Musí sa kontrolovať. Nesmie nechať podvedomie rozmýšľať. Teraz bolo dôležité dostať sa ihneď k Elhovi. Vyšiel na hlavnú cestu a znova si stopol taxík.

„Dnes som k tebe skoro nedorazil. Ja viem, že keď ti to začnem rozprávať, tak ty povieš, že je to normálne a budeš mať pre to vysvetlenie. Ale ver mi, že pre mňa to veľmi normálne nie je," predbehol ho Dan, kým stihol Elho čokoľvek povedať.
„Videl som v taxíku vlastnú smrť. Precitol som a zistil, že sa mi to iba zdalo. Lenže tým som zmenil chod udalostí. Potom som už len videl, ako sa ta nehoda skoro skutočne stala. Ja som tomu zabránil. Neviem prečo a neviem ako."

Elho na Dana pozrel a nechcel mu všetko vysvetliť tak bezstarostne ako predtým. Videl, že sa dostal do ďalšej fázy a teraz potreboval vážnejší tón hlasu. Už to nebol ten vystrašený Dan, ako vtedy na začiatku, keď ho prvýkrát navštívil. Elho si ho premeriaval a videl, že sa zmenil.
„Pozri. Každý sa snažíme denne kontrolovať svoje životy. Plánujeme si deň, týždeň, celý rok. Snažíme sa splynúť s tým všetkým, čo sa deje okolo nás. Čo ak je tvoj život dopredu daný? Čo ak by ti niekto dal knihu, kde máš zapísanú každú sekundu svojho života. A ty by si ju jedným dychom naraz celú prečítal. Aj keby si niečo zmenil, tak dej knihy by vždy sedel. Stále by si ju musel čítať dookola, pretože každá udalosť zmení tie ďalšie. A tie zmenia udalosti v iných životoch, Ďalšie a ďalšie knihy sa neustále prepisujú. Ale ak by si v jednom momente prečítal naraz všetky knihy, pochopil by si, že spolu súvisia. Dej každej knihy zapadá do iného deja a spolu vytvárajú zmysluplný celok. Majú logiku. Každý dej sa prispôsobí tomu druhému natoľko, nakoľko bol ovplyvnený. Čiže v tvojom prípade nastali dve možné súvislosti. Buď si týmto činom mal ovplyvniť niečí život, alebo niečí život ovplyvnil ten tvoj. Momentálne na to, čo sa stalo, nemáš odpoveď. Ale ver mi, že na konci cesty sa zjaví sama,“ snažil sa dať Elho Danovým zážitkom zmysel.
„A čo ak tvoje podvedomie túto knihu číta neustále dookola? A vedelo, čo sa stane.. Varovalo ťa, aby si sa mohol dostať na druhú stranu, kde je potrebné, aby si vykonal určitý čin. Máš byť na správnom mieste v správny čas. Ten má v úvodzovkách ovplyvniť niekoho iného. Ty si tam jednoducho umrieť nemohol a nesmel. Zatiaľ nie. Takto to nefunguje. V osude a životoch ľudí nie je priestor na chaos. Všetko je dokonale zladené. A to, čo sa ti stalo, má v rámci tých všetkých kníh význam. Možno nie tu a teraz a nie pre teba, ale ver mi, že pre niekoho to znamenalo veľa. Každá tvoja sekunda bytia niečo ovplyvňuje. Máš vykonať niečo, čo prepíše inú knihu. A tá má ovplyvniť zase ďalšiu a tá ďalšiu. Tým že tu stále si, sa niečo

zmenilo. A je to niečo výnimočné, keďže do chodu udalostí zasiahlo až tvoje podvedomie. Nebolo inej cesty, ako prežiť to, čo si dnes prežil. Ak by si tam umrel, niekto, alebo niečo by umrelo s tebou,“ zamyslel sa Elho

Dan ho mlčky počúval. Chcel túto teóriu vyvrátiť, alebo potvrdiť. Toto vysvetlenie nebolo dostatočné.
„No tak si teraz podrežem žily. Či myslíš, že mi v tom niečo zabráni? A zmením všetky tie knihy. Tu a teraz,“ oponoval Dan.
„Nie.. Zrejme ti v tom nič nezabráni,“ pozrel Elho Danovi do očí.
„Podrežeš si žily, umrieš. A knihy sa zmenia. Možno bude príbeh bez teba krajší, alebo horší. To my dvaja nevieme. Ale svojim konaním niečo a niekoho ovplyvníš. Máš slobodnú vôľu, môžeš konať. Skús sa však zamyslieť, či by nebola tvoja smrť zbytočná. Predstav si tvoj život ako potôčik. Teraz si predstav niekoľko desiatok, či stoviek takýchto potôčikov. Všetky tečú jedným smerom. Ich účelom je naplniť jazero. Myslíš, že keď ten tvoj potôčik prestane tiecť, že sa jazero nenaplní?“ pokrčil obočím Elho a uštipačne sa usmial.
„Naplní. Trocha neskôr, ale naplní. A aký v tom bude rozdiel? Taký, že to jazero vytvorilo tých 99 potôčikov bez teba. Ale jazero tam vznikne. A ryby, či vtáky si v ňom nájdu svoj domov. Ale ty sa o to nijak nepričiníš, A tak je to so všetkým čo vykonáš. Čo povieš aj nepovieš. Či sa s niekým stretneš, alebo nestretneš. Tvoja existencia môže ďalej v maličkých čiastočkách pokračovať ďalej aj po tvojej smrti. Nikto zrejme nebude vedieť, že má vďaka tebe dobrú prácu, alebo skvelú manželku. Ale urobíš ho šťastným. A o tom to je. Svet nefunguje zištne. A to je na ňom to nádherné, magické a.. Ľudské. A preto je tu dodnes,“ oprel sa Elho o stoličku, akoby čakal, čo povie Dan.

„Už chápeš tomuto poriadku? Že to, čo okolo seba vidíš, nemôže byť chaos. Ináč by sme sa tu my dvaja nikdy spolu nerozprávali.“

Dan si porovnával jeho teórie s tým, čo sa mu za posledné dni stalo.
Oprel sa o operadlo: „Čiže sa mi snažíš povedať, že môj osud a život je jasný od začiatku až do konca? A za každých okolností sa naplní? Síce mám slobodnú vôľu, ale je to len ilúzia? Je nástrojom niečoho väčšieho? Niečo čo ma cez ňu riadi?“ pýtal sa nesmelo Dan.
„Áno. Ty si len svedkom toho, čo sa okolo teba deje. Samozrejme sa môžeš rozhodnúť, či to, alebo ono vykonáš. Ale čokoľvek ťa v tú chvíľu napadne, nie je priamo tvoja vôľa. Veď preto hovoríme, že nás niečo napadlo. Odkiaľ nás to napadlo? Podstatné je zamyslieť sa, čo po svojom rozhodnutí cítiš. Čo naozaj cítiš. Si dlhodobo nespokojný? Ktoré rozhodnutia ťa viedli k tomuto pocitu nespokojnosti? Zrejme si sa nimi odklonil od tvojho poslania. Od toho čo naozaj chceš. Nie to, čo chcú ostatní. Samozrejme ti tvoja vôľa dáva možnosť z tejto cesty zísť. Ale smer nezmeníš. Len sa budeš popri ceste brodiť v prachu a vysokej tráve. Unavený, špinavý, bez energie. A potom keď sa na tú cestu znova vrátiš, pocítiš úľavu a všetky tie skvelé pocity. Samozrejme nie každému tvoja cesta vyhovuje. Určite niekomu skrížiš tú jeho cestu. Zrazíte sa, možno potečie krv, alebo sa len priateľský pozdravíte. Podstatné je, aby si sa čím skôr vrátil na tú svoju a pokračoval. Až do konca. Musíš cítiť, že cez deň ti do tváre svieti slnko a večer ti cestu spoza chrbátu osvetľuje mesiac. Všetci máme kompas a nie je problém po našej ceste kráčať. Mnohí hľadajú na tejto ceste skratky, alebo sa ju pokúšajú zmeniť. V konečnom dôsledku len získajú skúsenosti a prídu na to, že akokoľvek sa snažili, tá cesta ostala rovnaká.“

„Čiže nie. Slobodnú vôľu v pravom zmysle slova nemáš. Keď už niečo vykonáš, tak si len svedkom svojich činov. Niekto ťa vedie. Už bolo rozhodnuté dopredu. Tebe bol podaný len nástroj na vykonanie toho, čo vzniklo v tvojich myšlienkach. Čo sa tam objavilo. Nemáš slobodu, ktorú si myslíš, že máš. Keď si to uvedomíš, prestaneš proti tomu bojovať. Naopak. Zladíš sa s týmto orchestrom a konečne bude tá hudba počúvateľná. Nebude to viac zmes zvukov a nástrojov, z ktorých bolia uši. A ktokoľvek predtým z tvojho koncertu a tvojej blízkosti utiekol, tak teraz príde späť. Prilákajú ho tieto tóny, harmónia.“

Dan viedol v týchto dňoch nerovný boj. Prehrával, ale nedokázal prestať bojovať. Odísť z ringu a kapitulovať.
„Tvoj život, to sú rozhodnutia, ktoré sa dejú na základe predošlých skúseností a zážitkov. „
Elho sa nahol nad stôl: „A ver mi Dan. Ty nežiješ len tento jeden jediný život. Ani prvý, ani posledný,“
„Hovoríš o reinkarnácii Elho?“ nechápavo sa pýtal.
„Volaj to ako chceš. Slovami sa to opísať nedá. Ľudia tento stav popisujú všelijako, ale nikto nemá vedomosti opísať ho presne. Lebo tento stav a proces sa nedeje len tu a teraz. Na tejto planéte, v tomto vesmíre. Je len súčasťou niečoho väčšieho. A tak, ako som ti hovoril, tento vesmír s tebou už svoje zámery má. Si súčasťou jedného veľkého príbehu, knihy. Len jednou malou, maličkou ale dôležitou. To že si teraz nespokojný, je len preto, že nechceš prijať to, k čomu si bol určený.
„Prosím ťa. Ako to mám prijať? Nehovoríme tu o tom, že sa mám stať hasičom, ale o hlasoch v hlave. Neviem. Niekto to nevymyslel najšťastnejšie. Nejaký návod k tomu, čo sa teraz deje by tu nebol? Čo keď sa zbláznim a spácham samovraždu? Aj to je jeho plán?“ nahnevane oponoval Dan.
„Áno, je to možné. Zistíš to nakoniec ty sám. Len ty. Budeš tam a pochopíš, že to kde sa nachádzaš, kým si a čo si urobil,

bolo dopredu dané a len si sa zbytočné hádzal tu a tam ako ryba na suchu. No a nakoniec si aj tak skončil v tom bode, do ktorého by si sa dostal skôr, či neskôr. Je už len na tebe, koľko energie tomu venuješ.“
„Mne sa ale vôbec nepáči, že podľa teba žiadnu slobodnú vôľu vlastne nemám. Že sa niekto so mnou hrá. Ja chcem a potrebujem byť pánom svojho života, tela a duše. Prečo som tu potom? Nech si on vytvorí bábky a nech si hrá to svoje divadlo. Ale nie s mojimi citmi, emóciami, priateľmi,“ skonštatoval nervózne.

„Dan. A ty si vážne myslíš, že on toto všetko naplánoval, aby ťa znechutil? Aby ťa voviedol do depresie, k samovražde, vražde, úzkosti a strachu? Nie Dan. On nie je taký primitívny. To my sme. My si tieto stavy spôsobujeme. Svojou pýchou, slabosťami, nevyzretosťou, predsudkami, strachom. Na začiatku nám boli dané všetky zbrane, ktoré potrebujeme. Už ich len stačí dvihnúť zo zeme a bojovať. To že stoja opreté v kúte, je len a len tvoja vecou nášho rozhodnutia. A samozrejme je to tvoje rozhodnutie,“ usmial sa Elho.
„Každý jeden z nás je unikátny, originálny. Tak by sme mali takto aj konať. Unikátne. Robiť rozhodnutia, ktoré zmenia nás aj svoje okolie k lepšiemu. Prečo žiješ tak, ako všetci ostatní? Kto nariadil, že taký a taký vzorec je ten správny? To ako sa ostatní chovajú predsa nemusí byť ani logické, ani správne. Logické a správne to má byť výlučne len pre teba. Práveže ti bola ponúknutá tá najkratšia cesta za úspechom. Za dosiahnutím nirvány a absolútneho šťastia, pokoja a spokojnosti. Stačí ísť. Tá cesta tam je a bude pre teba existovať po celý čas. Stačí po už nej len kráčať. Keď dorazíš do cieľa, tvoja cesta sa spojí s ostatnými. Spoločne takto upletiete fungujúci celok. Si ako jeden riadok vlny vo svetre starej mamy. Ty nie si sveter, ani ním nikdy nebudeš. Ale môžeš byť tým jedným riadkom. Ak dôjdeš do polovice, v tvojom jazyku - „umrieš“, zídeš z cesty, tak tento

nedokončený riadok bude vypáraný a uštrikovaný odznova. Či už tvojím životom, alebo životom niekoho iného. Ale uštrikovaný bude. Otázkou je, či chceš aby to bol ten tvoj. Preto ti hovorím, že máš stále slobodnú vôľu. Nie úplne, ale rozhodnúť sa stále môžeš. Nerozhodneš sa viac, či budeš uštrikovaná rukavica, alebo šál. Ale či v tom šáli tvoja linka života bude. Alebo aj nebude.“

Dan vyzeral zmätene. Odmietal prijať, že nemá svoj život pod kontrolou.
„Čiže mal by som sa nechať len tak unášať a užívať si? Nie je to príliš jednoduché?“ nechápal Dan

„Áno! Áno Dan! Je! Prečo by mal byt život zložitý? Prečo by ho chcel niekto takto naplánovať? Nenazval by som to slovom „jednoduchý“. Skôr prirodzený. Jednoduchý by znamenal jeden kôl zapichnutý v zemi. Prirodzený znamená mnoho kolov v zemi, tvoriacich prirodzene - plot. A ten už svoj význam má,“ jasal Elho ako malé dieťa.
„Veď nie nadarmo sa niekedy cítim ako kôl v plote,“ zasmial sa Dan aj keď nechcel. Potreboval uvažovať triezvo. Najlepšie bez emócií, aby dostal priestor rozum. Nechcel, aby situácia skĺzla do zábavnej roviny. Potreboval myslieť kriticky.
„Správne teda chápem, že by som si mal uvedomiť, že nie som autorom svojich myšlienok a činov?“ skúšal Dan konečne dať tomuto rozhovoru význam.
„A si? Veď koľkokrát si už počul: "niečo mi napadlo". Čiže nie je toto priamym dôkazom, že si tú myšlienku nevyrobil vedome ty sám? Proste sa tam zjavila a ty si sa na ňu pozrel, ako na list, ktorý práve vhodil poštár cez dvere.
„Rozhodnutie niečo urobiť, nevzniká v tvojom vedomí. Len sa tam zjaví, a až potom s tým ty niečo ďalej urobíš.“
„Ako teda viem, že tá moja slobodná vôľa je naozaj slobodná? Tá druhá. Čo ak je aj táto slobodná vôľa proste taktiež ilúziou? Nechápal Dan“

„Pretože ak by si ju nemal, teraz by si sa túto otázku neopýtal. Na tejto úrovni je už žiadané, aby si túto slobodnú vôľu naozaj mal. Je potrebné, aby ten riadok vlny mal svoju farbu, vzor. Aby nebol celý sveter len jednofarebný. A už je len na tebe, ktorá tá linka na tom svetri bude z diaľky najvýraznejšia. Najzapamätateľnejšia. Môžeš zaniknúť v ostatných. Budeš tam a to je dobre. Ale môžeš tam byť "viac". Odovzdať viac, ako svoju prítomnosť. Ako sa hovorí: Nechať tam svoju dušu. Tvoj odtlačok. To je to, čo nikdy nezomrie. A bude to bude žiť ďalej, aj keď niekto doštrikuje tvoju linku úplne do konca. Naplníš svoj osud a na teba naviaže ďalšia a ďalšia linka. Až napokon vznikne šál. A ten kto štrikuje chce taktiež, aby šál nebol nevýrazný, jednej farby. Preto máš svoju slobodnú vôľu. Tá otázka by ti nikdy ani nenapadla. Ak na niečo nemáš odpoveď, tak to znamená, že tá odpoveď zrejme nie je ani záporná. Môže byť ako záporná, tak aj kladná. Len ju nepoznáš. Bez slobodnej vôle by si nemal otázky. Lebo všetko, čo by si robil, by bolo pre teba samozrejmé. Nech by to bolo čokoľvek. Ako ozubené koliesko v hodinkách. Má jednu funkciu, ktorú vykonáva, kým to je technicky možné. Nemá priestor aby sa krútilo ináč, alebo pod iným uhlom. Lebo jeho stvoriteľ to tak chcel. Ale ty ten priestor máš. Pred chvíľou si predsa povedal, že by si mohol spáchať samovraždu. Niektorí ľudia sa o túto slobodnú vôľu pripravia dobrovoľne. Preto sa ti môže zdať, že jej okolo seba vidíš tak málo. Všetko je v tvojej hlave. Nič nemôžeš, všetko musíš. To je obmedzené vnímanie. Vnímanie ľudí, ktorí sa slobodnej vôle boja, alebo ju ignorujú. Zväčša potom trpia. A sú ľudia, ktorí všetko môžu, nič nemusia. Keď tým začneš žiť, odrazu spadne tá čierna opona, ktorá okolo teba celý čas visela a ty uvidíš predstavenie, o ktoré si doteraz prichádzal. A už nikdy nebudeš chcieť tú oponu zatiahnuť späť.“

Elho trocha zvážnel: „Takže nemáš slobodnú vôľu? Práve si si zachránil život. Urobil si rozhodnutie. A zároveň si prepísal časť svojej knihy. O chvíľu na tvoj nový príbeh nadviaže nejaká ďalšia kniha. A ďalšia a ďalšia. Nie je to fascinujúce? Tak ako si tú svoju prepojil s nejakou inou," tešil sa Elho.
„Lenže to čo hovoríš, popiera samo seba. Stvoriteľ nám dal slobodnú vôľu a potom nám povedal, že je len jeden Boh a viera v iného je rúhanie a hriech," oponoval znova Dan.
„Áno? A ktorý stvoriteľ to povedal? Pán Boh, v ktorého veria kresťania, alebo iní veriaci? Ich stvoritelia by také niečo nikdy nepovedali. Prečo by to robili? Oni nechcú falošných ľudí, ktorí v nich veria, lebo im to bolo nakázané. Oni chcú tých, ktorí ich nájdu sami. V sebe, svojich skutkoch, v iných ľuďoch. A ich viera je úprimná. My sme stále primitívne stvorenia. Ovplyvniteľné, bažiace po moci a statkoch. Manipulujeme iných ľudí pre dosiahnutie vlastných cieľov. Ale miesto manipulácie ich môžeme motivovať a inšpirovať. A takto nám pomôžu splniť naše ciele. Boh nikdy nerozprával ľudskou rečou, ani nepísal knihy. Tak ako ty neposielaš správy priateľom morzeovkou. Máš predsa k dispozícii vhodnejšie komunikačné kanály. A tie má aj Vyvolený. Nikdy v živote si nepocítil, že v niečo veríš? Že máš v sebe nejakú nepoznanú energiu, ktorá v tebe vyvoláva pozitívne pocity? Že si niečo vykonal bez toho, aby si nad tým rozmýšľal? A potom, keď si niekomu pomohol, tak si pocítil ten príval energie? Vtedy si vpustil Vyvoleného do seba. Komunikoval si s ním. Nabil tvoje batérie a ty si mal chuť vykonať ten čin znova a znova. Tá energia bola tvoja odmena. A ty vieš, že ten pocit nevyvážia žiadne peniaze. Kto ho pocítil, tak ho bude chcieť pocítiť znova a znova. Cítiš, že sa meníš k lepšiemu. A budeš to cítiť, aj keď si do tej chvíle neprečítal ani riadok z biblie, alebo nebol v nejakom chráme. Ak chceš komunikovať s Vyvoleným, nepotrebuješ k tomu iného človeka. Pretože ak by si ostal na svete sám, tak by si stratil možnosť s ním

komunikovať? Nie je lepšie s nim hovoriť priamo? Aby sa tvoje myšlienky nestratili v preklade cez nejakého kňaza?

„Ale to čo hovoríš rúhanie je," prerušil Dan Elha.
„To čo hovorím, je slobodná vôľa," dopovedal Elho.
„Či myslíš, že nám ju najprv dal a potom na nás kvôli nej zoslal potopu?" usmial sa Elho.
„Nie. Vyvolený také niečo, ako rúhanie nepozná. Je to len nástroj iných ľudí, ktorí chceli s ostatnými manipulovať. Vyvolený, alebo Boh, ten nekonečne milujúci a odpúšťajúci motivuje a inšpiruje každú ľudskú bytosť. Nielen tie, ktoré v neho veria.
Vieš. Oni medzi nami nerozlišujú. Budú tu pre teba vždy. A je len na ľuďoch, či sa s nimi spoja, alebo nie. Teraz nemyslím Bohov, či stvoriteľov. To my sme im dali taký názov. Myslím tých, ktorí teraz sledujú tvoju premenu. Vyvolení. Tých, ktorí týmto vývojom prešli pred tebou. Oni o nič neprichádzajú. To človek. Pamätáš. Opona.." zvraštil Elho čelo.

Dan zaklonil hlavu a pretrel si dlaňami tvár. Nadýchol sa a pozrel na strop. Už sa ani necítil zúfalo. Cítil sa silnejšie. Nechcel stáť vo svetle nových udalostí ako bábka a obeť. Chcel byť bojovník. A chcel byť tým, kto situáciu riadi. Len to mu dodávalo sebavedomie a pevnú pôdu pod nohami.
Tá slobodná vôľa Dana niekedy veľmi zabolela. Bola komplikovaná.
„Neviem čo sa deje," pozrel Elhovi do oči.
„ Najhoršie je, že sa to stupňuje. Včera som niekomu spôsobil bolesť. Nechcel som," rozhovoril sa Dan a dúfal, že ak by Elho niekomu aj povedal, nikto by mu neveril.
„Je toho na mňa priveľa. Neviem to kontrolovať."
Elho pozorne počúval. Zrejme si myslel, že mu to pomôže ohnúť jeho lyžičku.
„Asi si myslíš, že si vymýšľam, alebo že mi šibe. Alebo si len veci dokresľujem. Ja už sám neviem čomu mám veriť. Čo sa

to deje. Nie som už ani zúfalý. Ale mám pocit, že riadim rozbehnutý vlak. A ak ho čoskoro nedostanem pod kontrolu, môže sa stať niečo veľmi zlé. Bojím sa, že si vnútorne zaželám, aby celé mesto vyhorelo a ono vyhorí," skľúčene vysvetľoval Dan.
„Ale no tak. Ty si fandíš," zasmial sa Elho.
„Také veľké množstvo energie nedokážeš usmerňovať. To je pre teba zatiaľ až príliš veľké sústo. Ak by si chcel meniť priestor, čas, alebo ovplyvniť veľa energií naraz, musel by si byť veľmi silný.
„Tými energiami myslíš ľudí? nerozumel Dan.
„Ľudí, domy, autá, cesty. Všetko navôkol. Je iné premiestniť stoličku, ktorá sa nachádza priamo pred sebou a zhmotniť svoje túžby a myšlienky niekde ďaleko, kde ani nevieš či vôbec existujú. Vedieť si všetky tieto energie uvedomiť a dokázať nimi naraz v jeden moment manipulovať. Proste ak by si bol aj veľmi rozhnevaný a emotívne naladený, nedokážeš to, čo Oni. Tí druhí, múdrejší. To je ako keby si chcel objať horu," zasmial sa Elho.
„Dobre. A čo keď si zaželám ohnivú guľu na mojej ruke? Popálim sa?"
„Zrejme nie. Pretože ak si ju zaželáš, tak máš v podvedomí, že oheň je horúci a ty nechceš aby ti tá vytvorená guľa ruku popálila. Takže ti ju nepopáli. Ale ak si to zaželáš, tak ťa popáli. Alebo ti spáli ruku až na kosť. Ale ty si môžeš želať, aby sa zahojila. Alebo zmenila na psiu labu, či čajník.. Kontroluješ energiu, chápeš? Ak na niečo myslíš, tak sa to vytvorí podľa tvojich myšlienok, informácii, ktoré tvoja duša obsahuje. Podľa výbavy, ktorú celý čas nosíš v sebe. Ty nie si len tým mäsom a kosťami na tejto planéte. Tvoje duchovno má oveľa hlbší pôvod. Tvoje telo je staré jeden život. Ale tvoja duša tu je celú večnosť. Nemôže sa stratiť, umrieť. Prechádza prirodzeným vývojom, mení schránky a smeruje k svojmu poslaniu a cieľu. A využije všetky možnosti, aby sa k nemu dostala čo najskôr. Pre teba je ako vojenský batoh.

Ocitol si sa v strede konfliktu. Otvoríš ho a nájdeš zbrane vhodné pre boj. Keď sa zmení situácia, znova batoh otvoríš a hľadáš vhodnú zbraň. A ona tam bude. Takto budeš postupovať, kým sa nedostaneš do bezpečia. Potom batoh znova otvoríš a vyberieš si jedlo a vodu. Tvoj batoh je tvoj verný druh, ktorý ťa nikdy neopustí a vždy ti pomôže na tvojej ceste, nech už smeruješ kamkoľvek. A zakaždým, keď do neho vložíš ruku, dokážeš nájsť to, čo práve potrebuješ. Je v ňom všetko. Stačí ho otvoriť. Ako keď chytíš pohár a prenesieš ho z miesta na miesto. Spadne ti po ceste? Prečo by mal? Veď ho berieš s vedomím, že ho prenesieš na iné miesto bez spadnutia," pokúšal sa Elho zodpovedať aspoň niektoré Danove otázky.

„Ale medzi nami.. Načo by ti bola horiaca guľa v ruke?" spustil Elho ohromný rehot, až sa ošetrovateľ pozrel jeho smerom a sledoval, či nie je nutné doniesť kazajku.

Danovi to smiešne nebolo. Nechcel vyzerať ako hlupák, ako malé dieťa, čo sa pýta v škôlke, že ako je možné, že lietadlo letí. Ale zrejme práve teraz takto vyzeral. Elho sa dosmial. „Keď budeš v stave, si tú svoju ohnivú guľu v ruke vymyslieť, tak ju nebudeš potrebovať. A zrejme ťa ani nenapadne si nejakú horiacu guľu vymýšľať," usmieval sa.

„Povedzme, že budeš chcieť niečo, alebo niekoho spáliť," Elho ešte nedokončil vetu a Dana oblieval pot.

„Tak si predsa nevymyslíš tú ohnivú guľu, ale si rovno pomyslíš, aby začal horieť. Alebo aby bol rovno mŕtvy, alebo aby rovno zmizol. Chápeš? Pozeráš veľa filmov. Si ovplyvnený obyčajnými pozemskými myšlienkami. Takto by to urobili nejakí ľudia, ale nie niekto, kto by tieto sily skutočne ovládal. Ty taktiež nejdeš do lesa po nejaký strom a nevyrobíš si na záhrade porisko na lopatu, aby si si ju mohol celú vyrobiť. Proste pôjdeš do obchodu a kúpiš si ju. Rozumieš?" pýtal sa Elho, aby zistil, či vedie konverzáciu správnym smerom.

Dan nerozumel mnohým veciam, o ktorých Elho stále rozprával. Už aj tak mal poriadny zmätok v hlave..
„No a keď sa rozhodnem že budem pod vodou dýchať? Môže sa niečo stať? Ako môžem kontrolovať svoje fyzické potreby?“
„Samozrejme môžeš kontrolovať čokoľvek, ale maj na pamäti, že máš fyzické telo. A to má určité obmedzenia. Kým ho budeš pevne navigovať, nestane sa nič. Ale keď to preženieš a prekročíš jeho limity, tak o neho môžeš prísť. A potom si ho predsa znova vytvoriť. Keď budeš na takej úrovni, môžeš sa kľudne utopiť,“ usmial sa.
„Čiže môžem normálne zomrieť?“ chcel Dan počuť priamu odpoveď.
„Zomrieť? Zomrie tvoje telo, nie ty. Dá sa zomrieť? Nerozumiem tvojej otázke. Duša je tiež energia. Nemôže sa len tak stratiť. To že prídeš o svoje telo neznamená, že zanikneš. Keď prídeš o ruku, umrie celé telo? Nie. Bude žiť bez nej ďalej a postupne sa zariadi po svojom. Až mu napokon prestane chýbať. Samozrejme bude cítiť určitý nedostatok, ale časom sa s tým vyrovná. Presne tak, ako tvoja duša. O telo prídeš, ale nájdeš iný spôsob bytia.“
„Zatiaľ skoro ničomu nerozumiem. Povedz mi, ako mám kontrolovať svoje činy? Nechcem nikomu ubližovať,“ pýtal sa utrápene Dan.
„Ak budeš dávať pozor na svoje podvedomie a brzdiť ho svojim vedomím, možno docieliš určitú kontrolu. Ale prečo by si to robil? Ty nechceš vedieť čo je tam ďalej? Chceš zabiť svoj dar vtedy, keď si ho už konečne odhalil? Bolo by to veľmi sebecké. Si jedným z mála, ktorí sa dostali späť na túto cestu. Mal by si ďakovať, nie byt z toho nešťastný. Ak by on - Vyvolený, ktorého teraz uctievame ako Boha povedal to isté, ku komu by sme sa teraz modlili? Kto by nám pomáhal v zlých časoch a dodával nám tak potrebnú silu? Miesto toho, aby si skúšal ako sa toho zbaviť, mal by si to zdokonaľovať. Ani sa ti nesníva, čo dokážu tebe podobní.“

„Je takých viac? Kde sú? Ako to zvládli? Môžem sa s nimi stretnúť? Prečo ma nekontaktujú? Nie som pre nich dôležitý? Ak som teda tým, za koho ma považuješ," predháňal sa v otázkach Dan.
„Si netrpezlivý, ale to je v poriadku. Dieťa sa tiež nenaučí chodiť z minutý na minútu. Svetový atlét stál takisto na začiatku na vlastných nohách až po tom, keď sa podržal stola. A teraz zabehne stovku pod 10 sekúnd. Chápeš? Ty sa teraz držíš stola. Počkaj keď sa rozbehneš. A áno. Samozrejme vás je viac. Veď každé náboženstvo má svojho Boha nie? zasmial sa Elho.
„Áno, sú to tí, o ktorých sme pred chvíľou rozprávali. Bolo by sebecké si myslieť, že máš ako jediný takéto vlastnosti. Vyžaruješ silnú energiu, ktorú si už Oni iste všimli. Vyčkávajú, ako sa vyvinieš. Či to v sebe nezabiješ, alebo to nezabije teba," usmial sa Elho.
„Oni už ale aj tak vedia ako to dopadne. Ale musí sa to najprv stať. Aby to bolo pre teba niečo úplne normálne. Nie ako teraz, keď sa o to len pokúšaš. Stretnú sa s tebou, keď to budú považovať za vhodné. Zatiaľ stále nemajú potrebu rozprávať sa s mravcom," podpichol ho.
„Takže podľa teba sa mám vytrénovať na supermana a zachraňovať svet."
„Keď budeš na potrebnej úrovni, sám vycítiš čo treba robiť. Na to neexistuje recept."
„Dobre. Uvážme, že to nechám voľne plynúť a jedného dňa to budem kontrolovať. Kedy to bude?"
„Vtedy, keď tieto činy budeš robiť vedome. To znamená, že tvoje podvedomie posunie chápanie na vyšší level. Vedomie. Keď budeš vedieť, čo činíš a budeš to robiť priamo. Nie cez city a pocity, emócie."
„To mi chceš povedať, že jedného dňa si zaželám Ferari a ono sa predo mnou proste zjaví? A pri ňom plný kufor peňazí?"

Elho sa nahol k Danovi a pokrčil obočie: „Keď budeš v tejto fáze, myslíš si, že ťa bude ešte zaujímať Ferari?“ zahmkal a oprel sa o stoličku.
Dan sa zamyslel. To, čo hovoril, znelo celkom strašidelne. Nevedel si predstaviť, že jedného dňa sa každé jeho želanie a myšlienka zhmotnia. Že bude vedieť usmerniť energiu tak, aby sa premenila v konkrétne veci a činy. Mrazilo ho pri pomyslení, že len dotykom, alebo rovno pohľadom, niekoho vylieči, alebo zabije.
Elho na neho pozeral a videl nepripravené dieťa, ktoré sa bojí vyjsť na ulicu bez matky. Videl to surové primitívno, ktoré Danom zatiaľ lomcovalo.
„Všetky tvoje otázky budú určite zodpovedané. V ten pravý moment. Na tvojom mieste by som sa nebál, že ostaneš v nejakom vzduchoprázdne. Len nie si ešte pripravený,“ snažil sa ho Elho upokojiť.
„Ale keď sa toto jedného dňa stane, tak sa to stalo aj s Bohom, alebo ako mu ty hovoríš - Vyvolenému. Prečo si potom nezaželá, aby bol na celom svete pokoj a mier, aby boli ľudia šťastní. Aby bolo všetko v najlepšom poriadku. Veď koľko ľudí ho nenávidí za to, čo sa na svete deje. Jedinou myšlienkou by mohol ozdraviť celý svet.“
„Oni ho nenávidia za svoje vlastné činy? Hmm. A ty sa ešte divíš, že sme pre neho „mravce“,“ zasmial sa.
„Mohol by ozdraviť celý svet. Ale tebe by sa páčilo, keby si mohol manipulovať s toľkými vedomiami? Veď je to obyčajné otroctvo. Viesť ľudí podľa svojho obrazu. Vyvolení chcú motivovať a inšpirovať. Byť len oporou. Vyvolený si nechce vymyslieť stav a dať ho do vedomia ľudí. Samozrejme pri narodení dostávame určité základy. Rodíme sa nepoškvrnení, zdraví, pozitívne naladení pre život. Ďalej nás necháva v rukách spoločnosti, aby sme si mohli vytvoriť taký svet, aký chceme. On vie, že nemá právo nám diktovať, čo je dobré a čo zlé. Systém by nemal začiatok ani koniec. Bol by status quo a nikam by to neviedlo. Bolo by to kontraproduktívne. Takto

nám dáva možnosť určiť si vývoj. Každá generácia na seba nabaľuje skúsenosti, je inteligentnejšia, rastie, vyvíja sa. A on by to tým, že by nadiktoval určitý stav, zabil. A to samozrejme nechce. Jediné čo môže robiť je, pôsobiť na nás cez svoje kanály a nechávať plynúť pozitívnu energiu do nášho sveta. A ľudia ho za to uctievajú a vážia si to. Prečo chodí toľko ľudí do kostola, keď sa im narodí dieťa? Prečo cítia určitú pokoru a potrebu niekomu sa poďakovať? Kostol neznamená kresťanstvo, islam, budhizmus a čo ja viem akú vieru ešte. Kostol je len miesto, kde sa ľahšie sústredíme a vieme usmerniť podvedome tok myšlienok. A takto ho osloviť. On to vníma. Samozrejme nepotrebujeme kostol, keď sa s ním chceme rozprávať, alebo na neho myslieť. A samozrejme mu nemusíme za nič ďakovať. Jeho vedomie to nevyžaduje. Bolo by to pokrytecké. Avšak tým, že mu ďakujeme znásobujeme v našom svete pozitívnu energiu a prenášame ju na ďalších ľudí. Čo je skvelé.

„Boh predsa nie je človek. A nikdy ani nebol. Je to Boh, všemohúci. Nie jeden z nás. On nemá ľudské potreby. Myslím fyzické potreby. On nemá vlastne ani potreby. Len určité poslanie. Je súčasťou všetkého," oponoval Dan.

„Ty si ho videl osobne? Prihovoril sa ti? Ako vieš odkiaľ pochádza? Čo ak niekto na začiatku povedal, že Boh je niekto, kto vznikol na začiatku a stvoril svet? Alebo by do biblie napísali, že to bola žena, alebo jednorožec. A tento názor sa vštepoval do pamäti ľudstva celé tisícročia, až sa stal pravdou. Skôr mi to evokuje to všeobecne známe, že sto krát opakovaná lož sa stane pravdou. Nie je to jedno? Proste existuje."

„Za toto by ťa mohol potrestať," zlostil sa Dan.

„Potrestať? On netresce. Bolo by smiešne myslieť si, že ikona najvyššieho dobra trestá. Ako by mohol byť potom Bohom? Tým najkrajším, najmilujúcejším a najbližším stvorením pre nás ľudí? Nebuď smiešny. Ak by si videl, že kolóna mravcov smeruje dole bralom do rieky, potrestal by si ich za to, že sú hlúpi a nevidia nebezpečenstvo? Alebo by si im preložil

nejaké steblo trávy, pripadne kameň, aby si odklonil ich trasu? Prečo by si ich mal trestať? Veď každý sa raz stretne zočí voči svojim činom. A tam bude potrestaný každý sám sebou, alebo bude velebený za to, čo po sebe na svete zanechal."
„Dobre. Skúsme sa sústrediť na môj problém. Hovoríš, že od chvíle, keď sa splní moje prvé vedomé želanie, budem už niekým iným? Nebudem patriť do tohto sveta?, bol zvedavý Dan.
„Zasaď myšlienku a zožneš čin, zasaď čin a zožneš zvyk, zasaď zvyk a zožneš charakter, zasaď charakter a zožneš osud," odpovedal príslovím Elho.
„Táto rovnica ťa Dan privedie k poznaniu, kam smeruješ. Nech sa nachádzaš na ktorejkoľvek pozícii tejto múdrosti. Verím, že myšlienka už zasiatí bola. Či tebou, alebo niečím iným, to neviem. Nachádzaš sa za ňou. Žneš svoje činy, ktoré boli touto myšlienkou vyvolané.
Možno o chvíľu prejdeš k činom a realita, ktorá sa pred tebou deje už nebude taká nereálna. Stane sa zvykom. Že to tak asi má byť. A tam zrejme nastane zmena. Staneš sa novým človekom. Znova sa narodíš. Budeš niekým iným. Nikde nie je napišané, ako sa to udeje, ako to budeš vnímať. Ale určite pochopíš, že sa to udialo. A potom sa ocitneš pred posledným krokom. Budeš stáť oproti svojmu osudu. Pôjdeš s ním ako so svojim najlepším priateľom. Kamkoľvek. Budeš ho vláčiť na svojich ramenách, alebo ta on bude vláčiť na tých svojich. Jedno je isté. Niekde tam v diaľke už na teba čaká."
Danovi táto veta jemne poodkryla určitú logiku a sled udalostí, ktoré sa udiali dnes a včera. Stále mal pocit, že sa musí oslobodiť. Že sa musí niečo zmeniť. Zrejme táto myšlienka spustila celý tento mechanizmus. Všetko to, čo sa momentálne deje.
„Keď sa zhmotní tvoja prvá vedomá myšlienka, prejdeš na vyššiu úroveň, kde bude pre teba tento svet znamenať už iba určité ihrisko, kam sa budeš chodiť hrávať a cibriť svoje schopnosti. Vtedy ťa zrejme kontaktujú aj vyššie bytosti, ktoré

na to čakajú. Staneš sa jedným z nich. Vyvoleným. Od tej chvíle zrejme pre teba nebude problém zaželať si to Ferari," zasmial sa Elho.
„Ale ako hovorím, ihneď pochopíš, že ťa to nebude zaujímať. Statky pre teba už nebudú dôležité, pretože si ich budeš môcť vytvoriť toľko, koľko sa ti zažiada. A na čo by ti boli? Ani dospelí sa nehrajú s hrkálkami, ale investujú na finančných trhoch. Rozumieš?"
„No, ale ak tam niekde už tých pár bytostí existuje, tí na vyššej úrovni, prečo nevidíme ich činy? Prečo o nich ani len netušíme?" nechápal Dan.
„Akože netušíme? Každý o nich vie. Každý deň sa s nimi stretávaš, cítiš ich energiu a registruješ to čo robia. Hovoríš s nimi a pýtaš sa ich rôzne otázky. Rozmýšľaš o nich, prečo spôsobili to, čo teraz cítiš. Z ich činov môžeš byt šťastný aj zúfalý. Pomáhajú ti."

„Nerozumiem ti. Veď o ničom takom som doteraz ani len netušil. Kde sa skrývajú? Ako ich vidím? Veď celý deň žijem svoj život a s nikým podobným som sa ešte nestretol," pýtal sa Dan nechápavo.
„Áno presne. Oni sú ten tvoj život. Teda presnejšie povedané, život je už iba dôsledok ich a tvojich činov. To, čo každodenne usmerňuje tvoje kroky tým správnym smerom."
„Teraz sa nenechaj vysmiať ty. Ak by oni usmerňovali všetky moje kroky, tak by som vlastne ani nežil. Veď by som bol obyčajná bábka. Ja si svoj život určujem sám. Ja sa rozhodujem čo bude a čo nie."
„Samozrejme že sa rozhoduješ. Ale tvoje rozhodnutia sú len.. Predstav si lístie v silnom vetre. Je ako naše životy. Letíme stále tým smerom, ktorým osud fúka. Akurát v tom vetre nastavujeme jednu, alebo druhú stranu. Trocha sa vo vetre pozmietame, ale smer nezmeníme. Preto sa hovorí, že sa nemáme vzpierať osudu, lebo to ani nie je možné."

„To ma má nejako utešiť? Podľa toho, čo hovoríš, ma dostali do tejto situácie a toho čo práve prežívam vlastne oni. Prečo práve ja? Koľkokrát som nadával na osud. Na to, čo sa práve dialo. Prečo mi toľkokrát hodil osud polená po nohy?“ zlostil sa Dan.
„Áno. Mnohokrát sa nám stanú zlé veci. Cítime sa byť za niečo potrestaní. Zdá sa nám, že pykáme a ani nevieme za čo. Že si to nezaslúžime. Ale ver mi. Všetko čo sa ti stane, stane sa z určitého dôvodu. Mnoho ľudí je natoľko neprebudených, že si nevšimne príčinu. Nevie, prečo sa im dejú tie zlé veci. A oni sa dejú kvôli tomu, aby sme niečo zmenili. Tak nám dávajú oni znamenie, že niečo nie je v poriadku a že musíme svoj život zmeniť. Zase sme pri tom, že všetko zlé je na niečo dobré. Myslíš, že by si na svojom živote niečo zmenil, ak by ťa nezabolel? Keby ti bolo neustále len dobre? Ako ti telo oznámi, že je choré? Taktiež bolesťou. Ak by ti to duša neoznámila, napredoval by si? Určite nie. Ale keď sa ti stane niečo zlé, je čas na zmenu. Dostaneš znamenie. Vtedy je potrebné sa zamyslieť, prečo to prišlo. A čo to vlastne prišlo. Koľko zážitkov sa na prvý pohľad javí ako to najhoršie, čo ťa mohlo postretnúť. Avšak na konci zistíš, že to bolo to najlepšie, čo sa ti mohlo stať. Tak ako aj teraz. Slepo veríš, že to čo sa s tebou deje, je niečo zlé. Že to nechceš. Musíš niečo zmeniť. Niečo sa v tebe prieči a spôsobuje ti bolesť. Odstráň to! Si v strede cesty. Ako môžeš vedieť, či je nepríjemná a dlhá, keď si len vykročil? Ako môžeš posúdiť niečo, čo len plynie a nevidíš to ako celok? Môže štrnásťročný človek povedať, že je jeho život otrasný a zhrnúť to, že nemá význam žiť ďalej? Alebo má na to právo skôr starec na konci života? Koho názor je objektívnejší? A kto má vlastne pravdu? A ak spácha ten štrnásťročný pubertiak samovraždu kvôli nejakej nenaplnenej láske, nebude to veľká škoda? Nedať životu šancu? Tak ako ty. Zmietaš sa v bolestných kŕčoch, ale ako môžeš vedieť, že to čo sa deje, bude na konci v tvoj neprospech? Možno budeš rád, že sa to stalo práve tebe.“

Dan si začal uvedomovať, že vlastne ani nevie zaradiť to čo sa deje jednoznačne ako dobré, alebo zlé. Keď vyliečil svojim objatím Emie a silou podvedomia zachránil Laylu, nesmú byť jeho pocity jednofarebné. Len a iba zlé. Ak by si vtedy na parkovisku podrezal žily, Layla by bola mŕtva. Počúval Elha a aspoň raz pocítil, že tieto rozhovory majú význam. Samozrejme si nepúšťal jeho názory do hlavy, ale pomohli mu vytvoriť si jeho vlastné.

„Rozumiem. Ale cítim sa psychicky na dne. Stojí ma to veľa energie. Ako duševnej, tak i fyzickej. Veď ani poriadne nespím, len rozmýšľam. Cítim sa ako húsenica, ktorá sa má rozvinúť v motýľa. Zrejme by bolo najlepšie nechať všetko plynúť a počkať. Ale neviem, či to vydržím," narážal na chvíle na parkovisku. Môže to zopakovať kedykoľvek bude chcieť. Alebo ho tieto nove zážitky zabijú rovno samé. Možno zošalie a skončí tu s Elhom. Nebude to siliť. Aj tak nad tým všetkým rozmýšľa v jednom kuse. Podľa Elhových slov to môže nechať skúsiť dozrieť.

Pozeral sa na stenu oproti. Už nemal žiadne otázky. Ale nedostal ani žiadne uspokojivé odpovede. Len tam tak sedel. Skúšal sa so situáciou nezaoberať. Cítil sa ako ovocie v miske, ktoré pomaly dozrieva. Pripúšťal, že sa v ňom niečo menilo. Dokonca ho opúšťala aj depresia. Ale na druhej strane necítil ani žiadnu úľavu. Bol niekde uprostred. Cítil, že teraz bol čas, nechať osud povedať, čo vlastne plánuje. Nechať sa prekvapiť. Aj koláč v rúre potrebuje čas, aby sa dopiekol. Aby bol koláč chutný, pred samotným pečením je potrebne zamiesiť cesto, vyvaľkať ho, urobiť plnku. Ale len tá rozpálená rúra môže z neho urobiť neskôr to voňavé a nadýchané sústo. Alebo v nej môže aj zhorieť. A Dan sa cítil ako ten koláč. Len nevedel, kedy sa tá rúra vypne. Už teraz sa mu zdalo, že je v jednom ohni a čoskoro sa spáli, alebo popáli.

Pozrel na Elha. Ten už nič nehovoril, len ho sledoval. Čo povie, čo urobí. Nechcel ho zahlcovať ďalšími odpoveďami.

Čakal, ako spracuje tie, ktoré doteraz počul. V tvári mal pesimistický výraz akoby rozmýšľal, či sa Dan ešte vôbec vráti.
Dan vstal od stola, nepovedal nič, len sa pozeral na Elha a pomaly odchádzal. Udržiaval očný kontakt až k dverám. Tam sa v nich stratil a nechal Elha sedieť samého za stolom.

Cestou v taxíku sledoval mrakodrapy a ulice. Nič sa nezmenilo. Danovi sa zdalo, že práve prežil niekoľko životov. Ale stačilo sa pozrieť na tie všedné ulice za oknom taxíka a vedel, že život beží ďalej tak, ako predtým. Napadlo ho, že už pár dní nebol vo svojom byte. Ani mu veľmi nechýbal. Momentálne mu bolo jedno, či bude spať na ulici v meste, hoteli, či v aute. Rozmýšľal na Laylou. Podľa toho čo Elho hovoril, stretnutiu s ňou by sa nevyhol. Prečo? Čo bolo také nevyhnutné, aby sa oni dvaja stretli? Áno, bola spúšťačom jeho skrytých emócii, ktoré prerástli do reality. Ale toto pocítil niekoľkokrát aj predtým. Akú úlohu hrá v tomto jeho príbehu? Elho hovoril, že nemôžem hodnotiť, aká bola cesta, kým nie som na jej konci. Zbadám ten koniec? Vedel, že s ňou potrebuje tráviť čas. Že s ňou chce tráviť viac času. Cítil to. Chce nájsť odpovede. Ale z nejakého jemu zatiaľ neznámeho dôvodu, ho jej blízkosť fascinovala. Je ako droga. Musí ju mať vedľa seba. Aj keď necítil práve tú klasickú lásku, alebo náklonnosť. Bolo to niečo viac. Popri tom vyzerala tá láska ako primitívny pud prírody. Zapozeral sa do ulice. Taxík stál na červenú. Akoby mu chcel dopriať čas na uvažovanie. Celý čas bol v jednom kolobehu a nemal sa ani kedy poriadne zamyslieť nad tým, čo sa deje naokolo. Myslel na Laylu čím ďalej, tým viac. Na jej tvár, na jej dušu, ktorej zatiaľ nerozumie. A čím ďalej na ňu myslel, tým viac s ňou chcel byť. Samozrejme ho priťahovala. Ale nie tak fyzicky, ako mimozmyslovo. Dodávala mu akýsi význam. Cítil, že ona je zámka a on kľúč. Akoby mohli spolu niečo odomknúť. Podľa Elha vlastne jeho podvedomie už vedelo, čo odomknúť chce.

Len čaká, kým Dan dokráča k bráne. Cítil, že sa k nej nevie dostať. Stále bolo jeho vedomie prisilné a na jeho ceste ho zdržiavalo. Taxík sa pohol a svetlá ulice sa mu mihali v tvári. Čas akoby stál. Okolo neho sa rozprestieralo zlovestné ticho. Dan nevedel, čo má každou minútou čakať. Pokúšal sa udržiavať myseľ v realite. Aby vedel rozlíšiť prízraky a to, čo sa okolo neho naozaj deje. Taxík zastavil. Dan vystúpil a ešte raz si prezrel tú pevnosť, ktorá skrývala tú krásu vo vnútri. Pôsobila ako Layla. Aj ona bola navonok pevnosť, ale cítil jej vnútornú krásu. Bolo tam niečo záhadné.

Vybehol hore schodmi a zaklopal na ťažké dvere.
Ahoj, to som ja, povedal hlasnejšie a pozrel sa do podlahy. Pokúšal sa zachytiť nejaké zvuky. Dal ruku na dvere a veľmi si želal, aby sa otvorili. Aby videl znova Laylu. Už pozná jej meno. Potreboval ju vidieť. Zámok sa otočil a dvere sa pootvorili. Nie celkom, len akoby ho niekto pozval dnu a nechal rozhodnutie na ňom, či vôjde. Chvíľu váhal, ale potlačil dvere a zbadal Laylu na gauči. Trocha prekvapene na neho pozrela, akoby ho nečakala.
„Ahoj, všetko v poriadku?“ šepol potichu Dan.
„Áno. Áno, som rada, že si tu,“ precitla Layla zo zamysleného pohľadu, ktorý jej nachvíľu zamrzol, keď Dan vošiel. Cítil sa, ako zlodej, ktorý sa k nej vlámal.

Vyzerala veľmi krehko, ale vedela sa o seba postarať. Na tvári mala stále utrápený výraz. Tento smútok znásoboval letmý úsmev v jej tvári. Bolo to ako posilňovač riadenia. Stačilo sa trocha usmiať a bol to neuveriteľný rozdiel. Ako dve rôzne bytosti. Dan zrazu videl tú ženskú dušu, ktorá blúdila týmto mestom a hľadala svoje miesto.
Posadil sa na gauč a rozmýšľal.
Layla sedela oproti a pozerala na neho. Videl v jej očiach úľavu. Také poďakovanie. Aj keď sa o to neprosil. To čo urobil, by pre ňu urobil kedykoľvek.

„Keď ma prepadol, nebránila som sa.“ rozhovorila sa. „Cítila som úľavu, že za mňa niekto urobí rozhodnutie. Viem je to úbohé. Každý ma rozhodovať za svoju existenciu sám. Ale ja som slabá, aby som to mohla urobiť.“
„Nehovor tak,“ pozrel na Laylu Dan smutno. Nevedel si predstaviť, že také stvorenie by bolo zbavené života a niekto, kto si to nezaslúži, by žil ďalej.
„Asi si tam mal byť. Ak by som už nemala žiť, tak by sme sa tu teraz nerozprávali. Veci sa asi nedejú len tak. Verím, že je dôvod, aby som žila ďalej. Možno si tým dôvodom ty,“ pozrela na Dana. Zmeravel v tvári. Podobné myšlienky ho prenasledovali pred chvíľou v taxíku. Akoby mu hovorila z duše. Predtým by sa v podobnej situácii k ženskej na gauči posadil a na druhý deň by už boli pár. A svoju lásku by si dokazovali do rána. Tento krát to však cítil ináč. Možno bol dezorientovaný kvôli všetkým tým emóciám a ani vlastne nevedel čo cíti. Určite však cítil príťažlivosť a rešpekt. Videl totiž viac, ako ktokoľvek iný. Aj keď s ňou strávil tak málo času. Stačilo to na to, aby vedel, že by jej mal poskytnúť viac ako nejaké primitívne city, či pudy. A po prechádzke v jej hlave pochopil, že tým najžiadanejším darom bude, ak ostane v jej prítomnosti.

„Neviem, čo mám povedať. Som rád, že tu teraz sedíš predo mnou,“ rozmýšľal o tom, čo sa tam stalo. Dúfal, že sa Layla nezačne zaoberať niečím, čo on sám nedokáže vysvetliť. Nechcel jej ublížiť, nechcel ju odohnať. Mal veľmi zmiešané pocity. Posledné dni bol mimo tento svet, aj mimo svojej hlavy. Ale jedno však vedel určite. Layla pre neho zasvietila v tejto tme jasné svetlo. Cítil sa pokojne a dobre. Tešilo ho to hlavne preto, že sa mu nevracali myšlienky, ktoré by ho len posúvali ďalej, hlbšie do šialenstva. A tešilo ho ešte jedno. Ak by ho Layla už nepotrebovala, zrejme by tu teraz nesedel.

Pohodlne sa oprel a pozeral pred seba. Tak veľmi chcel, aby sa táto situácia odohrala pred týmito udalosťami. Aby jej nepredchádzali žiadne prízraky, Elho a hlasy v hlave. Takisto však vedel, že bez nich by ju nespoznal.
Z rozmýšľania ho vytrhla Layla: „Kým som ťa stretla, blúdila som. Otvárala mnoho dverí, zatvárala. Keď som začala konečne vidieť, znova som oslepla. Koľkokrát sa začalo brieždiť a potom znova nadišlo šero. Nevedela som kam isť, odkiaľ idem. Potom si tam bol ty. A si tu teraz. My sa vlastne ani nepoznáme. Ale máš tiež ten pocit, akoby si ma poznal roky? Si pre mňa ako posledný dielik v puzzle.“ konečne sa usmievala.
Dan na ňu prekvapene pozeral. Nečakal takéto emócie. Layla celý čas sedela akoby vo svojom svete a teraz tento svet pre neho otvára. Áno, cítil sa ako ten posledný dielik v puzzle. Ale cítil aj to, že ešte nebol do puzzle vložený a neskompletizoval celý obraz. Nedával tomu obrazu zatiaľ význam. Akoby čakal na ten správny moment. Aby sa to nestalo po tme a niekde osamote.
„Čokoľvek som zažila, kohokoľvek spoznala, stále som sa len ďalej usmievala cez stuhnutú tvár a cez uslzené oči. Teraz cítim pokoj. Si znamením, aby som zmenila svoj život. Rozmýšľam, prečo to prišlo pravé teraz.“ Hovorila so sklonenou hlavou.
Pozoroval ju. Zaborila ruky do vlasov a podoprela si hlavu. Zrejme sa vyrovnáva so všetkým čo v uplynulé dni zažila. Všade bolo ticho, len ruch veľkomesta prenikal cez tehlové múry. Miestnosť pôsobila ako veľká garáž do ktorej obaja zaparkovala svoje city. Sedeli vedľa seba a chvíľa im patrila.
Mala zatvorené oči. Zrazu sa narovnala a oprela o Dana. Nehýbal sa. Ulice sa už stmievali a lampy sa začali rozsvecovať. V prítmí cítil, ako sa pritúlila. Zobrala si jeho ľavú ruku a pevne ju ovinula okolo svojho pása. Dan ani nedýchal. Bolo to také.. Zúfalé, ale príjemné. Layla v ňom videla poslednú stanicu, kde neprší. Kde cíti teplo a bezpečie.

Oprela si hlavu o jeho rameno. Jej vlasy voňali Danovi rovno pod nosom. Objal ju a pritisol bližšie k sebe. Ako keby mal v náručí malé šteňa, ktoré je na svete pár dní. Potiahol cez Laylu deku, ktorá ležala pri jej nohách. Pohniezdila sa na hrudi a cítil, ako sa celá uvoľnila. Spomenul si na Emie. Aj ju takto objímal vtedy v nemocnici. A udialo sa niečo, na čo sa bojí pomyslieť, ale je rád, že sa to stalo. Môže teraz objať Laylu? Pochybnosti rozoberali jeho myšlienky na drobné a hľadali v nich nejakú otázku, alebo odpoveď.
„Zajtra idem na jednu malú oslavu. Nič veľkolepé. Sestra môjho najlepšieho priateľa oslavuje uzdravenie. Chcela by si užiť všetkých blízkych.“ Dan vedel, že to bude pre ňu výnimočný darček. Všetkých tých, ktorých pozvala, tam v nemocnici zrejme už pomaly ukladala do spomienok. Asi vedela, že nikoho z nich už nikdy neuvidí. Ten večer bude pre ňu veľa znamenať.
„Chcel by som ťa zoznámiť s mojimi priateľmi,“ prehovoril do ticha Dan.
„Pôjdeš so mnou?“ opýtal sa úplne pokojne.
„Áno rada, samozrejme.“
Dana jej odpoveď upokojila. Stále ho držala za ruku. Boli to príjemné pocity. Už nebola tá bezbranná a otrhaná duša.

Layla pomaly zaspala. Dan bol taktiež úplne vyčerpaný. Zatvoril oči. Oprel temeno hlavy o gauč a pozrel sa na strop. Bielu, čistú plochu lemovali trámy a vyzeral ako plátno bez obrazu. Dan si prial, aby bol taký istý strop teraz v jeho hlave. Posledné dni si nedokázal oddýchnuť. Jeho mozog bol ako atómová elektráreň pred výbuchom a zároveň aj po ňom. Pohľad na čistú bielu plochu ho upokojoval. Cítil, že nevydrží byť dlho bdelý.

Jeho myseľ sa pomaly dostávala na druhý breh. Cítil, že sa niečo mení. Že staré ostáva a lepí sa na to niečo nové. Vrstva po vrstve. Nevedel to definovať, avšak začal postupne konečne

vidieť aj nejaké odpovede. Nevedel a už ani nechcel proti tomu bojovať. Jeho život sa už aj tak zmenil, tak skúšal tieto zmeny príjímať otvorene. Ak ich neignoroval, začal im rozumieť. Vedel, že nie je len nejakou škvrnou na poslednej strane zošitu, ktorý o chvíľu skončí v koši. Nechcel byť škvrnou, ale perom, ktoré píše básne a ktoré vie, že jeho miesto je na stole. Ani len nevedel na ktorú stranu sa otočiť. Layla v ňom prebúdzala chuť do života. Vedel, prečo sa jeho vidiny zjavili práve v tej uličke a práve v tom čase. A hlavne prečo. Akoby neviditeľné šnúrky poťahovali v správnom poradí. Cítil sa predurčený zachrániť ju. Ak by tam nebol on, tak zrejme nikto iný. Elhove knihy by sa prepísali a čas by plynul ďalej aj bez Layli. Vietor mu fúkal stále do tváre a každý krok vpred bolo veľmi ťažké urobiť. Ale čo ak by sa otočil vetru chrbtom? Už by nemal vyštípanú tvár a ten vietor by ho pohodlne tlačil vpred. A ak by bol dostatočne silný, tak by sa mohol kedykoľvek zastaviť a o neho oprieť.

Tak veľmi chcel urobiť niekoho šťastným, ale nevedel ako. Stretával bezmocne trápiacich sa ľudí, ktorí nevedeli, že druhá strana existuje a čaká na nich. Na ich činy. Tak málo stačilo. Poobzerať sa po svete, maličkostiach, ktoré tvoria obrovský celok. Vedel o tom, ale kľúč, ktorý by perfektne pasoval do zámku sa zdal ako pohyblivý cieľ, ktorý nie je možné nahmatať. Prežíval šťastie aj radosť, ale úľava nikdy neprichádzala.
Vedel, že cieľ je blízko a vedel, že už k nemu aj dôjde. Rozmýšľal, či každý z nás má poslanie, ktoré mu prináleží na tomto svete splniť, podeliť sa s ostatnými. Či ho tiež cely život hľadajú, alebo si cely život len užívajú to dobré. Tieto úvahy ho unavovali a to bolo dobre. Aspoň v spánku si konečne vydýchne. Zaspával.

Zdalo sa mu, že je v rybárskej osade. Pomaly sa zmrákalo, pozeral sa z lode do diaľky, kde zapadá slnko. Poslednými

lúčmi zohrieva všetko živé. Vlny sa prevaľujú jedna cez druhú. Úplné pokojne, ako keby vedeli, že už nič nepríde. Už len noc. Ovládla ho melanchólia. Spomalila mu krv v žilách. Postavil sa a pozeral na koniec obzoru. Voda bola tichá, príjemne teplá. Zatvoril oči a letmo do nej spadol. Všetko stíchlo. Pocítil veľkú úľavu. Len ticho a samota. On a jeho myšlienky. Bolo to čarovné. Bol dokonale sám. Zrazu mu vkĺzla do dlane ďalšia dlaň. Zovrel ju a otočil sa. Bola tam. Pozerali sa jeden na druhého. Neboli potrebné slová. Tá nekonečná samota ich zbližovala. Boli ako dve jadierka, obalené sladkým jablkom, ktoré ich chráni pred vonkajším svetom. Tá samota naokolo bola ako tá najmäkšia perina. Dan začal cítiť teplo. Vychádzalo z dlane, ktorú držal a postupne prechádzalo celým telom. Držali sa pevne a mali všetko, čo potrebovali. Len jeden druhého. Oceán ich unášal bez slov a bez pohybu. Pomaly mu prenikala do srdca a z neho sa rozplývala do celého tela.
Cítil, ako začínal byt ňou a ona ním. Ich duše už neviedli dialóg, ale spojili sa v monológ. Jeden druhým nasiakli. Nikdy už nechcel tú dlaň pustiť a nechať plávať samotnú. Nech by odplával kdekoľvek, tak sa vráti. Nebude potrebovať kompas, ani cieľ. Bude predsa v jeho srdci. Jej teplo mu ukáže, kde ju má hľadať. Pomaly sa vynorili. Nebo bolo oblepené nocou. Všetko naokolo bolo v perfektnej harmónii. Veď to bol sen. Otočili sa k nebu, zatvorili oči a všetko sa rozjasnilo.
Zdalo sa mu, že noc nemá konca. Tie pocity boli tak úžasné, že sa nechcel zobudiť. Nevedel sa im ubrániť, ani si ich sám neprivádzal. Jednoducho sa zjavili. Cítil sa dobre. Začal sa prebúdzať. Oceán zmizol. Stlačil ruku, ale bola prázdna. Rýchlo si začal pretierať oči, akoby vedel, že sa niečo deje. Zhlboka sa nadýchol a rozhliadol sa. Ešte rozmazane videl oproti Laylou. Sedela na gauči. Ruky mala preložené okolo pása a pozerala nad seba. Zaostril videnie. Niečo tu nesedelo. Ešte stále rozospatý, nevedel čo sa deje. Zaostril pohľad na Laylu. Tiekli jej slzy. Neplakala. Nebola ani smutná. Plakala

od šťastia a dojatia. Dokonca sa usmievala. Utrela si rukou pravé oko a pozrela na Dana. Akoby sa mu chcela poďakovať. Trocha ho ten pohľad upokojil. Vyzerala, akoby sa jej snívalo presne to, čo jemu. Pretrel si oči a tvár ešte raz a vstal. Vykročil k nej, a vtedy ukázala rukou na strop. Dan zastavil a nechápavo pozrel nad seba.
To čo tam zbadal, mu vyrazilo dych. Vyschlo mu v ústach a kolená sa podlomili. Mozog odmietal uveriť tomu, čo videl. Oči otvoril dokorán a snažil sa pochopiť, na čo pozerá. Strácal rovnováhu a ustupoval dozadu. Stále pritom pozeral na strop. Reflexne vystrel za seba ruku, aby sa podoprel, ale potkol sa o kvetináč a spadol celou váhou medzi prázdne náradie v rohu miestnosti, nespúšťajúc zrak zo stropu.
To, čo tam videl, sa vymykalo čomukoľvek z tohto sveta. To isté vyvolalo v Layle vlnu emócii, až nekontrolovateľne a nezastaviteľne ronila slzy. Usmievala sa a bola dojatá.
Natiahol vedľa seba ruku a pohladil stenu. Chcel pochopiť, čo vidí. Prešiel po maľbe. Cítil stenu. Nič nezvyčajné. S otvorenými ústami prechádzal prstami po kvetoch, vtákoch, oceáne. Tá maľba bola taká dokonalá, že ako grafik nič dokonalejšie nevidel. Vyrážala dych. Jej sila bola natoľko intenzívna, až bola neznesiteľná. Spod ruky sa mu tiahol modrý oceán, ktorý prerastal na strope do obzoru a oblohy s hviezdami. Na oceáne bola v diaľke malá rybárska loď. Tá atmosféra, ktorá zaplnila celú miestnosť bola neopísateľná.
Jeho zrak pomaly prechádzal stropom na protichodnú stenu, kam sa pozerala aj Layla. A vtedy zmeravel. V strede tej steny, uprostred oceánu boli dve bytosti. Nebolo im vidieť do tváre, ale Dan pochopil, koho zbadal. Prešiel si od úžasu a aj strachu tvár rukou, akoby nechcel veriť, že už nespí.
Na tej maľbe bol vyobrazený každý jeden pocit, ktorý cítil k Layle. Ten, kto sa pozrel na tento obraz vedel, ako sa maliar cítil, keď obraz maľoval. Cítila to aj Layla. Vôbec sa nezamýšľala ako ten obraz Dan namaľoval. Jeho sila bola natoľko omračujúca, že na akékoľvek pochybnosti neostával

čas. Každým nádychom vstrebávala jeho energiu. Držala si pritom ruky pred ústami. Cez prsty jej stekali slzy a jej tmavé oči boli utopené v oceáne na strope. Cítila, že sa vznáša tam hore na modrej oblohe, ktorá sa rozprestierala všade nad ňou. Nad oceánom. A snažila sa prísť na to, čo maľba znamená, kto Dan naozaj je a aké pocity cíti pri pohľade na tú nádheru..

Dan si však medzitým všimol jednu zásadnú zmenu. Jeho predstava ostala zhmotnená. A to ho prestrašilo najviac. Doteraz to bolo o jeho pocitoch, videniach. Avšak ostávali vždy len v jeho hlave! Boli tu ešte tí dvaja, ktorých zabil jedinou myšlienkou, ale tento obraz mal priamo pred očami a nebolo pochýb, že jeho sen sa stal skutočnosťou. Čo bude ďalej? Odteraz môže jeho obraz ktokoľvek vidieť.
Musí za Elhom. Ak má niekto nejaké odpovede, tak on. Len jeho myseľ sa približuje v myslení tej jeho. Snažil sa to akokoľvek poprieť, ale bola to pravda. To znamenalo len jedno. Že buď je on blázon, alebo všetci ostatní. Psychiatrická liečebňa začala popri tom vyzerať ako uzavretý raj neobmedzených myšlienok a sebarealizácie. Už to nebolo ako tam neskončiť, ale ako sa tam dostať čo najskôr.

Postavil sa a podišiel k Layle. Objal ju. Utrela si slzy a pozrela na neho. Dan utrel palcom ešte jednu, ktorá tam ostala. Netváril sa zamilovane. Skôr ustarostene.
„Ja.. Netuším.. Ako..," nestihol Dan dopovedať vetu, ktorej koniec aj tak ešte nemal ani na jazyku, keď ho Layla prerušila.
„Nepotrebujem vedieť viac. Netráp sa. Všetko, čo sa deje je úžasné. Aj keď to je možno sen, alebo halucinácia. Nechajme to plynúť. Čas snáď odpovie na každú otázku. Nech je ich hoci aj milión."
Dana by táto odpoveď mohla upokojiť, ale neupokojila. Musel ísť za Elhom. Trocha ho upokojovala myšlienka na spoločne strávený večer so Emie a Evanom.

„Dobre. Dobre,“ potichu rezignoval Dan. Musím odísť. Večer prídem po teba.
„Budem v ateliéri, budem ťa čakať,“ pozrela Layla Danovi do očí, aby sa uistila, že je v poriadku.
Stisol jej ruky a otvoril ťažké dvere. Vybehol na ulicu. Potreboval sa nadýchnuť čerstvého vzduchu. Nezavolal si hneď taxík. Chcel si chvíľu premyslieť, čo povie Elhovi.

Kráčal po chodníku. Layla mu neschádzala z mysle. Zobudila v ňom veľa pocitov, ktoré sa mu preháňajú hlavou. Bol nimi naplnený po okraj, až sa zdalo že vykypí cez okraj ako dobre nakysnuté cesto. Rozmýšľal, či stretnutie ako toto, môže byt náhoda. Prečo ona a prečo práve teraz. Zahlcovalo ho množstvo otázok. Jednu odpoveď však vedel. Odkedy ju stretol, tak jeho život aj vidiny začali naberať na intenzite. Akoby bola katalyzátorom ďalších udalostí. Napriek tomu sa cítil šťastne.
Keď sa jej pozrel do očí, nezmohol sa na jednu vetu. Vážil si každú chvíľu s ňou. Bola jeho spriaznenou dušou. V jej živote sa taktiež diali zvláštne veci. Tiež s nimi potichu žije, skrýva svoje súkromie. Aj keď Danove tajomstvá boli zrejme naozaj mimo akékoľvek vnímanie. Tak aj tie jej.
Pomaly kráčal mestom, ktoré sa neustále niekde náhlilo. Ruch bol dokonalý. Koncert v plnom prúde. Všade veľa ľudí a áut, čo pre Dana predstavovalo útočisko. Kto vie, čo by sa stalo, keby sa to všetko udialo v nejakej malej dedinke, kde pozná každý každého. Asi by ho upálili ako čarodejnicu, ktorá prináša do života ľudí zlo.
Dan vedel, čo doteraz spôsobili jeho "čary". Cítil za ne zodpovednosť, ale cítil aj strach, pretože ich nevedel ovládať. Jediná obrana bolo uvedomiť si, že sa to deje. A vedomie ihneď zabrzdilo myšlienkové pochody podvedomia. Učí sa pomaly. Lenže čo ak nabudúce nestihne zareagovať? Čo ak si zmyslí, že by bolo vhodné, aby všetci zlí ľudia radšej vymreli? Môže ho napadnúť čokoľvek. Čo potom? Udeje sa to vôbec?

Je jeho vôľa až taká silná? Keď dokázala rozlámať chlapa na nevľúdnu kopu mäsa, tak sa môže stať naozaj čokoľvek.
Pri tom všetkom myslel stále na Laylu. Duchom bol stále pri nej, aby sa cítila bezpečne. Jeho úloha ho napĺňala pocitom potrebnosti. Cítil, že ním pulzuje energia. Telo bolo zohriate, cítil sa dobre. Neusmieval sa, ale pery už neboli ovisnuté, alebo prekvapené. Prechádzka mu urobila dobre. Roztiahol prsty na dlaniach a nechal nimi tiecť teplý vánok. Vnímal každú sekundu svojho života. Každý krok v ňom dunel, akoby mu dával najavo vážnosť jeho bytia. Pomaly privieral a otváral oči. Mal pocit, akoby sa rohy budov uhýbali a cesta sa vlnila práve jeho smerom. Tá chvíľa mu patrila. V bruchu mu lietali pri každej spomienke na Laylu motýle. Ak by jej teraz niekto chcel ublížiť, tak veril, že by ju jedinou myšlienkou dokázal ubrániť.
Vôňa parku mu pripomínala vôňu ulice, kde býva. Voňalo to tam ako v botanickej záhrade. Príroda bola na konci leta. Všade bolo mnoho kvetov a rozkvitnutých stromov. Dan kráčal parkom a stále myslel na Laylu. Teplý pocit sa ním stále prelieval ako voda v nádobe, miestami šteklil, miestami chladil. Okolo uší mu preleteli lupene kvetov. Ďalší mu preletel okolo líca. Všade ich bolo akosi veľa. Priam snežili. Cítil sa ako v rozprávke. Už len Layla chýbala. Kráčali by spolu sadom. Jeden vedľa druhého. Jeden by cítil to, čo ten druhý. Pýtali by sme sa navzájom, kde si doteraz bol? Poznáme sa? Spoznáme sa neskôr úplne? Dan ani nechcel aby prechádzka skončila. Ľahko kráčal a nechal sa unášať myšlienkami. Lupene lietali okolo neho ako divé včely. Vlastne mu to prišlo aj zvláštne.
V tom pred neho spadlo jablko. Dan zastal. Jablko? Bolo pekné zelené, plné života. Priam lákalo si zahryznúť. Dlho nevidel taký zdravý plod. A tu v parku? Kde sú len divé jablonky? Ktovie, či vôbec rodia. V tom mu spadlo na plece ďalšie. Trocha prikrčil hlavu a plecia, akoby čakal ďalšie. Pozrel sa na to druhé a bolo presne také šťavnaté a zdravé ako

to prvé.. To je zaujímavé. Načiahol sa po neho. Prezeral si ho pred očami, akoby nechcel uveriť že je to naozaj jablko. V tom však začalo postupne padať okolo neho tých jabĺk viac. Tretie, štvrté, šieste, desiate, pätnáste. Až sa navôkol spustil jablkový dážď. Dan uskočil stranou, aby sa uchránil jablkovým buchnátom a vtedy to zbadal. Pozrel na najbližšiu jabloň. V parku nebolo veľa ľudí. Znova zdvihol hlavu smerom ku korune nízkeho stromu. Medzi listami sa objavil kvet. Za niekoľko sekúnd narástol a hneď na to opadol. Začal sa na ňom vytvárať plod. Malý zelený. Rýchlo sa zväčšoval až dozrel. A v tom odpadol. Na zem dopadlo ďalšie zrelé jablko. To všetko trvalo pár sekúnd. Lenže na mieste starého kvetu sa zjavil ďalší. Znova rozkvitol a opadol. Znova sa začalo nafukovať ďalšie jablko rovno v jeho strede. Dozrelo a spadlo na zem. Dan stál medzi hromadou zelených jabĺk s otvorenými ústami. Padali pred neho do trávy a na chodník znova a znova. Tráva už nebola zelená. Bola biela od lupeňov, ktoré ju úplne zakryli ako decembrový sneh. Do nich ako do perín padali tie veľké, zelené jablká. Toto divadlo mu vyrážalo dych.

„Čo sa to stalo? Neprial som si aby zakvitli jablone! Na čo som myslel, na čo som myslel? premýšľal, aby sa mu podarilo zastaviť stále sa opakujúcu scénu.

Myslel som na Laylu. Len na ňu. Cítil som sa dobre. Nemyslel som na nič, čo by prinútilo tieto jablone tak rýchlo zarodiť

Na to by potrebovali nejakú veľmi silnú energiu, aby mohli stále rodiť a nezahynúť, nevyschnúť.“

Danovi začalo svitať. Tou energiou bol zrejme on. Bola to láska. To čo cítil k Layle bolo tak silné, pozitívne a čisté, až sa touto energiou naplnil priestor a deň okolo neho. A ostatné bol už len bežný prírodný proces. Dal týmto stromom toľko energie, že rodili stále dookola.

Medzitým sa toto divadlo začalo spomaľovať. Zrejme tým, že sa Dan prebudil z myšlienok a stromom začala dochádzať energia. Stále však rodili jablká, aj keď už nie tak rýchlo.

Bolo to neuveriteľné. Dan bol prestrašený a prekvapený. Všetko to, čo sa okolo neho dialo, musel dostať pod kontrolu.
Stále pred neho padali jablká, preto odbočil z chodníka smerom k hlavnej ceste. V tom pribehlo k nemu nejaké dieťa.
„Ahaa. Prší," volalo rozradostene. Rozbehlo sa medzi lupene, ktoré vzlietli všade okolo neho. Sklonilo sa do trávy a obzeralo si jablká. Dan sa len modlil, aby na neho žiadne nespadlo. Pozeral na dieťa v tráve a všimol si, že kvety sú rozkvitnuté do absolútnej krásy. Boli v plnom popuku, všade lietali včely a mušky. Akoby to bolo ich teritórium. Asfalt bol popraskaný od púpavy, ktorá sa cez neho tlačila. Celý tento obraz vyzeral akoby sa príroda usmiala. Bola to dokonalá harmónia.
„Tim! Tim! Pod sem!" Dan sa otočil a zbadal matku, ktorá sa ponáhľa k dieťaťu, ktoré stalo neďaleko neho.
Otočil sa a rýchlym krokom chcel ujsť, aby nemusel vysvetľovať vzniknutú situáciu. Rýchlo vyšiel z parku a vbehol medzi autá a ľudí. Do dokonalého úkrytu, splynúť s davom. A hneď si radšej zavolal taxík.

Dan podišiel k Elhovi a bez pozdravu začal rozprávať: „Stalo sa niečo iné. Niečo, čo sa doteraz nestalo. Namaľoval som myšlienkou obraz. A ten tam ostal doteraz. A to nespomínam tie jablká po ceste tu," rozprával sa s Elhom, akoby tá téma bola úplne niečo obyčajné, o čom sa rozprávajú muži pri pive a ženy u kaderníka.
„Tu už končia žarty. Čo ak sa mi bude snívať o tretej svetovej vojne? Stane sa? Čo mám robiť? Určite si mi doteraz neveril, ale keby si mohol odtiaľ odísť, tak by si tú maľbu videl. Je naozaj tam. Nevymýšľam si." rozprával Dan a už si pripadal byť zrelý na biele pyžamo. Už len poprosiť sestričku o číslo izby a lieky. Alebo stačilo vykríknuť, že vie ako sa kreslia silou myšlienky obrazy po stenách a že jediným objatím by vyliečil každého chorého v meste.
„Stalo sa to včera. Prvý krát. A to som spal. A keď nebudem spať?" uvažoval horúčkovito.

Elho sa pozrel na Dana a pokojným hlasom nadviazal na jeho monológ: „To čo sa stalo včera, nebolo prvýkrát.“
„Ako to myslíš? Včera som prvý krát zhmotnil niečo, na čo som myslel,“ Nechápal Dan, kam Elho mieri.
„A ja ti hovorím, že to bolo minimálne druhýkrát,“ a vtedy sa konečne otočil k Danovi s niečím v ruke. Bol vcelku vážny, až to Dana zarazilo.
„To, o čom rozprávaš, bol už druhý pokus,“ a položil na stôl tú svoju lyžičku. Dan sa zakolísal na stoličke, akoby chcel cúvnuť a skoro sa zvalil. Bola ohnutá.
„A nebol som to ja, kto ju ohol.“
Dan si spomenul, ako vtedy večer skúšal ohnúť svoju lyžičku, ale nešlo to. V podvedomí však myslel práve na tú Elhovu. Preto sa neohla tá v jeho ruke.
„Vyvíjaš sa. Za krátky čas si dokázal niečo, o čo sa usiluje mnoho ľudí.“
„Mnoho ľudí?“ pozeral na Elha vystrašene a po čele mu začal stekať pot.
„Sú medzi nami rôzni ľudia, ktorí vedia pohnúť cudzím predmetom. Denne cvičia silu svojho podvedomia. Sústreďujú sa, aby dosiahli výsledok, aký si dosiahol ty. Ale samozrejme zlyhávajú, pretože to chcú docieliť vedome. To však nejde bez dokonale ovládnutého podvedomia. Vedome len zbytočne blokujú tok energií a nikdy sa im to nepodarí. Ty si samovoľne nechal rozhodovať za seba podvedomie.“
„Ale ako je možné z ničoho vytvoriť niečo? nechápal Dan.
Elho sa začal smiať. Ošetrovateľ sa otočil jeho smerom, akoby chcel skontrolovať, či niečo nechystá a nechce si získať pozornosť.
„Z ničoho? Ako z ničoho?“ Si krátkozraký. Veď nás obklopuje toľko energie, že si môžeš zhmotniť čokoľvek. Cely náš svet je jedna veľká energia. Veď aj každý jeden obyčajný človek pracuje dennodenne s energiami. Keď zatváraš fľašu s vodou, čo robíš? opýtal sa Elho.

Dan len krútil hlavou a vôbec nerozumel o čom Elho začal rozprávať.
„Jednou energiou sa snažíš kontrolovať druhú, ktorá kontroluje tretiu. Alebo sa mýlim? Fľaša je energia, ktorá je zhmotnená cez mechanické a fyzické procesy na sklo. Sklo drží vodu pokope na želanom mieste, ktorá je tiež zoskupená energia určitých chemických prvkov. A ty využívaš svoju telesnú silu, ktorú si získal zo stravy, aby si zatočil vrchnák na fľaši. Áno, zdá sa to na prvý pohľad ako obyčajné zatvorenie fľaše. Ale je to presne to isté ako si zhmotnil svoju predstavu. Dieťa takisto nevie hneď tancovať. Najprv sa musí naučiť chodiť, pochopiť hudbu a potom urobiť prvé tanečné pohyby. A kým budú tieto pohyby bezchybným baletom, tak pretečie veľa vody. Tak ako nie každý vie posunúť svoju myšlienku tak, aby vedela usmerniť energiu okolo neho. Prečo nie je problém zobrať pílku, odrezať zo stromu konár? Takisto ovládaš celý proces naspamäť. Ako začneš, budeš pokračovať a ako skončíš. Ako bude vyzerať posledný krok. Budeš držať konár po chvíli v ruke a nebude ti to divné. Prečo to všetko nemôžeš preskočiť a jednoducho si pomyslieť, že chceš držať konár v ruke? Ak by si to vedel, nehľadal by si viac tú pílku. Bolo by pre teba veľmi primitívne ju použiť.
Teraz sa ti tieto veci zdajú ako vzdialený vesmír. Ako keď si na kúzelníckej šou a nerozumieš triku. Keď ti ho však kúzelník prezradí, tak kývneš rukou, že je to veľmi jednoduché a že to dokážeš aj ty. A tak to je aj s tebou. Sám za chvíľu pochopíš, že stačí raz vidieť a už nezabudneš.
Ty si vsugeroval svojmu podvedomiu, že všetko naokolo sa môže v okamihu zmeniť podľa tvojich predstáv. Ty chápeš svoje myšlienky, ako predĺženú ruku, ktorá vymodeluje energiu v to, čo je v tvojej mysli. A takto si zhmotnil to, o čom si mi začal rozprávať. Nech to bolo čokoľvek. Teraz ostáva už len posledný krok.“
Dan roztiahol dlane a len nechápavo pokýval hlavou.

„Už len ostáva, aby tvoje podvedomie prelialo všetky skúsenosti do tvojho vedomia. Vtedy sa začnú tvoje pocity zhmotňovať na povel myšlienky.“
„Len to nie! Veď sa zbláznim! vystrašil sa Dan.
„Neboj sa. Stane sa to v pravú chvíľu. Budeš pripravený, upokojoval ho Elho
„Veď si môžem želať čokoľvek. Aby si zomrel napríklad.“
„A potom si môžeš želať, aby som ožil,“ dodal Elho pohotovo.
„Áno, ale ty si to budeš pamätať, že si bol pred chvíľou mŕtvy.“
„ No tak si budeš želať, aby som si to nepamätal,“ smial sa Elho.
„A čo ak si budem želať, aby som zabudol na toto všetko a stal sa opäť normálnym?“ zašepkal ticho Dan.
Elho sa k nemu naklonil a pokojne odpovedal: „Ver mi. Vtedy si toto želať určite nebudeš.“
„Ale to je veľká zodpovednosť! Ja tento dar nechcem. Prečo ho nedostal niekto iný?“ divil sa Dan.
Elho sa povrtel na stoličke, usadil a pokúsil sa o vysvetlenie: „Pretože ty si Vyvolený. Nepýtaj sa ma prečo, lebo to neviem. To že sa ním staneš už bolo určené. Ak by si chcel nájsť odpoveď, že prečo práve ty, tak si musíš správne zadať rovnicu. Ale ani ja, ani ty nie sme tak múdri, aby sme ju vedeli zložiť správne celú. Cely život a všetko čo sa okolo nás deje môžeš premeniť do tejto jedinej rovnice. Dá ti odpoveď na to, prečo ti skočila o druhej poobede červená na semafore. To, že niekto umrel, alebo nie, nebude náhoda. A uistil by si sa taktiež, že vypytovanie sa týchto otázok tiež nie je náhoda,“ dopovedal a pozeral Danovi do očí.
„Čokoľvek sa niekde okolo teba stane, je následok. Niečo sa za konkrétnym cieľom dalo do pohybu a vyústilo to do tohto následku. Keď sa začneš vracať späť a dosadzovať si známe premenné, tak prídeš na to, že náhoda neexistuje a osud môže byt pevne napísaný pre každého jedného z nás.

Rovnica znie: každá príčina má svoj dôsledok, a každý dôsledok ma svoju príčinu," dokončil celú myšlienku Elho.
„Ak by si mal nekonečnú múdrosť a vedomie, vedel by si každému povedať, čo sa mu stane, ako zomrie.
„Myslíš tým predpovedať mu budúcnosť?" opýtal sa zvedavo Dan.
„Aj tak sa to nazýva. Ale žiadna budúcnosť neexistuje. Všetko je prítomnosť a postupne prebieha ako jednotlivé obrázky filmu v kine. O budúcnosti môžeš hovoriť len vtedy, keď sa ešte nestala, respektíve nestane. Ale ako tvoj život, tak aj môj a všetkých ostatných sa už stal. Len si ešte nedošiel na posledný dielik filmu.
Keď sa obrátiš späť a poskladáš si celú minulosť deň za dňom a hodinu za hodinou, tak sa ti to už nebude zdať také nepravdepodobné. Ak by si sa teraz vrátil o pár dní späť, vedel by si vtedy povedať, že sa teraz ocitneš tu? A budeš hľadať odpovede? Je to len logické vyústenie. A máš pred sebou ďalšie dieliky filmu, ktoré sa po prehratí už tiež nebudú zdať také nepravdepodobné.
Takže ty hovoríš, že ak mi niekto číta z kariet budúcnosť, tak ju už aj tak vie celú dopredu a hrá divadlo?

Presne tak. Karty, káva a všetky tie zázračné predmety, ktoré poznajú tvoju budúcnosť. Je to len hra. Niekto neznámy, ktorého si nikdy nevidel ti nemôže len tak predpovedať celý tvoj život. My ľudia potrebujeme mať všetko zabalené v akomsi predajnom obale. Aby to malo vysvetlenie, logiku a pôvod. Nie sme pripravení akceptovať niečo, čo nemá logické vysvetlenie a aj tak to existuje."
„Ale ak tá dotyčná osoba pozná celú moju minulosť, prítomnosť a akože budúcnosť, tak potom by to mohla využiť vo svoj prospech a nájsť si niekoho, koho by mohla zneužiť."
„Zabúdaš, že sme len ľudia. Nikto nie je na takej úrovni, aby to dokázal. Kým sa pred ním nezjavíš, tak on nevie čo má hľadať. Má svoj život, do iných životov nevidí. Až keď sa

niekto pred neho postaví, vtedy sa s ním spojí a začne vidieť jeho niť života. Musí si ho do svojho podvedomia najprv vpustiť. Podvedomia sa spárujú a len vtedy sa tam osoba, ako ho ty voláš jasnovidec, môže dostať. Vedomie pôsobí ako betónová stena. Neprejde cez ňu nič, čo ty vedome nedovolíš. Číže v ňom urobíš malú branú, ktorá vedia priamo do podvedomia. Preto sme ho dostali. Aby nás chránilo. Je to daň za naše bezpečie. A funguje oboma smermi. Aby sme to nemohli využívať, či zneužívať ani my sami. Sme príliš jednoduchí na to, aby sme mohli dostať taký výnimočný dar. Je to poistka. Zámok. Odomkne sa len, keď použiješ správny kľuč. Či každý zámok otvoríš každým kľúčom? Celé životy hľadáme kľúč k nášmu vnútru. K iným ľuďom. Koľkokrát máš pocit, že sa nemôžeš niekomu dostať pod kožu? A potom jedného dňa zistíš, že ten človek je nejaký iný. Dobre sa vyspal, má dobrú náladu. Cítiš, že si ťa pustil bližšie k telu. Odomkol si ho. Hľadáme sami seba, zisťujeme kto sme. Nájdeme kľuč, skúsime, nefunguje, hľadáme ďalší. Ale to ti snáď nemusím vysvetľovať. Určite to poznáš. Každý to pozná. A hľadáme zámky aj od druhých duší. Chceme sa s nimi spojiť. Spoznať ich, preniknúť do nich hlbšie.
Prečo na teba pôsobia niektorí ľudia absolútne neprípustne? A keď sa s nimi zblížiš, tak sa zdajú celkom príjemní a už nie sú tými, kým boli pred chvíľou. Je to prirodzená obrana každého z nás. Sme uzavretí vo svojej škrupinke. A tvoj šiesty zmysel vycíti, kto stojí pred tebou naozaj. Vyžaruje vlny, ktoré ťa môžu zmiasť. Ale keď ťa neskôr pustí do svojho vnútra, vlny sa zmenia a už ho vnímaš pozitívne. Lenže je veľa ľudí, ktorí sa túto techniku naučili ovládať a oklamú kohokoľvek vo svoj prospech.
Ale odbočili sme. Chcel som ti týmto všetkým len povedať, prečo je nevyhnutné, aby sa stalo to, čo sa stane. Ty sa tomu nemôžeš vyhnúť, pretože sa to už stalo," Dana táto veta vytrhla z myšlienkového bdenia. Dvihol obočie akoby sa chcel zasmiať, že je jeho život už dávno odžitý. Veď Elho povedal,

že máme svoju vlastnú slobodnú vôľu. Tak to môže zmeniť kedykoľvek. Pravdou je, že doteraz však nezmenil nič. Skôr sa cíti, akoby ho prúd unášal jedným smerom a nevládze plávať späť. A po tom, čo spoznal Laylu, späť ani plávať nechce. Bola ako poistka, ktorú mu niekto postavil do cesty, aby sa uistil, že ostane v tej správnej rieke, ktorá smeruje do toho správneho oceánu. A keď nebude vládať plávať ďalej, Layla bude malý drevený čln, na ktorý môže kedykoľvek vyliezť, aby sa neutopil.
Pozerali na seba. Elho čakal na reakciu. Dan rozmýšľal, či to Elho myslí vážne.
Najradšej by v tomto momente spáchal samovraždu, len aby tieto slova vyvrátil. Ale až taký pomätený sa zatiaľ necítil.
Elho sa na neho pozrel: „Ja viem, teraz by si chcel urobiť niečo, čo moje slová poprie. Nepáči sa ti to, čo počuješ. Chceš sa cítiť slobodne. Ale slobodný si len pokiaľ nepoznáš pravdu. Teraz je len otázkou to, či sa zmieriš s tým, že to nezmeníš, alebo s tým, že budeš žiť v nevedomosti. Samozrejme môžeš teraz urobiť niečo nečakané. Zabiť sa, alebo padnúť na podlahu a rok z nej nevstať. Ale prečo by si to robil?“
„Už nebudem žiť tak, ako doteraz,“ pozrel na Elha uprene Dan.
„Ale doteraz som mohol. A ty si mi to vzal. Do konca života budem nad tým rozmýšľať, aj keby som si nepripustil, že to môže byt pravda.“
Elho mal však pripravený ďalší argument: „Ak sa zajac narodí u teba doma a tam aj zomrie, nikdy nepríde na to, že niekde za domom je les v ktorom žije množstvo ďalších zajacov. Že ten život by sa mu mohol páčiť viac. Ale v klietke, v dome je šťastný. Ak by si poznal obidva „šťastia“, ktoré by si vybral?
„Možno by som si vybral to šťastie doma. V lese ma môže hocičo zožrať. Doma by som bol šťastnejší.“
„Dan. A myslíš si, že ak by si zajacovi ukázal les a potom ho znova zatvoril v tom dome, že by na to zabudol a proste bol šťastný tam? Možno by chcel zariskovať a prežiť to krajšie

šťastie v lese. A nemyslel si na to, že ak by ho nič nezožralo, tak na sklonku života by bol rád, že sa rozhodol pre les a nie pre dom?“ oponoval Elho.
„Tak ako som ti to pred chvíľou povedal. Ty už na ceste si. Teraz už do toho len vplávaš. Môžeš trocha zmeniť smer, ale stále doplávaš do toho istého prístavu. Takže namiesto vzdorovaniu sa svojmu osudu, by si ho mal akceptovať.
Prečo si myslíš, že to, čo sa s tebou deje, je zlé? Pretože máš z toho zlý pocit? Ak posilňuješ ťažkým závažím, tiež to bolí. Avšak keď sa po niekoľkých mesiacoch pozrieš do zrkadla, tak ten pocit víťazstva je silnejší ako tá bolesť. A na druhý deň pôjdeš cvičiť znova. Si motivovaný. Napriek tomu, že ťa to bolelo a bolieť znova bude.
„Prečo sa cítim zle? Veď som chcel spáchať samovraždu. Tak aká odmena ma potom čaká?“ pýtal sa unavene Dan.
„Úmerná tejto bolesti. Energia sa nestráca. Čím jej vydáš viac, tým viac sa jej vráti. Dobrej, alebo zlej. Dostaneš len to, o čo poprosíš. Vedome, čí nevedome.“
„A čo ak chcem svoj doterajší život späť?“
„Dan. Ale veď tebe ho nikto nezobral. Žiješ ho ďalej. Nebojuj so životom, život nebude bojovať s tebou. Je to, akoby matka nepovedala dieťaťu, kam ho vedie. Ono by sa zmietalo, odmietalo by isť ďalej. Kričalo by, robilo matke na zlosť. Zrazu by sa spoločne vynorili pri hračkárni. Dieťa by sa cítilo previnilo a bolo by vďačné za prekvapenie..
Proste musíš veriť.“
„Áno. Alebo by sa vynorili u zubára,“ usmial sa Dan.
„A čomu mám veriť? Veď už ani neviem čo to za život, či osud to žijem. Kto mi to naordinoval? Mam veriť v Boha? V osud? Mne to nestačí. Nevidím pevný bod.“
„Áno. Aj to ľudia robia. Ver aj v šnúrku od topánok, ak ti to pomôže. Každý v niečo verí. Niečo, čo ho drží pri živote.“
„Takže ty hovoríš, že to máme už všetko naordinované. Každý jeden človek. Od a po z. Ale to nedáva zmysel. Ako to všetko do seba môže zapadnúť. Veď ľudí je tak veľa. Ako sa to môže

dať ustrážiť, aby každý došiel tam, kam má? Ako môže niekto vedieť o každom jednom osude a skombinovať ho s ostatnými osudmi? Veď nás je tak veľa.“
„Veľa?“ usmial sa Elho.
„Aj mravce si myslia, koľko veľa ich je. Že lúka je nekonečná a že more nemá dno, pretože ho žiadny mravec ešte nevidel. Veď len donedávna sme si mysleli, že všetko sa točí okolo zeme. On vie všetko. Zabúdaš, že vznikol ako prvý. Ako prvý sa dostal do tohto stavu. Od vtedy sa už len zdokonaľuje. Neboj sa. Vie o každom z nás.“
„Lenže to je hlúposť. A ostatným pred ním zariadil život kto?“
„Pýtaš sa dobre a zároveň veľmi hlúpo. Pred ním nebol nikto.“
Dan sa usmial. Elho má dokonca odpoveď aj na vznik vesmíru.
„Takže náš Boh je obyčajný človek?
„Áno, aj nie. On už nie je obyčajným človekom. Ale bol. A ty tomu odmietaš uveriť? Veď aj biblia o jednom takom píše. Taktiež bol človekom z mäsa a kostí. Zomrel a povstal. Energia sa premiestnila do vyššieho stavu. Veď ty si veriaci. Chceš mi snáď teraz oponovať?“ a kútiky úst sa mu uštipačne natiahli do strán.
Dan sa však nevzdával: „Tvoje závery môžu byť aj manipulácia. Len si všetko prispôsobuješ, aby to dávalo zmysel. Na to, že sedíš tu, si veľmi rafinovaný. Neviem, čo tým sleduješ,“ upodozrieval Dan Elhove pohnútky.
„Dávam ti len odpovede. Má teba zaujímať prečo? Môžeš teraz odísť a viac sa nevrátiť. Napriek tomu ma navštevuješ opakovane. Neviem, čo všetko si za posledné dni zažil, ale môžeš si moje slová porovnať so skutočnosťou. Nestalo sa ti niečo podobné, ako sa stalo jemu? On liečil, videl budúcnosť, robil zázraky. Nebol prvým, ani posledným. Tak ako ani ty nie si a ani nebudeš.“
„Tak prečo o tých ostatných nevieme nič? Nepoznáme ich?“

„Pretože si to neželali, alebo to nebolo potrebné. A ako sám vidíš, úplne postačuje aj existencia len jedného z nich a mnoho ľudí ho bude nasledovať. Ani nie je potrebné, aby ich bolo viac. On musel vystúpiť, aby vytvoril symbol. Aby si mohli ľudia vysvetliť to, čo cítia. Necítia však len jeho energiu. Tá energia pochádza zo všetkých, ktorí sa dostali na tú úroveň. To, že ju ľudia cítia rovnako, neznamená, že ju vyžaruje len jedna entita. Prečo by nakoniec ten Boh nemohol mať viac synov? Diskvalifikuje ho to nejako?“ opýtal sa Elho Dana jednoduchú otázku, ale ten len našpúlil ústa a nemohol nájsť žiadny protiargument.

„Vieš. My ľudia si stále všetko škatuľkujeme. Boh, muž, starec. Nestal sa aj Budha Bohom? Bol to obyčajný muž a dnes je na jednej úrovni s kresťanským Bohom. Vidíš. Máš dôkaz, že aj on mohol povstať z bežného človeka. Ale aký je v tom rozdiel? Prečo to odmietaš prijať? Nie je jedno z čoho vzišiel? Jeho pôsobenie sa tým nezmení. Prečo je tak ťažké akceptovať že človek ako ľudská bytosť môže byt zároveň aj Bohom. Veď ich máme okolo seba neúrekom. Lekárov, ktorí zachraňujú životy, hasičov, kozmonautov. Alebo obyčajných hercov. Akčný hrdina je pre pubertiaka presne taký istý Boh, ako kresťanský Boh pre starého človeka v kostole.“

„Ak máš všetky odpovede, tak kto teda stvoril Boha? Z tvojho rozprávania som usúdil, že ten celkom prvý bude teda náš Boh. Lenže on je zrejme až číslo dva. Kto je teda číslo jeden?“

„Tak ďaleko nevidím. A možno ho vidím. Tak ako ho vidíš aj ty. Len ho nedokážeme vnímať. Možno tu bol vždy. Odvtedy, odkedy my obyčajní ľudia. Predstav si, že ľudia stvoria robota. Mysliacu bytosť. Pre robota je človek jeho stvoriteľ, čiže Boh. Zem zasiahne smrtiaca infekcia a všetci ľudia do jedného vymrú. Robot na klonuje nových ľudí. Keď zistia, kto je ich stvoriteľom, tak bude pre nich Bohom tento robot. Lenže robot bude vedieť, že stvoril svojho stvoriteľa. Svojho Boha. A ak sa takýchto cyklov a evolučných vetiev udeje niekoľko za sebou, ako dokážeme z tohto vesmíru určiť, kto je Boh?

Kto je komu nadradený? A prečo by sme to robili? Čo ak sme všetci seberovní? Sme stvoriteľom a zároveň stvoreniami. My ľudia pre nich sme. Otázkou je, čí ich vnímame my ľudia seberovne. Či sa netvárime ako otroci, alebo sa nad nich nevyvyšujeme. To by z nás robilo nedokonalé bytosti a mohlo by to byť skúškou správnosti, že nie sme na tej istej úrovni. Ja taktiež neviem, kto je na akej úrovni. Ale konečne sa dostávame k podstate bytia nášho ako aj ich. Alebo akýchkoľvek iných entít. Je to spoznávanie. Samotné poznanie. Len to nás od seba môže odlišovať a vytvárať medzi nami hierarchiu."

„Číže podľa tejto rovnice by som mal pochopiť, kým som. Ale ja to zatiaľ nechápem. Cítim, že som stále bežný človek." Pokúšal sa Dan nájsť v tejto rovnici samého seba.

„No. Možno nie si až tak bežný, ako mnoho ostatných. Ak sa nad nikoho nevyvyšuješ, nikoho neponižuješ, stavia ťa to v hierarchii vyššie ako kohokoľvek iného, kto má moc, alebo peniaze. A tento tvoj stav je podstatný pre ďalšie postúpenie. Stať sa pre niekoho Bohom, motiváciou a inšpiráciou. Či už budeš naďalej človekom, alebo nejakým prízrakom, alebo len myšlienkou, či pocitom.

Mravce na záhrade ani len netušia, že máme ministra obrany a ten podlieha prezidentovi. Ten mravec vidí Boha v tebe, keď mu stojíš nad mraveniskom a búraš dom nad hlavou. Pre neho si ty ten najvyšší, ktorý si s ním môže robiť čo chce. Ale nad tým mraveniskom môže stať len obyčajné decko, ktoré si robí srandu z toho, ako mravce pobehujú sem a tam. Keby vedeli, že večer doma dostane výprask za nejakú hlúposť, boli by zmätení a asi by nepochopili, že ich Boh je vlastne len taký menší Boh."

„To je tvoja odpoveď?" nedôverčivo sa pozrel Dan..

„Odpovede sú všade okolo nás Dan. Dokonca sú aj zdokumentované. Najznámejšou knihou na tomto svete. Ak si veriaci, tak mnoho odpovedí ti dáva predsa biblia.. Ak nie si, tak ti samozrejme žiadnu odpoveď nedá. Ale to neznamená, že

ich nemôžeš nájsť v sebe samom, alebo vo svojich blízkych. Stačí vnímať to, čo sa okolo teba dennodenne deje. Túto entitu ti dávam len ako príklad, aby bola konverzácia jednoduchšia. To, že knihy píšu len o jednom neznamená, že bol a je jediný. Tak ako som ti to už predtým hovoril. Všetci ďalší po ňom dosiahli tiež istý stupeň poznania. Na základe toho poznania konali a konajú dobro. Ako aj mnoho ľudí okolo nás. Smrteľný, nesmrteľný.. To nehrá žiadnu rolu v tomto divadle. Vo vesmíre ich to aj tak stavia na jednu úroveň. Biblia popisuje ich život, zrod a prechod do stavu duchovného. Nedeje sa s tebou to isté? Nevidíš sa v ich činoch? Každý z nich použil svoju energiu ináč, ale vzorec je rovnaký. Tu knihu písali obyčajní ľudia, ktorí si udalosti vysvetľovali po svojom. Čiže opis nie je autentický. Je taký, akým ho ľudia chceli vidieť. Alebo len to, čo vidieť dokázali. Sú zamlčané prirodzené, každodenné činy, ktoré títo ľudia činili a naopak sú prikrášlené duchovné skutky."

„Podľa teba zomriem, vstanem z mŕtvych a budem osvietený? Akože ďalší Ježiš?" Dan sa schuti zasmial. Na začiatku to boli prízraky a dnes je na ceste stať sa Ježišom. Keď už chcel niečomu v tomto chaose, ktorý Elho rozpráva uveriť, tak ten posunul laťku ešte vyššie. Akoby to robil vedome.

„Zomrieš? Nie nezomrieš. Len prijmeš inú formu energie. Alebo tvoje telo nie je energia? Nedáva teplo keď horí?" pousmial sa Elho.

„A tá žiara je slnko, ktoré bolo uložené v tvojich bunkách. Jedol si slnko v podobe rastlín a zvierat. Čiže áno. Dalo by sa povedať, že žiješ zo slnka. Prečo by tvojou duchovnou potravou nemohla byť potom ich energia, ktorú oni vyžarujú? Tvoja myseľ sa kŕmi dobrými pocitmi, emóciami. Veď sa skladáš z tela a z duše. A každá časť sa živí inou formou energie. Či tvoja duša nepotrebuje nič? Tak to by si bol na jednej úrovni s akýmkoľvek domácim spotrebičom. Tiež potrebuje len jeden druh energie. Lenže ty potrebuješ pre svoj život viac, ako len slnečnú energiu. Potrebuješ duševnú

energiu. Preto pomôžeš starému človeku cez rušnú cestu. Náhle potom pocítiš prílev energie. Ty by si povedal, že Boh to videl a odmenil ťa dobrým pocitom. Potravou pre tvoje srdce a dušu. Ľudia akceptujú energiu v rôznych skupenstvách a stavoch. Čo je na tom zvláštne?
Každý sa počas svojho života dostane na určitý stupeň duchovného vývoja. A podľa toho aj "zomrie". Väčšina ľudí sa dostane len do bodu, kedy cestujú ďalej. Ako súčiastka na páse. Ale niektorí, tak ako ty, sa po smrti stanu operátormi tých pásov a nemajú problém súčiastky zobrať do ruky a premiestňovať ich. Každý z nás ma tú možnosť. Ale veľa duší vie, čo sa s nimi stane a sú spokojné s tým, ako "umrú" a budú pokračovať ďalej. A niektoré duše sú zvedavé a nechcú umrieť tak, ako všetky tie ostatné. Tak ako tvoja. Ak si takáto duša zažiada viac, oni jej potom podajú pomocnú ruku a pomôžu na novej ceste. To sa deje teraz práve s tebou.

„Ale ja som nikoho o nič nežiadal. Bol som úplne normálny občan. Čo také sa stalo, že som zišiel z cesty?“ nechápal Dan.
„Zišiel z cesty?“ pokrčil obočie Elho.
„Ty si sa na ňu práveže dostal. A vydal sa po nej,“ zasmial sa Elho.
„Vnútorne si bol nespokojný so svojim životom. Blúdil si a nevedel prečo. Ale tvoja duša to vedela. Sama ta naviedla až tu ku mne.“
„K tebe? K sebe si ma doviedol ty sám. Veď si mi zavolal na mobil. Dodnes tomu nerozumiem. Ale to ma trápi najmenej. Odkiaľ si mal mobil, číslo, prečo si mi volal, ako si sa o mne dozvedel? Aj kvôli tomu ťa ešte navštevujem. To nemohla byť náhoda. A chcel by som vedieť, ako si to urobil. Už je čas aj na nejaké vysvetlenie. Nie len na ďalšie otázky,“ zvraštil čelo Dan.
„Nie, ešte nie je čas. A nie, my nehľadáme ďalšie otázky, naopak.. Cely čas ti ponúkam odpovede.“

„Samozrejme. Čo som mal čakať? Že mi všetko povieš?“ namrzene zapichol Dan oči do Elha.
„Ver mi, že odpoveď je úplne jednoduchá a veľmi logická. Myslím na otázku, prečo som ta kontaktoval, ako o tebe viem. Sama odpoveď je skúškou správnosti, že všetko je tak, ako má byť. Ináč by som tu nebol.“
Danovi samovoľne spadla hlava dozadu, oprel sa o stoličku a tľapol dlaňami o stehná nôh. Už sa ani neunúval niečo povedať, alebo sa opýtať. Neviedlo to nikam. Respektíve viedlo. K ďalším otázkam a do ešte väčšej tmy.
„Dan. Mohol by som ti to povedať, ale nie si na odpoveď pripravený. Nepochopil by si, čo ti hovorím. A ešte nie je čas ani pre tú samotnú pravdu, aby bola vyslovená. Ale čoskoro sa ju dozvieš. Možno budeš prekvapený, a možno práve ani prekvapený nebudeš. Ja viem, že sa dozvieš čoskoro, odkiaľ ťa poznám, odkiaľ poznám tvoje pocity, tvoj život a to, čo sa teraz deje. Ja by som veľmi rád všetko urýchlil, ale nefungovalo by to. Toto je jediná správna cesta, ako dať všetkému význam.
Dan sa pozrel na Elha: „Dať tomu význam tak, že to celé absolútne žiadny význam nedáva?“
"Chcem ti len pomôcť stať sa tým, kým sa stať máš a vlastne aj chceš,“ zmiernil Elho tón.
„Ako si sa cítil, keď si zachránil život?“
„Dan dvihol hlavu a sústredil sa na Elhovu otázku.
„ Bolo to mätúce, ale asi som ešte nezažil krajší pocit. Urobilo ma to šťastným.“
„Ako si sa cítil, keď si zachránil život tomu taxikárovi?“
„To bolo niečo iné. Ten pocit bol tiež skvelý, ale pocítil som akúsi povinnosť. Že ak viem, ako život zachrániť, že tak musím urobiť pri každej príležitosti. Bolo to ako droga. Veľmi ma to naplnilo.
„A keď si zachránil život tej žene v uličke?
Dan sa trocha preľakol a nevedel čo ma povedať. Odkiaľ o tom vie? Prechádzal si všetky stretnutia a nepamätal sa, či sa

mu o tom zmienil. Tie hodiny rozhovorov sa stávali čím ďalej, tým nepriehľadnejšie.
Všetky tieto pocity boli úplne nové. Cítil sa za ne nejakým spôsobom zodpovedný. Nemali by v ňom vyvolávať šťastie. Tieto pocity by mali byť samozrejmé. Nemal by ich prežívať egoisticky.
„Cítim sa, akoby som si ich nezaslúžil. Zažil som pocit pokory. Pocit zodpovednosti. Každou touto udalosťou sa menim. Cítim to. Cítim, že sa musím obetovať. Že dobro a šťastie druhých mi je prednejšie. Cítim, že by som pre druhý život dokázal vymeniť ten svoj. Žiadna bolesť by ma neodradila od toho, aby som čo i len jedinú osobu dokázal urobiť šťastnejšou. Môj život nemá cenu, ak nemá cenu život niekoho iného. Čo je horšie, tak práve tieto pocity zjemňujú tú ujmu z premeny. Viem, že s každým ďalším takýmto pocitom som bližšie k tejto premene. Zvádzam veľký boj. Pomáhať, nepomáhať?“
„A keď niekomu pomôžeš, čo cítiš?“
„Cítim určitú mieru viny, obetu a pokoru.“
„Tak už vieš, prečo som ťa prirovnal k Ježišovi? Nezažíval v biblii podobné pocity a nevykonával podobné činy? Môžeš sa stať mnohých ľudí „Ježišom“. Môžeš im dávať nádej, rozosievať šťastie a radosť a ty to chceš odmietnuť? Čo ak by to odmietol samotný Ježiš? V čo by dnes ľudia verili? Bol by svet taký, ako ho poznáš teraz? Vieš akú zodpovednosť so sebou nesieš?
Bolo by to spravodlivé, aby len niektorí ľudia zažili Ježiša? Prečo by ho nemohol zažiť každý? Osobne. Prečo by ich nemohlo byť viac? Je na tom niečo zlé? Je to zlé, lebo to tvrdí cirkev?“
„Tak mi povedz Elho, prečo som z toho taký nešťastný?“
„Nešťastný si preto, lebo odmietaš tento stav prijať. To, čím sa stávaš. Bojuješ a preto dostávaš rany. To čím sa stávaš, ti nemôže ublížiť. Je to dar. Ľudia si mnoho situácií a javov len proste nedokážu uvedomiť. Stále smerujeme k dokonalosti. Ak

chceme byť dokonalí, musíme byť schopní zlúčiť všetky aspekty svojho bytia do jedného bodu. Ako keby si vypaľoval do lavičky niekoľkými lupami niekoľko bodov. Ak tie body zlúčiš do jedného, koncentruješ energiu a energia v ňom bude najsilnejšia. Zažiariš. A tú energiu z teba pocítia všetci naokolo. Jednoducho byť sám sebou. Ak sa tvoja duša vydá iným smerom ako tvoj osud, alebo vnútorný pocit, rozdvojuješ sa a to bolí. Slabneš. Šiesty zmysel neexistuje tak ako ho poznáš z rozprávania. Tento pocit nie je nič nadpozemské. Je to len pocit, ktorý kontroluje náš život. To, kam kráčame. Na základe našich skúsenosti, informácii. Ale to neznamená, že sú len pozemského, čí hmotného charakteru. Je to súbor všetkých dostupných informácii, ktoré tvoje telo a vnútro niekedy zaznamenali. Či v tomto, alebo v iných existenciách. Tak, ako môžeš chlieb chytiť, vidieť, ovonia, ochutnať, či aj počuť, môžeš ho aj cítiť."

Elho sa nahol nad stôl, aby si bol istý, že ho Dan dobre počuje: „A teraz mi povedz Dan. Čo cítiš? Ktorý smer to je? Veď by nemalo byt ťažké určiť to, akou cestou sa chceš v živote vybrať. Stačí sa tomu pocitu prestať brániť a skúsiť si tu darovanú knihu prečítať. Možno ťa zaujme a prekvapí."

Dan nemusel túto otázku ani počuť a vedel odpoveď. Vedel, že už sa tým smerom vydal. Že našiel nový význam svojho života. Len odmietal prijať že to, čím sa stáva, je to správne pre neho. Akoby to bolo správne pre celý svet naokolo, len pre neho nie.

„Cítim sa ako rukojemník svojho vlastného života. To je nezmysel. Keď musím žiť život, ktorý mi bol daný na začiatku. A nerozhodol som sa pre neho ja sám.

„A ty odkiaľ vieš, že žiješ niečo, čo ti niekto vopred naplánoval? Veď si žiješ svoj vlastný život. Veď len to, čo ty spravíš, ťa ovplyvní. Či máš pocit, že sa okolo teba dejú zázraky a ty len pozeráš, ako je to všetko možné?"

Elho pozrel Danovi do očí: „Všetci smerujeme k jednému. Byť šťastní. To nám bolo dokonca dané už pri narodení. Ale mnohí to časom strácame a umierame nešťastní.
Stačí počúvať len svoj hlas. Svoj ozajstný hlas. Keď sa niekde ocitneš úplne sám. Vtedy konečne počuješ, čo vlastne chceš.
O tom, čo sa má stať a čo nie, nerozhodujeme my sami. Až takú vôľu nemáme. Tak ako ty nepripustíš, aby ti mravce postavili mravenisko uprostred obývačky, tak ani ty nebudeš pripustený urobiť takéto rozhodnutia.
Určite sa nemusíš báť, že spôsobíš koniec sveta. Až takú silu nemáš. Keď ju nadobudneš, budeš vedieť ako s ňou zaobchádzať. Všetko má svoj čas a poriadok.“
„Ale ako vieš, že to všetko, o čom teraz rozprávaš, je pravda a že sa to deje?“, nechápal Dan.
„Najlepšie na tom všetkom je, že každá tvoja skúsenosť ťa posilňuje viac a viac. Táto skúsenosť vytvára "šok" a zárodok pre ďalšiu skúsenosť. A každá ďalšia skúsenosť je silnejšia a zasiahne ťa hlbšie. Až jedna z nich spustí to, k čomu smeruješ. Preto to už nedokážeš zastaviť. Nejaká iskra v tebe ten oheň zapálila a ten sa už len ďalej rozhorieva. Každá ďalšia udalosť, ktorá ťa vyvedie z miery, len akoby prilievala do ohňa olej. Práve prechádzaš zážihom. Postupne sa rozhoríš. Tá chvíľa nastane.“
„Nemáš dôkazy. Veľa vecí si si jednoducho vymyslel a prispôsobil. Viem, že sa niečo deje a ani sám tomu dobre nerozumiem, ale ja nie som Boh, ani nič podobné. Som len obyčajný grafik a chcem späť svoj život. Nechcem aby ma moje vidiny pohltili. Chcem žiť bežným životom. Nie som špeciálny, výnimočný, ani nič iné,“ oponoval podráždene Dan.
„Ak chceš pochopiť stav, ktorý pravé prebieha, tak ho musíš opustiť. Tak ako keď chceš zistiť, akej farby a tvaru je dom, v ktorom si sa v jedno ráno zobudil. Musíš z neho vyjsť dverami von. A musíš ich hlavne najprv nájsť. Ináč nikdy nezistíš akej farby ten dom je. Keď chceš zistiť, že zem je guľatá, vyletíš do vesmíru. Ty si však už prostredníctvom tvojich videní nazrel

za tie dvere. Už vieš, čo ta čaká za nimi. Videl si však len zlomok. Nedáva ti to momentálne zmysel, ale ver mi, že keď cez tie dvere raz prejdeš, nebudeš sa chcieť vrátiť späť. Možno ich zamkneš a odhodíš kľúče. Čo myslíš? Čo zo toho všetkého je ilúzia a čo realita?“
Otázka Dana zarazila: „Pýtaš sa ma, či si uvedomujem stav mojej mysle? Či môj doterajší život nemohla byť len ilúzia?“
„Presne. Ako vieš, čo zažívaš, keď si to nevieš s ničím porovnať? Ak by si novorodenca zatvoril v piatich izbách a do dospelosti mu tvrdil že toto je jeho svet a nič iné neexistuje? Podobne, ako ten príklad so zajacom. Postupne by zrejme uveril, že to tak je. Zrejme by nevedel, že sú niekde dvere a že sa nimi dá vyjsť von z toho miesta. Že môže vykročiť na trávu, ktorú nikdy pred tým nevidel a pocítiť slnko, ktoré dovtedy nepoznal. Chcel by sa vrátiť do toho bunkru? Čo ak by zistil, že ho do toho domu niekto zatvoril, aby mu odoprel spoznať realitu? Ako vieš ty, že nie si niekde zatvorený?

Ako vieš, že práve ten tvoj život sa odohráva mimo ten pomyslený dom? A nie práve v ňom? Vieš čo je najhoršie? Že ak to nevieš porovnať, tak si zrejme žil doteraz len v tom dome. Lebo ak by si žil mimo neho, túto otázku by si si nikdy nepoložil. Samozrejme sa môžeš uspokojiť s piatimi stenami. Tvoj život bude jednoduchý a všetko bude v poriadku. Môžeš byť šťastný. Ale prečo cítiš, že nie si? Lebo cítiš, že je aj niečo viac. Niečo za tými stenami. Prečo by si bol ináč nespokojný?“
Dan nevedel argumentovať. Elho mal v niečom pravdu. Jeho život mu práve teraz radosť neprinášal. Dokonca si každý deň kládol podobnú otázku. Je to to, čo som chcel? Takto chcem žiť? Bolo to frustrujúce a len to potvrdzovalo teóriu, že je stále zrejme zatvorený v tom dome.
Dan si držal hlavu v rukách. Bol zmätený. Po zážitkoch ktoré videl, jednoducho nemohol oponovať. Videl, čo videl. A niektoré Elhove frázy mu dokonca dávali aj nejaké odpovede.

Bolo to však veľmi nepríjemné. Myslel, že odpovede ho oslobodia. Lenže oni ho posúvali k ďalším otázkam. Nevedel sa rozhodnúť, čo má považovať za pravdu a čo za výplod Elhovej fantazmagórie.
„Som unavený. Dnes už nemá význam ďalej filozofovať. Budem sa aspoň chvíľu chovať ako úplne bežný človek," pretrel si Dan rukou tvár a najradšej by si dal facku, aby sa prebudil z tohto sna. Pozrel na Elha. Ten už vedel, že Dan potrebuje spracovať všetko, čo počul a čomu nechcel veľmi uveriť. Neprehováral ho. Už bol aj tak na odchode. Pozreli na seba. Dan bez slova vstal. Obaja sa v duchu rozlúčili a už teraz vedeli, že toto stretnutie nebolo posledné. Aj keby si to Dan veľmi želal.
Odkráčal k dverám a ešte poslednýkrát pozrel na Elha. Sedel tam, ako keby bol už pripravený na ďalšie stretnutie. Dan už však do hlavy púšťal Laylu a bol rád, že chvíľu pobudne v spoločnosti úplne obyčajných ľudí. Za chvíľu si stopne taxík, vyzdvihne Laylu a konečne upokojí myseľ.

„Ahoj, poď ďalej. Len si pozbieram veci a môžeme ísť," poletovala po ateliéri Layla. Nestihol ju ani pozdraviť a ďalšie slová mu taktiež uviazli v krku, pretože Layla sa konečne usmievala. Stál pri dverách a sledoval ju ako malé dieťa holubicu na nebi.
„Fajn, máme čas," zatvoril Dan za sebou dvere a prešiel do kuchyne. Layla si pri posteli niečo balila do kabelky. Prešiel okolo okna do ateliéru. Sochy pôsobili naďalej chladným a depresívnym dojmom. Celkom vľavo, kde bolo ešte miesto, vznikala nová. Bola to ženská postava. Pravou rukou si držala plece, ako by sa objímala. Druhú ruku mala podloženú pod jej lakťom, prstami si ju akoby hladila. Na dlani, ktorá spočinula na pleci, mala položenú hlavu. Oči boli zatvorené. Vyzerala, že sníva. Alebo akoby čakala, že ju niekto objíme. Bola nedokončená, tak Dan len hádal, ako bude vyzerať na konci.

Bola však prvá, ktorá neznázorňovala smútok, utrpenie, alebo bolesť. Dúfal, že aj Layla sa takto momentálne cíti.
Počul, ako zišla dole štyrmi schodíkmi, ktoré viedli na vyvýšenú platformu, kde stála posteľ. To bolo znamenie, že je na odchode a Dan sa rýchlo vrátil späť do kuchyne. Nechcel ju priviesť do rozpakov prezeraním si jej nedokončenej práce. Hlavne keď už vedel, že znázorňujú to, čo práve v tomto momente cíti.
V kuchyni si vymenili pohľady. Dan vyšiel z apartmánu železnými dverami a už len počul za sebou zapadnúť zámok.

Emie otvorila dvere. Vyzerala šťastne a zdravo. S jemným úsmevom na perách.
„Som, rada, že ste tu. Poďte ďalej," zatvorila za Danom a Laylou dvere.
„Odo dňa, keď si ma pozvala na túto oslavu, som sa neprestal tešiť." premeriaval si Emie a cítil úľavu. Aj napriek tomu, čo sa deje, stále sú okolo neho ľudia a skutky, ktoré ho držia ďalej od toho, aby nezošalel.
„Vieš, že by som prišiel najradšej hneď na druhý deň. A potom aj na tretí. Stále som sa z toho nespamätal," vyhŕkol Dan.
„Ja viem," šepla Emie a pozrela na Dana tak pokojne, až ho to rozrušilo. Ako keby niečo vedela. Tými dvoma slovami mu to vlastne aj povedala. Viac ho zneistilo to, ako to povedala. Nechcel to dať na sebe vidieť.
„Zelené jablká. Pre zdravie. A kvety," usmial sa Dan.
„Ďakujem ti. Ale ty už vieš. Že ti ďakujem. A vieš že teraz tie jablká chutia lepšie a kvety sú voňavejšie. Tá choroba ma povzbudila. Myslela som, že ma zničí. Keď som vás tam videla, ako sa kvôli mne trápite.. Nedúfala som v lepšie."
„Ale si tu s nami a to je dôležité," objal Dan Emie.
„Emie, to je Layla"
Ahoj, rada ťa spoznávam," usmiala sa Emie.
„Aj ja teba. Dan mi o tebe rozprával. Želám ti veľa zdravia!"

„Ďakujem. Som rada, že ste sa našli. Už len Danov hlas v telefóne mi napovedal, že sa v jeho živote niečo zmenilo. K lepšiemu," usmiala sa Emie na Laylu.
Dan nechal obe stranou, aby sa trocha spoznali a pozrel sa po miestnosti. Apartmán bol útulný. Pár balónov bolo uviazaných o kuchynskú linku. Všade veľa svetla. V strede obývačky bol prestretý stôl s morskými príšerami a v rohu miestnosti kvety, ktoré priniesli ostatní pozvaní. Pôsobilo to na neho veľmi upokojujúco. To je zrejme to, čo Emie teraz bude potrebovať najviac. Mať čas uložiť si v hlave život. A naplánovať čo s ním. Plány sa jej zmenili zo dňa na deň. Zrejme teraz rozmýšľa, ako bude vyzerať jej ďalší život. Keď už videla na prahu dverí smrť.
Bolo tam asi desať ľudí a už teraz to bol príjemný večer. Čo viac si mohol ešte priať? Pozrel sa na Emie, ako chodila z miestnosti do miestnosti, akoby nikdy nebola smrteľne chorá. Ešte pred pár dňami umierala a zdalo sa, že ju čaká už len smrť. Ale ako Dan, tak ani Evan nestrácali nádej. Možno ju ich vôľa predurčila žiť ďalej. Možno ešte nemala umrieť. Možno má na tomto svete ešte niečo dôležité vykonať.
Dan pozrel na Evana. Stál pri okne a pozeral na neho. Dvihol pred seba pohár a usmial sa. Dan narýchlo pohľadal v dave Laylu, chytil ju za ruku a potiahol smerom k Evanovi.
„To je Layla, toto je Evan. Emien brat a jeden z mojich najlepších priateľov," predstavil Laylu Dan.
„Ahoj. Som rád, že si tu s nami," pohladil jej plece Evan.
„Máš po boku pre mňa výnimočného človeka."
„Viem," prikývla pre seba ticho Layla.
„Som mu za veľa vďačný." Vedela, kam Evan mieri a vedela, že Dan nie je úplne bežný chlap, ktorých každý deň stretávala. Verila v neho. Verila mu.
Rozprávali sa spolu a Dan sledoval Evana. Zdalo sa, že ešte stále celkom neprijal, že je Emie už zdravá. Asi sa bál, že keď to úplne akceptuje a choroba sa vráti, tak bude znova trpieť. Bolo na ňom vidno, že by veľmi rád uvoľnil všetky tie

pozitívne emócie. Aby ho zaplavili a mohol byť znova šťastný.
„Si v poriadku? Emie šla do kuchyne uvariť kávu.“
„Som. Aj nie som. Stále premýšľam, čo sa mohlo stať. A nestalo sa. Kde by sme stáli teraz,“ pýtal sa Evan sám seba.
„Ale stojíme tu v tomto apartmáne. Spolu s Emie. Netráp sa nad tým čo sa nestalo. Nepoznáš to? Ak má problém riešenie, načo sa strachovať? A ak nemá problém riešenie, načo sa strachovať? zasmial sa Dan.
„Hej, máš pravdu. Skúsim to aspoň dnes večer. A nebudem sa trápiť. Vlastne to ani nie je trápenie. Len som to nepochopil. Neviem sa zmieriť s tým, že jeden deň tu už Emie nemala byť a teraz tu stojí šťastná a usmiata. Potrebujem to spracovať. Je to ako nejaký zázrak. Keď vidím niečo také, núti ma to veriť, že existuje niečo po živote. Že nám nevládne chaos, ale poriadok. Emie ešte nemala zomrieť. Niekto ju poslal späť. Alebo udržal tu na tomto svete. A dal mi vieru. Ak by sa toto nestalo, nikdy by som takto nerozmýšľal. Cítim novú energiu. Tak ako Emie. Predtým tu nebola a teraz ju cítim. Neviem odkiaľ sa nabrala. Či ju niekto poslal, či som ju ja znova našiel. Ale som za to vďačný. Len neviem, komu poďakovať. Bohu? Pomodliť sa? Môžem. Ale neviem, či moje poďakovanie dorazí na to správne miesto.“
Dan počúval Evana a aj keby ho mali jeho myšlienkové pochody upokojiť, tak ho naopak privádzali do rozpakov. Sám stále nepochopil, čo sa stalo. Čo sa deje. Keď počúval Evana, chápal, ako sa rodí viera. Prečo majú ľudia potrebu sa k niekomu modliť, niekoho vyzývať a ďakovať mu. Potrebujú vedieť, že tu nie sú sami. Proste to cítia, že ani nie sú. Aj keď v živote nedostali žiadny priamy dôkaz. Jednoducho to cítia. Tak ako teraz Evan. Cíti niečo. Nevie to definovať, ale cíti sa pri tom dobre. A keď Dan sledoval Evana, tak musel pripustiť že aj on sa cíti spokojne. Je rád, že tam vtedy v nemocnici bol, aj napriek tomu, že to bol veľmi smutný zážitok. Ale snáď jej vtedy dodal silu, ktorá napokon nad chorobou zvíťazila. Chcel

by si to takto želať. Ale to, čo sa tam stalo, sa jednoducho vymykalo bežným udalostiam. Nemohol sa preto vcítiť do Evanových pocitov. Stále bol skôr citovo rozladený. Ani sám nevedel, ako sa ma cítiť. Pocity prichádzali a tvorili jeden chaoticky kokteil, ktorý mal pre Dana nedefinovateľnú príchuť.
„Áno máš pravdu. Neviem, čo si mám o tom myslieť. Ale Emie je tu a to je podstatné. Možno nájdeme neskôr odpovede na všetky otázky."
Dan chcel tento rozhovor ukončiť. Cítil sa nepríjemne. Akoby sa bál, že ho niekto odhalí. Pozrel na Laylu a Emie. Dve nádherné bytosti. Zasiahol do ich životov? Mal ich zachrániť? Stoja tu všetci takí šťastní. Mal Dan právo zasiahnuť do všetkých týchto životov? A zasiahol vôbec? Cítil, že tieto otázky ho posúvajú znova bližšie k šialenstvu. Radšej nechcel počuť odpovede. Sledoval ďalej Laylu. Vedel, že by pre ňu dokázal urobil čokoľvek. Obetovať sa pre ňu. Tak ako aj pre Emie. Pocit bol rovnaký, ale každý z nich mal inú príchuť. Keď sa pozeral striedavo na Emie a Laylu, cítil dejavu. Sú podobné, prežili podobnú udalosť, avšak vyžarujú rozdielnu energiu. Emir niečo povedala Layle a odkráčala do kuchyne. Počul, ako sa zapla rýchlovarná kanvica.
„Dan!" ozvalo sa z kuchyne.
„Koľko chceš cukru?" pýtala sa Emie, pretože vedela, aký je Dan na kávu prísny. Všetko muselo byť v rovnováhe.
„Počkaj, hneď som pri tebe," zakričal Dan a žmurkol na Evana, aby mu postrážil Laylu.
Vošiel do kuchyne a otvoril skrinku, kde bol jeho obľúbený pohár. Postavil ho pred Emie.
„Tri lyžice cukru a smotanu. Máš?"
„Mám," a vytiahla ju zo skrinky nad hlavou. Pozrela sa na Dana a podala mu nádobu. Dan ju chytil do ruky a pozrel Emie do očí.
„Dan. Ja viem čo sa stalo. Tam v nemocnici," rozhovorila sa Emie.

Dan spozornel. On sám dobre nevedel čo sa to stalo. Vedel, že sa niečo stalo. Ale čo? Nemal pre to žiadne vysvetlenie. Nechcel vyzerať nedôverčivo, či vystrašene.
„Ja som tam mala umrieť. V ten deň mi doktor povedal, že výsledky sú zlé. Naznačil mi, že každý deň bude darom. Vedela som, že jedna ruka mi bude stačiť na to, aby som spočítala, koľko rán ešte uvidím," zahľadela sa Danovi do očí.
„V ten večer, keď si vošiel do izby," stíchla a Dan zmeravel. „Cítila som prijemné teplo. Akoby niekto vpustil cez dvere slnko. A potom si ma objal," sklopila zrak Emie.
„Nič také som nikdy predtým nezažila. Cítila som sa zvláštne. Choroba ma premáhala. Myslela som, že takto sa cítia ľudia, ktorí umierajú. Bolo to príjemné. Ako jemné omámenie, aby som necítila bolesť pri umieraní. Nevedela som čo cítim, ale páčilo sa mi to."
Dan odvrátil pohľad a rozpačito pozeral na skrinku pred seba.
Emie stala kúsok od neho. Prikročila bližšie až Dan zacítil jej teplo. Priblížila pery k jeho uchu a vytvorila elektrizujúcu intimitu. Čokoľvek malo vyjsť z jej úst, bude ako ostrý nôž, ktorý krája mäkké maslo. Ako letná, čerstvá voda na horúcej, spotenej tvári.
Všade bolo ticho, len z obývačky prenikali hlasy.

Emie bez akýchkoľvek emócií povedala fakt, ktorý Dan tak nechcel počuť.
„Ty si ma vyliečil Dan. Poslal mi ťa Boh. Predošlé dni som sa k nemu modlila, aby ešte ušetril moju dušu. Aby mi poslal nejaké znamenie, že mi ešte ostáva trocha času. Veľmi som ho prosila, nechcela som umrieť. Mám toľko plánov, chuť do života. Milujem svoj život. Verila som, že to nemôže skončiť takto. Takto skoro," šepkala Emie a Danovi tvárou prechádzal nôž pravdy, ktorý rezal do živého. Čím viac sa Emienym slovám bránil, tým viac ho to bolelo. Akoby rukou viac a viac stláčal nôž, ktorý sa nie a nie zastaviť. Odmietal sa poddať týmto úvahám, ale bola to Emie ktorá rozprávala. Počúval by

ju, aj keby mu malo hlavu odtrhnúť. Snažil sa urýchlene hľadať racionálne vysvetlenia, ale tie neprichádzali. Len Emiene slová. Ďalšie a ďalšie.
„Si výnimočný. Máš dar. Ty nie si ako my ostatní. To čo sa tam stalo, nepatrí do nášho sveta. Pocit, ktorý som tam zažila bol viac ako láska, priateľstvo, úcta, hrdosť a pokora dohromady. Bol to ďalší pocit, ktorý som dovtedy nepocítila. Teraz ho poznám a urobil ma iným človekom. Dan. Ja som sa znova narodila!“ dopovedala Emie a bola ticho. Akoby chcela počuť Danov názor, aj keď vedela, že nič nepovie.
„Som teraz iný človek. Ďalší,“ povedala už trocha tichšie, akoby si uvedomila, že tu už teraz nemusela byť. Sklopila zrak do podlahy. Dan mal otvorené ústa a krvi by sa ho nikto nedorezal. Pulz mal na vrchole a celé telo kvôli tým všetkým slovám, ktoré Emie práve vyslovila, horelo. Pozeral stále na skrinku pred sebou. Nemohol jej ukázať emócie. Aby sa nepreľakla. Sám nevedel čo si má myslieť, ako sa zachovať. Bola taká zraniteľná. V jej plačlivom vyznaní sa zároveň snúbil veľký kus šťastia a radosti. To v Danovi vyvolávalo pocity, ktoré ešte nikdy nezažil. Jeden pocit však prevládal a bol najintenzívnejší. Pocit uspokojenia, že niekomu pomohol a že mu je niekto za niečo vďačný. Otočil sa k nej a zbadal na pravom líci slzu. Vedel, že Emie hovorí úprimne. Cítil sa trocha zodpovedný za to čo sa stalo. Ani jeden z nich netuší, čo presne sa tam vtedy stalo. Či má Emie vôbec za čo Danovi ďakovať. Nevedel, ako sa ma zachovať. Čokoľvek však Emie hovorila, bol rád že hovorila. A nech sa stalo čokoľvek, je rád, že sa to stalo.
„Keď si ma objal, pocítila som tak veľkú úľavu, ako ešte nikdy v živote. Vtedy mi dal Boh život. Ty si mi dal život. A povedal si mi, aby som sa už ďalej nebála. Ty si bol to znamenie o ktoré som prosila. Každý deň na to myslím, a každé ráno ďakujem jemu aj tebe. Ľudia ako ty, by mali žiť čo najdlhšie. Som rada, že sme priatelia,“ objala Emie Dana.

Dan sa na chvíľu zháčil. Chytil Emie za ramená a odsunul tak, aby jej videl do očí. Ty, Layla, Evan mi teraz pomáhate každý deň sa nezblázniť. Myslíš, že s Laylou ostaneme spolu? Prosím povedz mi pravdu. Čo sa podľa teba stalo? Musím to vedieť. Ja som pri tebe nebol po celý čas. Vieš niečo, čo ja nie? Videla si niečo? Počula?“

Emie sa na Dana pozrela bez mihnutia oka a úplne pokojne odpovedala: „Si v spojení s nimi. Za naším svetom. Si mostom. Ale čoskoro cez neho sám prejdeš a budeš všade. Nebudeš už viac živý tak, ako si to poznal doteraz. Umrieš, aby si sa mohol zrodiť znova. Vyliečil si ma, lebo tam, kde budeš o chvíľu, je to úplne bežná vec. Lepšie povedané, je to veľmi primitívna vec. Tam už telo potrebovať nebudeš. Budeš môcť žiť v ňom, alebo žiť s ním, ale nebudeš to chcieť. Tak ako teraz nenosíš malé topánky. Zbytočné by ťa tlačili. A nemusíš ani nič robiť. Len vyčkať. Tá správna chvíľa čoskoro príde. Budeš zachraňovať mnohých ostatných, budeš tu stále s nami. A my ťa budeme cítiť každou sekundou nášho života. Viac sa netráp.“

„Všetko je v poriadku,“ povedala Emie a nachvíľu sa zháčila. Pozrela vedľa na okno, akoby sa chcela rozpamätať, čo práve povedala. Dan bol v miernom šoku, len v očiach mal zmrazený, prekvapený vyraz. Nechcel dať Emie pocítiť ten nával myšlienok, ktoré ho po jej monológu zahltili. Oprel sa o operadlo a čakal čo sa bude diať ďalej. Chcel počuť pravdu, ale nečakal túto pravdu. Kto mu na túto otázku práve teraz odpovedal?

„Aha, pýtal si sa, či ostanete s Laylou spolu, zamrkala očami Emie. Všetko ma svoj dôvod. Bolo by to nezodpovedné, ak by sa všetko dialo len náhodou. To, že si stretol Laylu, má nejaký dôvod. Ale ty už iste vieš aký. Určite to cítiš,“ usmiala sa.

Stála pred ním ako dve rozdielne osoby. Jedna mu pred chvíľou vyveštila osud a druhá pokračovala v predošlej konverzácii. Dve otázky zodpovedali dve rôzne bytosti. A

jedna o druhej navzájom nevedeli. Emie pôsobila dojmom, akoby sa jej nachvíľu niekto zmocnil.
Povedala, aby som sa netrápil. Musí vedieť, čo sa stane. Kto vie, čo sa stane? Nevedel, ako má na jej odpovede zareagovať. Dokonca mu už ani nepripadali cudzie. Hlavne, že počuje odpovede a nie ďalšie otázky.
Dan bol naďalej zmätený, ale bol zvedavý, čo Emie povie.
„Ja vlastne neviem, čo si s ňou počnúť. Je taká krehká, že sa bojím, že ju rozbijem. Nikdy som podobného človeka nestretol. Neviem s ňou narábať a nechcem jej ublížiť. Ale práve preto, že je takáto krehká, tak mám pocit, akoby som niesol za ňu nejakú zodpovednosť."
„Ale nepovedz, že ti nie je sympatická," skočila mu do vety Emie.
„Áno samozrejme je. Je iná, ako tie, ktoré som dodnes stretol. Niečo ma na nej pudovo priťahuje a nie je to nič fyzické. Cítim sa pri nej ako protipól magnetu. Nech som kdekoľvek, cítim ju. Chcem byť s ňou," zamyslel sa Dan a spomenul si na jej panoptikum emócií. Najradšej by ho niekde zamkol. Kde ho Layla už nikdy neuvidí.
„Veď si s Laylou. S nami. Tu a teraz," povzbudzovala ho. Dan sa zahľadel na stôl pred sebou. Po tom všetkom čo sa udialo a možno udeje, napadla ho jedna nezodpovedaná otázka: Dokedy?
Emie ho chytila za ruku a usmiala sa: „Poďme za nimi. Chcem byť s vami všetkými. Chcem si vás užiť. Ste pre mňa najdôležitejšími osobami v mojom živote."
Vkročili do obývačky. Dan ostal vo dverách a sledoval, ako Emie kráča k Evanovi. Atmosféra bola veľmi pokojná. Ľudia sa rozprávali. Evan bol opretý o okno a Layla mu s pohárom v ruke niečo vysvetľovala. Pôsobilo to ako.. Ticho pred búrkou. Dan vedel, že táto chvíľa je jedinečná a už sa nemusí zopakovať. Chcel si ju zapamätať. Stál vo dverách kuchyne, opretý o zárubňu a mal všetkých pred sebou ako na striebornom podnose. Zamyslel sa nad týmito ľuďmi a

uvažoval, aký osud majú pripravený. Pozoroval ich. Zazdalo sa mu, že každý má akési spomalené pohyby. Naklonil hlavu, aby sa presvedčil, či dobre vidí. Ale pohyby sa spomaľovali naďalej, až sa v jednom okamihu všetci prestali hýbať. Na sekundu si myslel, že je to len náhoda. Ale potom zbadal niečo, čo ho presvedčilo, že nie je. Postavy a ich ľudské schránky sa nehýbali, avšak okolo nich sa zjavila biela silueta. Bola skôr žiarivá. Nevedel to definovať. Nemala žiadnu farbu. Všimol, si, že tá silueta sa pohybuje ďalej tak, ako by sa hýbalo aj telo. Akoby sa oddelila od mäsa a kostí a pokračovala vo svojom vlastnom živote. Akoby nepotrebovala tú telesnú schránku a z tela vypadla. Siluety naďalej komunikovali, odpíjali z pohárov a ich pohybmi prekrývali telá. Vyzeralo to, ako keď sa niekto postaví pred premietačku a film sa premieta na jeho tele. Pôsobilo to veľmi schizofrenicky. Telá stáli, ale siluety sa hýbali. Robili to isté ako telá chvíľu pred nimi. Odpíjali z pohárov, vysvetľovali niečo rukami. Každé telo bolo ako nejaká dvojitá bytosť. Mäso a silueta. Každá žiarila inou intenzitou. Staršia pani v rohu bola ako malý lampáš v chatrči. Svetlo bolo slabé, ale pokojné a prijemné. Avšak najintenzívnejšie bolo svetlo Emie. Opierala sa o stôl a s niekým sa rozprávala. Jej silueta si zatiaľ sadla na stoličku a prehrabala sa vo vlasoch. Každý pohyb zanechával za sebou svetelnú šmuhu. Silueta bola dokonale biela. Belšia ani viac asi byť nemohla. Pri pohľade na ňu Dan cítil, ako sa napĺňa energiou aj on. Silueta nepulzoval, svietila jasne a intenzívne. Bola dokonalá a pohľad na ňu Dana fascinoval. Žiadna škvrna, či tmavší bod, alebo divný tvar. Akoby sa prednedávnom vyskytla a nestihli ju ovplyvniť žiadne iné energie. Ako práve narodené dieťa. Pozrel na Evana. Silueta sa ďalej rozprávala a pozerala do okna. Bola odlišná od Emienej. Nežiarila tak silno, ale pôsobila veľmi zdravým dojmom. Dan si všimol jednu znepokojujúcu skutočnosť. Všetky siluety mali rovnaký tvar. Nedalo sa vyčítať, či mužský, alebo ženský. Boli navlas rovnaké. Nemali

nos, či ústa. Len kontúry v tvári. Oči im žiarili. Jedna silueta bola iná.
Dan si všimol, akoby nebola s telom spojená. Cítil, že neprežíva túto situáciu. Stála vedľa tela a pozerala na neho. Akoby sa zamýšľala, kto to je. Dan vycítil, že je smutná. Nebola to zlosť, či nenávisť. Len čistý smútok. Ako keď sklame dieťa rodiča. Stála tam, nehýbala sa. Vtedy sa Dan preľakol. Najprv vyzerali siluety akoby duše každého tela. Ale čo ak sú to spolucestujúci? Ako to, že táto jedna silueta stojí mimo telo? Nedokáže sa s ním spojiť? Nechce? Dan si všimol, že tá postava predsa len žiari. Ale bola to len malá guľa v strede tela. Taká žiara vychádzajúca niekde v strede hrudníka. Bola celkom pokojná. Nebola veľmi intenzívna. Keď sa pozrel na iné postavy, tak ich mali tiež. V kresle niekto akoby spal. Zaujalo ho, že jeho telo aj silueta sú v rovnakej polohe. Akoby spali spoločne. A tá malá žiarivá guľa tam bola tiež. Všetky tieto tri entity boli "jedno". Najprv si myslel, že tie siluety sú duše týchto ľudí, ale keď zbadal tie malé gule a jednu siluetu stojacu úplne mimo telo, tak sa mu zdalo, že sú to nejakí ochrancovia, ktorí sú stále spojení s človekom. Po celý čas. Spomenul si, ako ich označuje biblia: anjeli strážni. Mohli to byť anjeli? Spomenul si, ako Elho rozprával o Bohu a že je takých viac. Sú to oni? Má každý v sebe tohto svojho Boha? Ak ho ma každý, tak ich musia byť miliardy. Veď každý by mal mať toho svojho. Dan tam stál zmeravený, bez pohybu, len myšlienky vytvárali búrku v jeho hlave. Elho síce hovoril o mnohých, ktorí dosiahli ďalší stupeň, ale Dan si vždy myslel, že ich je len niekoľko. Päť, desať, ale nie miliardy! Vyzeralo to, ako keby sa prelínali dva svety.
Pozrel na Laylu. Nevidel žiadnu siluetu. Tá malá svietiaca guľa tam bola. Ale žiadna silueta? Premkol ho strach. Prečo nemá svojho Boha? Svojho anjela strážneho, alebo nech to je už čokoľvek.. Prečo ona nie? A v celej miestnosti ho nemá len ona. Ešte ju žiadny nenašiel? Neochraňuje ju?

Zbadal, že silueta Emie kráča k nemu. Nevidel v nej Emie, ale cítil ju. Vtedy zbadal, že aj Emieno telo sa pohlo a pomaly zrýchľovalo. Silueta spomaľovala. Všetky telá a siluety urobili to isté. Emie sa postavila zo stoličky a kráčala k nemu po stope tej siluety. Pomaly ju dobiehala. Silueta dvihla ruku, akoby sa ho chcela dotknúť. Emie už bola úplne blízko za siluetou a tiež dvihla ruku. Kráčala ďalej, až tá jej ruka vošla do ruky tej siluety ako do nejakej rukavice. A to isté sa stalo s ich telami. Splynuli v jedno. Všetky ostatné telá a siluety tiež splynuli v jedno. Zrazu začul jej hlas.
„Nejdeš medzi nás? Nechcem, aby si tu stál takto sám," usmiala sa Emie akoby sa predtým nebolo nič stalo a položila mu ruku na rameno. Dan precitol. Konečne sa pohol. Jeho telo bolo úplne stŕpnuté. Až teraz si uvedomil, čo videl. Z predošlého predstavenia bol už aj tak dosť rozrušený a stále zamyslený. Nebolo na ňom vidieť rozpaky.
„Zoberiem len niečo z kuchyne.. Pokračovala Emie a prešla okolo neho ďalej. Dan sa konečne pohol a vykročil. Celý čas pozoroval Laylu. Znepokojovalo ho to, čo videl. Respektíve nevidel. Nevedel čo nevidel a nepoznal na to odpoveď. Chcel sa jej dotknúť, aby vedel, že tam je. Už sám nevedel, či sa mu niečo miestami len nesníva. Podišiel k Layle a chcel ju zozadu objať. Veľmi dúfal, že tam bude a že to všetko nebol, alebo ešte stále nie je prízrak. Jeho ruky dopadli na jej prekrížené ruky na prsiach, pocítil na tvári jej vlasy a zacítil jej vôňu. Jeho vnútro a duša zažili príjemný pocit, ako keby skočil rozhorúčený v lete do bazénu. Bola tam! Bál sa, že všetko bol len ďalší prízrak. Tento by bol však ešte strašidelnejší, ako všetky, ktoré zažil doteraz. Pretože by to znamenalo, že Layla neexistuje.
Neotočila sa a ani nič nepovedala. Len zaklonila hlavu a oprela sa o Danove líce a rameno. Cítil sa, ako keby sa ten bazén zrazu premenil na krásne koralové more.
Nechám vás chvíľu," usmial sa Evan a položil pohár na okennú parapetu.

Dan sa trocha zľakol tých siluet. Boli to "oni"? Tí, o ktorých Elho rozprával? Ak áno, prečo sa mi ukázali? Je na to nejaký dôvod? Táto skutočnosť ho znepokojovala. Čo má teraz čakať? A prečo sa mi zjavili práve teraz? Vyprovokoval som to?
Pozeral sa do okna, kde na ulici prebiehal všedný deň. Vysoké budovy zakrývali slnko a z okna im nedovidel ani na ich strechy. Všade samé cesty, okolo ktorých rástli betónové piliere, v ktorých prebýval život. Ľudia, ktorým bol tento betónový prales domovom. Nikto uprostred tejto džungle ani len netuší, čo sa s Danom deje.
„Si veľmi zamyslený," vytrhla Dana z rozmýšľania Layla.
„Nie. Teda, áno. Ani neviem, na čo myslím," pozrel Dan na Laylu akoby očakával nechápavý pohľad. Veď ani on sám sebe už nerozumie a len vďaka Layle tu stále stojí so zdravým rozumom.
„Na každú otázku raz nájdeš odpoveď. A niektoré otázky majú ostať nezodpovedané. To je dôvod ich existencie a zároveň ich odpoveď. Je to ako keď mesto postaví chodníky a ľudia si vychodia vlastné cestičky v parku. Niekedy je lepšie, ak odpoveď nenájdeš ty, ale ona teba. Najkratšia a najpríjemnejšia cesta je v prirodzenosti. Stačí jej dopriať trocha času." rozprávala Layla, stále opretá o jeho rameno. Jej príjemný hlas a vôňa pôsobili na Dana ako anestetikum.
Počúval Laylu pozorne, ale tušil, že čím viac bude na odpovede čakať, tým skôr sa zblázni. Potreboval odpovede hneď. Možno to nie je v súlade s Elhovou teóriou, že všetko dostane svoj význam v pravý čas, ale je to jeho slobodná vôľa. Keď ho už tieto udalosti zastihli, má právo dozvedieť sa odpovede. Teraz ešte tie siluety. Akoby tá hmla naokolo nebola už aj tak dosť nepriehľadná. Každým momentom je svedkom ďalších a ďalších udalostí. Skoro aj zabudol, čo všetko sa za posledné dni stalo. Bol ako sval, ktorý sa na začiatku cvičenia ocitol v šoku a nevedel si predstaviť, ako takú záťaž znesie. Ale postupným cvičením naberá kondíciu a

cvičenie sa stáva rutinou. Cítil sa po týchto dňoch už skôr otupený, ako unavený.
Chcel Layle uveriť, ale vo vnútri horel ako sopka, ktorá už nedokáže zastaviť valiacu sa lávu. Potreboval sa stretnúť s Elhom. Stále mu nešlo do hlavy odkiaľ má tie svoje teórie. A hlavne.. Odkiaľ mal jeho číslo a odkiaľ vedel, čo sa s ním práve deje. Musel však priznať že ten telefonát bol kľúčový. Ak by mu vtedy nezazvonil telefón, bol by zrejme na liekoch, ležal by doma a skončil by ako sociálna troska. Alebo by vyskočil z okna. Ani jedno z týchto riešení ho neupokojovalo, no momentálne tu stojí živý a zdravý. Dokonca mu bolo dopriate spoznať Laylu. Musel pripustiť, že je to lepšie ako keby ležal niekde na posteli v delíriu.. Veril, že sa postupne vysvetlí, odkiaľ ho Elho pozná. A dokonca ako dobre ho pozná. To nedávalo zmysel. Nikdy sa nestretli.. Odkiaľ vie všetky podrobnosti o jeho chovaní a jeho živote?

Za oknami sa postupne stmievalo, za sebou už mali niekoľko hodín príjemného večera. Tam von sa prebúdzala betónová obluda s tisícimi svetlami a pulzujúcimi tepnami. Vládla nad každým, kto sa v jej vnútornostiach hýbal.
Layla sledovala prebúdzajúci sa nočný život tiež.
„Dnes som sa cítila dobre. Po dlhej dobe. Máš úžasných priateľov," povedala pozerajúc ďalej do okna.
„Nechcem, aby tento večer skončil. Ja som ani nedúfala, že ešte niekedy podobný zažijem. A s niekým ako si ty," pozrela na Dana.
„Možeme ísť k tebe domov ak chceš,"
„Bolo by to.. Áno. Dobre, budem rada," zahanbene si začesala prameň vlasov za ucho. Vedela, že nie je taká úplne normálna žena a bála sa že Dana môže stratiť. Nikdy nemala dlhší vzťah. Cítila však, že Dan nebol ako ostatní. So žiadnym podobným mužom sa ešte nestretla, preto vedela, že sa podobný vzťah už zrejme nezopakuje.

Dan našiel Emie v kuchyni. Ešte niečo chystala pre hostí a čím bližšie sa k nej Dan približoval, tým intenzívnejšiu energiu cítil. Nechcel vidieť biele siluety ani nič podobné. „Odprevadím Laylu domov Emie, bavte sa.“
„Ďakujem že ste prišli, potrebovala som teraz vidieť ozajstných ľudí. Aby som vedela, že nie som v nebi,“ zažartovala Emie.
Dan ju objal. Tento krát vedel, že to nie je naposledy. Teraz je to iné. Teraz je už všetko iné.
Dan odkráčal k dverám, otočil sa. Emie stála v strede miestnosti a plná života.
„Budem na teba myslieť,“ otočil sa Dan a chcel odísť.
„Dan!“ zastavila ho Emie. Otočil sa.
„Zázraky sa dejú,“ usmiala sa. Dan sa trocha rozpačito a nasilu usmial, ale skôr ho vo vnútri zmrazilo. Za všetkými tými nepríjemnými pocitmi bol na konci ten jeden uspokojujúci a najdôležitejší. Emie je tu s nami. Nech sa už stalo čokoľvek.

Železné dvere sa otvorili a Dan sa znova ocitol vo svätyni. Takto na neho pôsobilo druhé poschodie tejto ošarpanej továrne. Kabáty hodili na neďalekú stoličku a Layla chytila Dana za ruku. Nevedel, čo sa bude diať. Ale zrejme ho už ani nemá čo po tom všetkom prekvapiť. Kráčali v šere a postupne prešli okolo kuchyne až do ateliéru. No. Tak Dan predsa len trocha prekvapený bol. V objatí tých všetkých sôch a emócií sa predsa len necítil veľmi pokojne. Obzeral sa dookola. Layla na neho pozerala.
„Tieto sochy sú odtlačky mojej duše. Tak ako som si zapamätala všetko, čo sa mi stalo. Tým, že všetky moje pocity zhmotním, dostanem ich z hlavy. Je to jediný spôsob, ako sa s tým vyrovnať. Dotknúť sa ich. Pocítiť ich chlad. Vidieť ich ako vyzerajú naozaj. Postaviť sa im. Čím dlhšie na nich pozerám, tým menej sa ich bojím. Naučila som sa s nimi žiť. A keď tu stoja takto ticho, cítim, že mi už nemôžu ublížiť. Nemôžu sa pohnúť. Nenosím ich v hlave všade so sebou.

Ostávajú tu dnu, zamknuté za tými železnými dverami. Teraz sú uväznené oni.“ Hovorila Layla držiac Dana za ruku a rozhliadajúc sa po ateliéri.
„Prepáč. Ja som nevedel, čím všetkým si prešla.“ pozrel Dan zahanbene do zeme.
„Nemáš sa za čo ospravedlňovať. Chcem, aby si vedel, že vďaka tebe už podobné sochy v tomto ateliéry nevzniknú,“ a pozrela na nedokončenú kopu hliny, ktorú si Dan v to ráno prezeral. Danovej brady sa dotkla jemná ruka a dvihla ťažkú hlavu tak, aby si navzájom videli do očí.
„Čiže ak správne chápem, tak všetky tie pekné si si nechala v hlave a nosíš ich stále pri sebe? Keďže som medzi týmito sochami nevidel žiadnu, ktorá by aspoň trochu vyjadrovala šťastie a lásku.“
„Áno je to tak. Tie sú zase zamknuté tam v mojej hlave, aby mi ich nemohol nikto vziať. Ale čo ak som len žiadnu takú nemohla vymodelovať, lebo žiadna taká v mojej hlave, či duši neexistuje?“
Dan sa trocha preľakol. Tie slová boli desivé.
„Ale.. Vždy si predsa môžeme nejaké tie pekné vytvoriť aj sami. Zlé sa nám prikradnú od chrbta a vrazia ostrie. Tým dobrým môžeme isť oproti a pobozkať ich,“ usmiala sa a položila svoju dlaň na Danove líce

Pozeral na Laylu v tom prítmí ako na zjavenie. Bola krásna. Čierne vlasy jej ležali na pleciach. Bola taká prirodzená. Stála pred ním úplne odhalená. Nič si nemyslela. Bola tam pre neho, len pre túto chvíľu. Dan pozeral do jej očí. Páčil sa mu jej pohľad, ich farba. Buď niekto dostane takýto dar pri narodení, alebo ich po celý čas vlhčí sám život. Layla sa pozerala rôznymi emóciami, len nie nahnevane, tvrdo, alebo nekompromisne. Jej pohľad by rozplakal aj kameň. Dal by za ňu aj vlastný život. Objala ho. Jej telo príjemne voňalo, bolo to ako spadnúť do perín. Dan si ju privinul na hruď.

V tom sa mu Layla vytrhla a so zaujatým výrazom v tvári vyhŕkla: „Počkaj! Túto chvíľu musíme využiť.“
Prebehla po drevenom pódiu a začala sa hrabať v cédečkách. Zapla hudbu. Dan stál a čakal, čo sa bude diať.
Layla zbehla po schodoch späť k nemu. Znova ho chytila, akoby ani neodišla.
Hudba začala hrať. Bola to pomalá, veľmi emocionálna skladba. Presne vyjadrovala to, čo ich teraz obklopuje.
„Je to moja obľúbená. Hlas tej ženy ma upokojuje. Zbožňujem túto skladbu. Zatancuješ si so mnou?“ usmiala sa Layla. Nemohol odmietnuť.
Chytil ju rukami okolo štíhleho pásu. Biele šaty splývali s jej telom. Bola bosá. Prikročila bližšie k Danovi, až sa špičkami palcov na nohách dotýkala jeho ťažkých čiernych kožených topánok. V jeho náručí vyzerala holubica v rukách vlkolaka. Chránil ju, aby si neporanila krídla a aby ju už žiadne zviera nikdy neulovilo. Pozerala na neho popod obočie. Bola nižšia, tak podvihla bradu. Pozeral jej do očí. Vtedy vedela, že boli spojení. Že on bol v jej hlave a ona v jeho. Už viac neviedli monológ. Splynuli v spoločný dialóg, ktorý sa im premieta pred očami. Sledujú ten istý film. Prebieha v ich očiach, do ktorých si navzájom pozerajú. Tela sa začali hýbať. Pomaly tancovali medzi jej útrapami a strachom z minulosti. Tá chvíľa bola čarovná. Ako skoro všetko, keď bol s ňou. Obaja vnímali to čaro rozdielne a predsa rovnako. Dan bol pre Laylu neobyčajný. Videla, čo videla. Vedela, že pred ňou stojí niekto neobyčajný a zrejme sa to všetko zakrátko vysvetlí.
Tancovali v prítmí a ateliér bol ako svätyňa, ktorá stráži všetky tieto tajomstvá. Ich telá hrali všetkými pocitmi a želali si, aby túto noc slnko nevyšlo. Aby ráno zaspalo. Layla po dlhej dobe pocítila niečo iné ako úzkosť a strach. Prišlo to ako dar z neba. Bála sa poďakovať, aby nezmizol. Sny sa zhmotnili a teraz ju držia a nepustia. Tancujú s ňou sem a tam a nútia ju plakať. Také niečo zažije raz za život. Vedela, že po tejto chvíli príde akýsi zlom. Pretože stále ju po tom málo dobre, ktoré ju

postretlo, čakalo veľa zla, ktoré s ňou vymietlo všetky kúty. Slza jej stiekla po líci. Nechcela aby sa to skončilo. Chcela, aby tu s ňou bol navždy. Aby na ňu dával pozor a neprestal. Ak by s ňou ostal, mohla by všetky sochy vyhodiť. Stelesňoval jej túžby, ale i strach. Bolo pre ňu zaujímavé cítiť naraz oboje. Nevedela sa rozhodnúť ktoré cíti viac. Intenzívnejšie. Nevedela sa prikloniť k tomu vášnivejšiemu. Jej pocity boli tak zmiešané, že bolo ťažké rozlíšiť, na čo sa vlastne pozerá. Po rokoch sa jej naskytla iná chvíľa ako dni žiaľu, plaču a depresie. Viedol ju pomedzi sochy, akoby jej chcel ukázať, že už viac na ne nemusí myslieť. Jej telo by to Danovo najradšej vstrebalo. Čo však nechápala bolo to, že ona k nemu necítila lásku, takú tu pravú, ktorú hľadá mnoho mladých ľudí. Ona v ňom cítila osud. Akoby sa to muselo stať. Všetko bolo na pravom mieste. Teraz pochopila, ako asi osud vyzerá. Kráčala stranou tak, ako ju viedol. Chcela sa nechať viesť. Zatvorila oči. Hudba hrala a oni splývali v jedno telo, v jeden vesmír. Dan cítil úľavu. Akoby ním prešla vlna šťastia a zobliekla z neho všetky starosti, zúfalstvo z posledných dní. Cítil, ako v ňom zasvietilo svetlo, ktoré zvnútra ohrievalo kosti, mäso a vychádzalo pokožkou von. Cítil ako ho vlny opúšťajú a za nimi sa tvoria ďalšie a ďalšie. Pulzoval.. Ľad sa okolo jeho duše roztápal. Ten, ktorý ho v posledných dňoch tak zväzoval. Každý ďalší zážitok a vidina, sa ukladali vrstva na vrstvu a ťažili. Layla bola ako dve dlane, zvierajúce uzimenú sivú myš. Obväz na otvorenej rane. Bol veľmi vďačný za to, že ju stretol. Uvedomoval si to aj predtým, ale v tejto čarovnej chvíli mu došlo, že bez nej by to nezvládol. Bez nej a Emie. Obe tu boli v pravý čas, aby nestihol zošalieť. Aby dokázal žiť ďalej aj napriek premene, ktorá sa práve diala a ktorej stále nerozumel. Vlny sa šírili po celom ateliéri, dopadali na všetky tie sochy a výtvory v prítmí.

Socha anjela, s čiernymi slzami, ktorá bola plna beznádeje a celý čas pozerala do zeme, sa zrazu pohla. Anjel dvihol hlavu. Jeho ústa, ktoré boli pokrivene beznádejou a bolesťou

sa začali pretvárať. Hlina sa začala presúvať. S ústami sa pretvárala celá tvár. Stratil sa z nej smútok. Oči sa upokojili a na tvári sa zjavil úsmev. Pôsobil veľmi pokojne. Stále mal na lícach tie čierne slzy. Vystrel sa a pôsobil majestátne. Bol zrazu najväčšou sochou v ateliéri. Spoza jeho chrbta sa začali potichu rozprestierať obrovské nádherné, biele krídla. Pomaly sa otvárali akoby sa práve narodil. Anjel ich dvihol do výšky a rozprestrel. Boli obrovské. Už neboli zlomené. Vyjadrovali silu, boli vyliečené. Akoby ich niekto pokropil liečivou vodou. Maličký anjel na rukách sa pohol. Vystrel rúčky a oprel sa o anjelove prsia. Ako dieťa, ktoré cíti lásku svojej matky, dušu. Čierna tekutina začala prúdiť späť do očí, až v nich úplne zmizla. Nato sa anjel rozplakal a z očí sa začali liať kryštálovo čisté slzy. Nádherné priehľadné slzy.

Anjel sa pozrel okolo seba. Natiahol sa po ruke, ktorá vedľa neho trčala z vody. Pevne ju chytil, prsty zapadli do seba a pevne sa preplietli. Potiahol rukou a začal ťahať, zachraňovať z vody nejakú bytosť. Objavila sa druhá ruka a chytila sa brehu, podlahy. Zaprela sa a vyšla z vody. Postavila sa na nohy a usmiala. Videla pred sebou tancujúci pár. Bola veľmi pokojná a šťastná. Pozrela sa vedľa seba na postavu s kopijou v hrudi. Chytila ju zozadu a vytiahla. Tá postava sa pod ťarchou bolesti zrútila na zem a v tvári bolo cítiť hrozivý výkrik, ktorý však nebolo počuť. Jednou rukou sa podoprela a vstala. Druhú ruku držala na prsiach, akoby čakala, kým sa rana celkom zahojí. Pozrela sa na tú postavu, ktorá práve vyšla z vody. Pokývala hlavou a poďakovala pohľadom. Ruka jej spadla z pŕs. Rana tam nebola, len jazva. Akoby socha nechcela zabudnúť na to, čo sa jej stalo. Sklonila hlavu na znak pokory.

Socha vedľa, ktorá znázorňovala utekajúce dievča položila pomaličky druhú nohu na zem. Začala sa hýbať, postupne sa rozbehla a vpadla do náručia postave oproti. Tá socha sa už neskrývala za tričko a neplakala. Bola šťastná a roztiahla ruky, aby mohol zamilovaný pár splynúť. Keď dievča vbehlo do

náručia, ruky ju pevne objali a obe postavy vytvorili zaľúbený pár. Slzy padali všade navôkol nich a spoločne pozerali zamilovane na Dana a Laylu, ako tancujú. Vyzerali rovnako. Layla plakala. Dan sa snažil zadržať slzy a pevne ju objímal. Ich energia oživila celé panoptikum ateliéru, ktoré sa zmenilo na veľkolepé divadlo.
Splynuli spolu v jednu dušu a ich tanec okolo seba šíril emotívnu, pozitívnu energiu. Každý, kto by sa na tento tanec pozeral, pocítil by šťastie, lásku, pokoj a pokoru.
Na nedokončenej soche pri stene začala pribúdať hlina. Akoby ju neviditeľná ruka formovala a zanechávala za sebou šmuhy po prstoch. Už bolo viditeľné, ako sa ženská postava objíma. Pod jej rukami sa začala formovať ďalšia dlaň. Až vtedy bolo vidieť, že neobjímala seba, ale tie ruky. Na jej pleci začal vyrastať výbežok hliny. Zväčšoval sa až začal byť viditeľný obrys hlavy. Tvár dostávala kontúry. Šmuhy postupne prechádzali od očí až po bradu. Socha bola dokončená. Neznámy muž objímal zozadu neznámu ženskú postavu. Akoby ju chcel chrániť.
Dan si pritlačil Laylu k sebe, jej slza dopadla na jeho rameno. Cítil, ako sa vpila do košele. Cítil sa ako supernova, ktorá práve vybuchla a bola počiatkom zrodu vesmíru. Veľký tresk a vlny, ktoré všetko dookola rozhýbu, vytvoria miliardy ďalších životov. Jeho supernova vybuchla prvou vidinou, ktorej sa tak zľakol a ktorá navždy zmenila jeho dušu. Mení sa na blahodarne slnko, alebo ničivú hviezdu, ktorá onedlho spáli všetko živé vo svojom okolí? Alebo bude tým slnkom, ktoré udrží krehký život a smrť v rovnováhe? Položil si bradu na Laylino rameno. Pritmie dodávalo tomuto predstaveniu zvláštny nádych. Bola polnoc. Temnota za oknom bola čím ďalej, tým hustejšia a pohlcovala ulice.

Obaja tancovali naprieč ateliérom, akoby zajtrajšok nemal existovať. Ak by ich niekto videl, zrejme by mu napadlo, že toto je ten pravdivý obraz lásky. Tak, ako má vyzerať

úprimnosť muža a ženy. Dvaja, ktorí pred sebou nemajú žiadne tajnosti a navzájom sa oddávajú jeden druhému.
Dan kontroloval celú situáciu. Záležalo mu na Layle. Vedel, že sa s ňou život nemaznal a chcel jej dať aspoň trocha istoty. Nevedel, čo práve prežíva, ale z tanca vycítil, že jej je príjemne. A to mu stačilo. To, čo cítil, ho napĺňalo pokojom. Tento pocit hľadal veľmi dlho. Už predtým, kým sa začala jeho premena. Layla mala tak mäkké ruky. Sám sa divil, že ich niekto už pred ním neodhalil. Ale zrejme sa bála bližšieho kontaktu. Pohladil ju po vlasoch. Boli jemné, prijemné na dotyk. Odhrnul jej prameň z čela. Tancovali a čas pre nich neexistoval. Čo ak sa zajtra všetko zvrtne a bude si vyčítať, že niečo zameškal. Radšej prijme to, čo stojí pred ním. Môže to byť to posledné, čo zažije a uvidí.

Tancovali a všetko naokolo stíchlo, aby im túto chvíľu doprialo. Pozeral cez jej rameno von oknom. Mesiac žiaril ako 100 wattová žiarovka. Noc vyzerala ako deň. Mnohokrát zažil takúto svetlú noc. Vtedy, keď pozeral z výšky z okna svojho bytu. Dňu sa nechcelo spať. Alebo naopak.. Akoby sa dral nocou na svet. Akoby s ňou tancoval a vesmír sa nevedel rozhodnúť, či vládne deň alebo noc. Oknom videl len časť budovy a potom horizont s mesiacom. Nad oknom letel vták, ktorého však nevidel. Neletel. Stál tam v povetrí ako zmrazený. Nehýbal sa. Nehýbalo sa vôbec nič. Ľudia na ulici stáli, lístie vo vánku zastalo tesne nad zemou a už už chcelo dopadnúť na chodník. Celé mesto bolo bez pohybu. Dan sledoval cez Laylino plece horizont a prial si, aby táto chvíľa trvala večnosť. Aby slnko nevyšlo. Aby bola takto šťastná navždy. Tancovali spolu ďalej a ani si nevšimol, že pesnička musí mať možno už niekoľko desiatok minút. V tejto chvíli mu už nepripadalo zvláštne nič. A ani ho to nezaujímalo. V posledných dňoch si s ním život, alebo sám vesmír robili čokoľvek, čo v rámci ich nejakého neznámeho plánu uznali za vhodné. Ale hlavne to, čo nechcel Dan. Nechcel aby táto

chvíľa skončila. Nech skončí, až sám povie. Až keď doje celý tanier. Ani teraz nevstane od plného stola. Dostal vrchovatú porciu tých najkrajších ľudských emócii a aspoň teraz sa po tých niekoľkých dňoch cíti šťastný. Rozmýšľal podvedome aj nad Elhom. Ak má pravdu, tak nech sa ďalej trápi vesmír.
Ruka mu skĺzla trocha nižšie až sa zastavila na jej bedre. Layla k nemu pristúpila o malý krôčik ešte bližšie. Nepozerala mu cez rameno. Akoby nepotrebovala snívať. Akoby svoj sen práve prežívala. Líce mala opreté o rameno a oči zatvorené. Dan sa nad ňou nachvíľu zamyslel. Nevedel čo si myslí, ale vedel presne, čo sa v jej hlave práve odohráva. Práve teraz sa vysušujú všetky tie čierne močiare a menia sa na úrodnú pôdu. Z nej vyrastajú vysoké stromy, plné sladkých plodov, šišiek a vtáci si v ich korunách robia hniezda. Čierna zem sa mení na farebnú olejomaľbu a všade kvitnú kvety. Layla sa po tejto lúke teraz prechádza a ostáva za ňou vyšliapaný chodník v machu. Ten, ktorým sa bude neskôr znova prechádzať. Dotýkať sa všetkých tých vyschnutých pahýľov, ktoré sa menia na zelené kríky. Na prvý pohľad je to gýč. Rozkvitnutá lúka pred vstupom do lesa. Pre niekoho úplná samozrejmosť. Pre Laylu nový svet, ktorý si začína sama budovať. Doteraz mala strach na tejto lúke čokoľvek zasadiť. Bála sa, že aj to najstarostlivejšie zahrabané semienko ovocného stromu bažiny nájdu a pohltia vo svojich útrobách. Teraz cíti pevnú pôdu pod nohami. Stojí tam a snáď prvýkrát má pocit, že môže vykročiť dopredu. A už nemusí cúvať pred všetkým, čo ju chce pohltiť. Už sa nemusí pozerať pri tom cúvaní za seba, či náhodou nekončí bralo a či sa ona nezrúti do priepasti. Všade sa rozprestiera len tá zelená lúka. Nech sa pozrie akýmkoľvek smerom. A ten pocit je úžasný. Už ňou stačí len prebehnúť a zasiať všetky tie semienka, ktoré pevne po celý čas držala v hrsti. Aby dopadli do trávy a tu i tam ju rozfarebnili.

Tancovali ateliérom a sochy naokolo nich sa hýbali. Svet mimo ateliéru nehybne stál. Bol im dopriaty všetok čas, ktorý im doteraz unikal.

Dan sedel pred Elhom a vyzeral pokojne: „Našiel som zmysel života. Včera.“ Elho len sedel a počúval. V tejto pozícii sa ocitol prvý krát.
„Chápem, že tvoje reči, predstavy a fantázia sú subjektívne. Určite na teba vplýva aj to, kde sa nachádzaš,“ rozmáchol Dan rukami a ukázal na steny a strop liečebne. Cítil sa akosi nad Elhom. Po včerajšom zážitku s tancovaním sa proste cítil dobre. Akoby pochopil, prečo tu je. Bol tu pre ňu. Obetoval by za ňu život, len aby ona mohla žiť ďalej. Aby v nej pokračovalo to, čo v nej včera objavil.
„Ja rozumiem, o čo sa tu celý čas snažíš. Za tých pár dní som zažil veľmi zvláštne veci. Nevysvetliteľné. Som stále omráčený a mnohé som ani neakceptoval. Čo nemôžem poprieť je, že sa dejú. Možno sa zajtra zobudím z kómy, alebo sna. Alebo som možno tu s tebou zatvorený na psychiatrii a pôsobia na mňa silné lieky po tom, čo ma našli doma v šoku. Neviem to.
Ale viem, že keď sa zobudím, budem iným človekom. To čo som zažil, mi taktiež pomohlo vidieť svoju existenciu, svet a blízkych naokolo ináč. Určite budem lepším človekom a budem s úsmevom spomínať na to, čo som v tomto stave zažil. Len musím počkať kým pominie. A zobudím sa do reality, dostanem späť svoj život. Lenže má to háčik,“ pozrel Dan tupo do stola a zatvoril oči. Pomaly ich znova otvoril.
„Keď sa zobudím, nebude tam ona. Takže neviem, či sa ešte zobudiť chcem,“ pozrel Dan na Elha, akoby mu chcel podať rečníčku štafetu. Elho dovtedy zahltený Danovým uvažovaním trocha pokrčil obočie a čakal na dôvetok. Dan bol však ticho. Rozmýšľal, čo ho robí tak spokojným. Keď Laylu vtedy zachránil, tak ten pocit pocítil prvýkrát. Ale nemal čas to úplne vstrebať. S odstupom dní mu pripadá, že ju už zachránil

niekoľkokrát. Aj sama Layla mu to povedala. Ten istý pocit mal aj pri Emie. Vtedy keď ju objal v nemocnici akoby vedel, čo robí. A keď ju potom videl, stáť v izbe akoby ani nikdy chorá nebola, pocítil najprv šok. Ale potom pocítil taktiež pokoj a šťastie. Pripadal si ako most, ktorý pomohol niekomu prejsť z jedného brehu na druhý a s jeho pomocou tí všetci mohli dosiahnuť svoje ciele, sny. A takto možno pomôcť niekomu druhému. Ak by tam ten most vtedy nebol, reťaz by sa pretrhla. Dana napĺňalo, že môže byť týmto mostom. Sediac pred Elhom, sa vlastne prvýkrát zamyslel a pochopil, prečo to všetko robil. A prečo v ňom bola túžba pomôcť tak silná. Už ho viac nezaujímali materiálne veci naokolo. Všetko sa mu zdalo na podklade nových skúsenosti veľmi primitívne. Honba za statkami, ktoré za chvíľu aj tak pominú. Aj jeho láska k Layle zrejme raz pominie. Ale ona ju bude mať v sebe. Všade ju bude nosiť a zrejme aj ďalej rozdávať. Chcel by vedieť a vidieť, kam až sa ich spoločná láska dostane.
Spomenul si aj na šoféra taxíka. Ktovie, ako by si teraz poradila jeho rodina. Takto sú naďalej spolu.
A zakaždým ho tieto pocity vo vnútri hriali, priam až rozpaľovali viac ten oheň, ktorý tá jedna malá iskra vtedy zapálila.
„Vieš, cítim sa ako jej strážca, ochranca. Ja som sa do tejto pozície nechcel dostať. Je mi to trocha nepríjemné. Nepovažujem sa za dosť silného, aby som niekým takým byť mohol. Ale chcel by som ním byť. Layla potrebuje niekoho akoby z druhého sveta. Silného, vyrovnaného. Kto na ňu bude dávať po celý čas pozor.“
„Ale ty pre ňu hrdina si. Ona ťa vidí, ako niekoho z iného sveta. Vzhliada k tebe. Denne na teba myslí, modlí sa za teba. Si pre ňu jej osobný Boh.“
Dan pokrčil obočie, nepáčilo sa mu toto prirovnanie s Bohom.
„Každý niekoho takého potrebuje, ja nemám žiadneho,“ pozrel Dan trocha prázdnym pohľadom na Elha.

Ten neváhal ani sekundu: „Ale máš, každý z nás má,“ Danovi sa trocha rozžiarili oči.
„Každý svet ma svojho strážcu. Hrdinov. Bytosti, ktoré sú ďalej ako za týmto životom. Aj mravce majú svoju kráľovnú. Tak aj ľudia majú svojho Boha, pána, alebo akokoľvek to už nazývajú. Chodia medzi nami. Možno ich stretávaš každý deň a ani o tom nevieš. Skús lepšie počúvať, všímať si maličkosti. Ak sa udeje nejaká dôležitá zmena v tvojom živote, zamysli sa s kým si sa stretol, rozprával, prišiel do kontaktu.“ pozeral Elho Danovi priamo do očí.
„Ako to, že niekto chce byť hasičom, iný doktorom, a ďalší učiteľom? V každom z nás čaká to svetlo. Na tvoje rozhodnutia. Na to, kým ku ním dospeješ. Vnútorne sa tým svetom riadime a počúvame ho. Dáva nám silu a motiváciu. Nevieme prečo máme neodolateľnú túžbu pomôcť. Pomáhať sa stáva naším životom. Našou prácou.
A sú ďalší, ktorí nepočúvajú svoj vnútorný hlas a sú cely život nešťastní. Ti ktorí ho nenasledujú. Zbytočné si komplikujú život. Každý z nás je určený na jednu jedinú činnosť, ktorá bude prospešná pre jeho život aj životy iných. Ak by všetci do posledného človeka na tejto planéte robili to, čo ich naozaj baví, to k čomu boli predurčení a k čomu ich vedie vnútorný hlas, svetlo a pocit, tak by nastala rovnováha a každý jeden človek by bol šťastný. Ľudia by sa už nikdy nechceli vrátiť k tomu čo bolo predtým. Veď to nakoniec môžeš vidieť v menších skupinách ako je rodina, priateľstvá. Stačí, že sa dvaja, alebo traja ľudia chápu. Samotný vzťah muža a ženy. Sú zaľúbení a naladení na jednej vlnovej dĺžke. Rozumejú si, chápu jeden druhého, majú svoj vlastný svet. A sú šťastní tak, že viac to už ani nejde. A tie isté pocity môže prežívať akákoľvek skupina ľudí. Môžu z tohto stavu čerpať energiu, motiváciu, inšpiráciu, múzu. Aké je to jednoduché. A pritom všetci zvaľujú svoju neschopnosť nasledovať svetlo na čokoľvek iné, len nie na seba. Ale je trápne hľadať chybu niekde inde ako v sebe. Pretože za všetko dobré aj zlé si

môžeme v prvom rade sami. Máme len jeden život a veľa z nás sa správa akoby sme ich mali dva, tri, päť. Tento jeden môžeme zahodiť, pretože príde druhý a tam všetko napravíme. Druhý však už nepríde. Príde niečo iné, možno lepšie, ale to čo sme mohli urobiť v tomto živote, už nebudeme mať možnosť dokonať. A vziať si to so sebou ďalej."
Elho pozrel na Dana. Chcel ho uistiť, že sa vydal správnym smerom. Akoby ho chcel popostrčiť. Videl v ňom neistotu. Chcel mu vliať nádej. Sedel pred ním, akoby tu už nepatril. Myšlienkami bol v ďalekých vesmíroch. Aspoň niečo sa v ňom pohlo. Začína akceptovať to, čo sa práve deje. A možno sa len jeho duša a duch bránia tomu, čo ich postretlo. Chránia ho, aby sa nezbláznil. Nech sa deje čokoľvek, tak Elho vedel, že zmena sa už začala.
Dan pozrel na Elha: „Aj ty mi teraz pomáhaš?"
Elho zmĺkol. Nedal to na sebe vidieť, ale vedel, že si Dan všimol, že je v rozpakoch.
„Snažím sa ti len dať odpovede," zvraštil čelo akoby chcel vyzerať viac ľudsky. Ako Danov priateľ..
„Žil si doteraz vo svojom svete. Ten už pominul, ubehol. Odhalil sa ti ďalší svet. Na začiatku vyzerá nebezpečný a neprebádaný. A ty nemáš zatiaľ mapu. Ale ver mi, keď ho prebádaš, nebudeš ho chcieť opustiť."
Dan na neho pozeral a rozmýšľal. Mal veľa otázok, ktoré ani len nedokázal pomenovať. Nevedel sa opýtať. Bolo celkom pohodlné, keď Elho dookola mlel tie svoje nezmysly. Aspoň trocha viac mohol pochopiť, čo sa deje. Zatiaľ sa odmietal spojiť s týmto novým svetom. Každý deň ho pohlcoval. Nech mal z toho depresie, strach. Nech sa mu zosypalo všetko, čo doteraz poznal, jeden pocit to však všetko anuloval. Ten pocit mu dával ešte nádej, že celkom nezošalie a nespácha samovraždu. Bol to ten spomínaný dobrý pocit, že niekomu pomohol. Keď mu Emie so slzami v očiach ďakovala, zabudol na tie zlé veci, ktoré premenu sprevádzali. Napĺňalo ho to šťastím. Týmto sa pomaly odpútaval od sveta, ktorý tak

dokonale poznal. A začal kráčať vpred v tom druhom neznámom.
Stále však nerozumel, odkiaľ má Elho toľko odpovedí? Je až natoľko narušený, že sa mu všetko mieša do nejakej abstraktnej surreality? Alebo si ho len šikovne omotal okolo prsta? Dan chcel pochopiť to, odkiaľ berie Elho celý tento vesmír. Nemohol si to všetko vymyslieť. Musel to akoby zažiť. Niektoré skutočnosti tlmočil až príliš presvedčivo. Bolo to podivne a zaujímavé.
„Hovoríš o mnohých svetoch.. Ak žije v tomto našom svete toľko veľa ľudí, nebude to ten najsprávnejší? Nemal by som ostať žiť v ňom? Čo ak ma ten druhý svet zabije? Čo ak život v ňom nezvládnem? Toľko ľudí sa predsa nemôže mýliť."
Elho sa na chvíľu zamyslel. Poobzeral sa po miestnosti. Po všetkých tých rôznych postavičkách. V ústave vládla tichá depresia. Všade boli síce okna, ale boli zamrežované. Mali nad hlavami televízor, ale nedal sa prepnúť.
„Pozri na tú ženu tam pri televízore. Sedí pri stole a kýve sa zo strany na stranu. Dlhé biele vlasy."
„Vidím ju." Sedela tam akoby vôbec nevnímala kde je. Asi na ňu účinkovali lieky. Pohľad na ňu bol veľmi depresívny. Taký mladý človek a neprežije ani sekundu života pri plnom vedomí..
„Iste si myslíš, že je silne psychicky narušená. Že je to poľutovaniahodný chudák. A že ju tu treba zatvoriť. Že je to takto správne."
Dan na ňu pozeral. Nechcel to vysloviť nahlas, ale to dievča naozaj takto vyzeralo. Trocha sa hanbil za svoje myšlienky. Keď na ňu pozeral, tak sa cítil, akoby pomaly kráčal do toho jej sveta.
„Čo ak je ona rada, že je tu zatvorená pred tým svetom naokolo a že práve ona vyhrala jackpot? Že nemusí žiť ako otrok tam von, ako vy ostatní. Čo ak si my všetci tu myslíme, že táto psychiatria je ostrov záchrany a že pred svetom tam vonka nás musia chrániť tieto mreže?"

Dan sa pozrel na Elha tak prekvapene, akoby dostal v spánku facku.
„Čo ak má ona vo svojej hlave svoj dokonalý svet a nikoho do neho nepotrebuje? Neusiluje o to isté mnoho ľudí tam von? Čo ak má toľko myšlienok, nápadov a zábleskov, že žije plnohodnotne tam vo svojej hlave a nič jej nechýba? Čo ak je tá jej pomätenosť vlastne genialita a všetci tam vonku sú tak hlúpi, že ju nevidia a nedokážu s ňou komunikovať.. Kto tu nechápe koho Dan? Čo ak je viac farieb ako len biela a čierna? Čo ak je viac pocitov len ako smútok a radosť. Šťastie a nešťastie. Veľa peňazí a málo. Veď my nikdy nezistime, ako sa cíti, ako vníma našu realitu. Chová sa ináč ako my. Nám to pripadá divné a preto ju pod rúškom jej ochrany zatvoríme na desať zámkov. Aby nám nešpatila v tom našom krásnom a "dokonalom" svete. Dokonalom a plnom špinavých peňazí, celodennej driny, násilia, pretvárky, zlomyseľnosti a faloše. Kto je tu ten blázon? Čo keď ju Boh obdaril, nie ukrátil? Áno. Pre nás je nemysliteľné rozmýšľať takto, lebo by sme popreli celú svoju existenciu a to nedovolíme.
Ľudia sú povrchní. Túto ženu odsúdia a sami sa zatvárajú do svojich malých bytov, tiesnia sa tam so svojim nábytkom a depresiami. Vychádzajú len keď ich vyženie hlad, alebo práca. Kto je tu ten psychicky narušený? Žijeme všetci úplne rovnako a každý po každom aj rovnako zazerá. Tak ako teraz ty na tú ženu. Všetci predsa zažívame rovnaké pocity. Zdieľame rovnaké nálady a myšlienky. Len s jediným rozdielom. Že vy tam vonka máte kľúče od izby. Tie vám však nepomôžu zamknúť dvere pred tou neutešenou realitou. Aj keby ste si všetci otvorili tisíce dverí, stále sa ocitnete v tej istej izbe. Tak ako ona,“ pozrel Elho na to dievča. Pozerala pred seba. Ktovie čo si myslela.
„Aký je teda rozdiel medzi nami tu a medzi vami tam von? Kto je kde zamknutý? Vy pred jej svetom? Alebo ona pred tým vaším? Kto je tu vlastne ten víťaz? Nechcel by si ani nachvíľu zažiť to, čo zažíva ona? Aby si vedel porovnať, čo je

vlastne správne. Nezažívaš to teraz aj ty? Skús niekomu tam von porozprávať, čo si posledné dni zažil. Nebudeš sa cítiť rovnako nepochopený ako ona? A ver mi, že si nebudeš pripadať psychicky chorý. Ani ona si to o sebe nemyslí. Budeš pre ostatných za blázna, keď povieš, že si videl budúcnosť. Ale nebudú oni pre teba primitívni, lebo vôbec nechápu výhody toho, čo si ty zažil? Tak ktoré pocity Dan, sú tie správne? Čo je správne? Kto to posúdi?“ nadvihol Elho obočie.

„Vieš.. Niekedy keď sa pozerám na správy, tak mám dojem, že najšťastnejším tvorom tam von, je pes v búde. Má strechu, jedlo si nájde, alebo dostane. Pes psovi nikdy neskomplikuje život a nemusí iných psov zatvárať na zámok,“ pozrel uprene na Dana, až ho táto situácia ohromila. Nevedel čo má povedať. Čokoľvek by aj povedal, Elho by vedel argumentovať ďalej. Najhoršie však bolo, že mal pravdu. Možno nie takým chorým štýlom ako to myslí on, ale koľkokrát sa Dan cítil v byte ako v klietke a musel utiecť. Zatvoril sa pre vonkajším svetom, aby sa ochránil. Aby si mohol vytvoriť svoj vlastný svet. Každá váza v byte, každý predmet, koberec, farba, znamenali "jeho" svet. Tak ako každá myšlienka tej ženy znamená ten jej. Len to nie sú koberce a vázy. Ale jednoducho myšlienky. Dan vedel, že oproti nej môže byť chudobnejší ako sa zdá. Ak by jeho byt vyhorel, alebo ho vykradli, nezostalo by mu nič. Tej žene nikto hlavu nevykradne. Stále môže byť tým, čím je. Myslieť si čo chce. Je úplne voľná, čo sa o Danovi a jeho byte nedalo povedať vždy.

Elhove reči sú strašne štipľavé, lezúce pod kožu. Dajú sa vysvetliť viacerými spôsobmi. Desilo ho, nad tým vôbec rozmýšľať. Stále tam našiel niečo, čo ho vyľakalo. Tak, ako aj teraz. Elho ho postavil na jednu úroveň s niekým, o kom si doteraz myslel, že je s ním neporovnateľný. Absolútne si nevedel predstaviť, ako sa môže on porovnať s niekým z psychiatrickej liečebne. A Elho to práve teraz urobil! A dokonca tak vierohodne.

Pozeral na neho. Jeho tvár bola taká spokojná a uštipačná zároveň. On vlastne nechcel, aby s ním Dan bezbreho súhlasil. Chcel aby sa pohol vo svojej hlave ďalej. Nabádal ho vytvárať si ďalšie uhly pohľadov, názory.
Videl, že Dan nevie čo má povedať.
„Pozri.. Ak by si sa postavil nahý na zelenú lúku spolu s touto nahou ženou a bez slova by ste tam takto spoločne stáli, tak by medzi vami nebol žiadny rozdiel. Pre okoloidúcich by ste boli úplne normálni ľudia. A ak by ste aj otvorili ústa a začali rozprávať o svojich životoch, našli by sa priaznivci vašich názorov na oboch stranách. To že ty máš pekne auto, parádne handry a snažíš sa správať tak, ako všetci ostatní ešte neznamená, že si niekto viac. Chybou nás všetkých je, že chceme vyzerať ako niekto, že všetci chceme byt ako všetci. Málo z nás je so sebou spokojných. A chce ostať samým sebou. Pre neho je naše myslenie výhodou. Je jednoduchšie usmerňovať primitívne živočíchy ako vyvinutú rasu. Samozrejme on to tak neberie. Ale rozumieš, čo chcem povedať."
Dana premkol chladný pocit. Elho by mohol mať pravdu. Ale aj Dan pochádzal z tohto sveta, o ktorom si doteraz myslel, že je jediný, kde sa dá žiť podľa svojich vlastných predstáv. Lenže po tom, čo opustil na pár chvíľ tento svet, zistil jednu podstatnú a mrazivú skutočnosť. Väčšinu času žil podľa predstáv niekoho iného. Chodil do práce, lebo musel. Pre peniaze. Dni trávil plnením nejakých úloh, ktoré neboli veľmi v súlade s jeho predstavou naplneného života. Bolo mu vsugerovaných mnoho predstáv a tými on pokorne žil. Len večer, keď prišiel z práce domov, tak sa cítil konečne voľný. Mohol si otvoriť pivo, pozrieť program v televízii. Bez toho, aby musel plniť predstavu niekoho iného. Ten pocit vlastne nebol voľnosť, ale samota! Teraz mu dochádzalo, že ho jeho život zbavoval akýchkoľvek túžob a želaní a robil z neho dennodenne otroka, ktorý sa každé ráno dobrovoľné prihlásil do systému. Pochopil, že mu je po celý čas mozog

vyplachovaný povrchnými potrebami. Všetko to bolo tak rafinované a dobrovoľne nanútené. Systém útočil na základné pudy a potreby. A tie ho ovládali. Jeho život neovládala túžba spoznávať nové veci, učiť sa, napredovať. Jeho život ovládal obyčajný hlad, zima, lenivosť.. Bol zasypaný zbytočnosťami, ktorých bolo tak veľa, že cez ne nemohol vidieť svoje potreby, predstavy a a to, kam by mal jeho život smerovať. Po celý čas tie zbytočnosti pribúdali, až nebol schopný tu veľkú kopu upratať. Preto bolo precitnutie také intenzívne. Ako by mu niekto zasvietil baterkou uprostred noci rovno do očí. Úplne ho to oslepovalo a ani nevedel, čo vlastne vidí. Učil sa znova spoznávať to dávno zabudnuté. To kvôli čomu sa narodil. Chcel niečo viac. Vytvárať hodnoty, udržiavať život v pozitívnom duchu, chcel mať poslanie. Nechcel už len živoriť. Uspokojovať primitívne potreby hladu, smädu a chladu. Ubíjalo ho to tak, ako to ubíjalo tisíce ďalších naokolo.

„Ale potom je v celom tvojom vesmíre niečo zle. Prečo sa takto ľudia cítia? Prečo im oni nedajú viac? Veď majú tú moc.“

„Ale Dan. Ľudia majú všetko na dosah. Vyberajú si sami podľa svojej slobodnej vôle. Pamätaj. Knihy nakoniec do seba vždy západnú. Každá jedna. Čiže žiadna nie je napísaná nesprávne. Len jedna je tragikomédia, iná romantický román. Ale zväzok vytvára jeden ucelený príbeh.

Ľudia okolo seba často nevedia, prečo sú nervózni, prázdni. Nerozumejú svojim pocitom. Stále hľadajú nejakú náhradu, liek, vinníka. Chcú rozohnať hmlu ďalšou hmlou. Život nie je komplikovaný, život si komplikujú ľudia sami. Nám je daný prázdny papier a my ho zapíšeme.“

Dan vedel že na tom jeho papieri je strašne veľa čarbaníc. Dokonca slová cez slová. Úplne nečitateľné. Keď sa na ten papier pozrel, bol to chaos. Presne ako jeho život. Aj keď sa jemu zdal v poriadku. Stále cítil, že mu niečo chýba. Zrejme by mal vygumovať ten neporiadok a napísať tam len jedno jediné slovo, ktoré by sa na bielej stránke krásne vynímalo.

Dávalo by zmysel. Život by sa stal jednoduchším. Alebo tam napísať tie slová dve. Aby vytvárali harmóniu, aby sa navzájom dopĺňali. Alebo tam napísať tie slová tri, aby vytvorili rodinu. Aby si tie tri slová navzájom dávali pocit istoty a nádeje. Teraz tam mal celú armádu slov, ktoré sa navzájom prekrývali a boli nečitateľné. Písmena boli pokrivené, pretože nemal čas ich napísať poriadne. Váľali sa jedno po druhom. Biely papier zmizol a ostala neutešená čierna machuľa. More čiernej. Všetky tie písmená a slová vytvárali tmu. Tmu v ktorej Dan dodnes tápa.
„Lenže tá tvoja teória má jeden veľký zádrheľ. Hovoríš o niekom za týmto svetom. O Bohoch tak inteligentných, že nie je možné ich už nikdy predbehnúť. Ale vzišli z nás. Primitívnych ľudí. Nestvorili nás, ale my ich. Čiže my sme stvorili Boha? Nebolo to náhodou naopak?“
„Hovoríš o ľuďoch ako primitívnych bytostiach. Aj semienko je svojim spôsobom primitívne. Ale vyrastie z neho strom, na ktorom vyrastie takých semienok na tisíce. Jeden bez druhého by neexistovali. Predávajú si život navzájom. Jeden aj druhý na sebe závisia. Nemožno ich oddeliť. Ak by strom nevyrástol, neboli by ďalšie semienka. A ďalšie stromy. Primitívni ľudia možnú sú. Ale majú dôležitú úlohu, poslanie, zmysel existencie. Aj keď väčšina z nich len je, spí a pozerá televízor.
Áno môže sa zdať, že ten, kto stvoril Boha bol primitívnejší, ako to čo stvoril. Aj keď by to malo byť asi naopak. Boh predsa stvoril ľudí, lebo je najmúdrejší a tak to aj ostalo. Chápem, že táto obrátená teória je nelogická, ale napriek tomu logiku má.
Takto môžeš pochopiť, prečo nás ten váš Boh má rád. Lebo my sme Bohom pre neho. Vzišiel z nás. Sme jeho tvorcovia. To len ľudia pod rúškom uchopenia moci zosadili ľudí zo spoločnej lavice a pohodili nás pred jeho prah. Žiadna inteligentná bytosť by sa nad nikým nepovyšovala. Chcela by čerpať všetky výhody plynúce zo spoločného vzťahu. Čiže áno Dan. Ľudia a boh, alebo to nazvi ako chceš, sedia stále spolu

na jednej lavici. A neexistuje žiadny koniec ani začiatok. Všetko sa stále rozpína všetkými smermi. Áno, niekde to začať muselo. Možno všetko vyšlo z jedného bodu, ale čo ak ten bod zapálila myšlienka, ktorá sama vzišla z tohto bodu? A neskôr sa do neho oblúkom vrátila.“

Ešte pred niekoľkými dňami by Dana tieto reči unavovali, znervózňovali a nerozumel by im. Dnes však pozná Laylu a zrazu začínajú okolnosti dávať význam. Chápe, kam tým Elho mieri. Uvedomil si, čo všetko zažil a kým sa postupne stáva.

„Vieš Elho, skúšal som s tým všetkým bojovať, ale ten boj som prehrával. Preto som sa pokúsil všetko akceptovať tak, ako si mi to ty sám odporúčal. A odrazu som naozaj prestal bojovať. Nie žeby som nechcel. Nemal som s kým a s čím. Akoby tam bol protivník len vtedy, keď udriem. Keď ostanem stáť, stoji aj on. A potom som zistil, že keď sa ho dotknem, dotkne sa aj on mňa. Že ten osud, život, alebo na čokoľvek sa to pozerám, je vlastne moje zrkadlo. Stále som si myslel, že proti mne stoji celá armáda. A nakoniec som zistil, že tou armádou proti sebe som bol len ja sám. Že ju nesmiem poštvať proti sebe, ale sa k nej pridať. Bude bojovať po mojom boku. Vykročil som oproti nej. V jednom bode sme sa stretli. Ja som prešiel na jej stranu a ona kráčala ďalej za mňa. Bude mi kryť chrbát, kým ja na druhej strane toho zrkadla spoznám ten nový svet,“ myslel pri tom na Laylu.

Elho pozrel pokojne na Dana. Akoby mu konečne pomohol pochopiť, čo sa deje. Na začiatku sa zdalo, že sa tie presýpacie hodiny jeho pochybností nikdy nepresypú z hornej časti do tej spodnej. Ale dnes cíti, že všetky zrnká piesku sú na svojom mieste.

„Zatiaľ máš stále málo bodov, podľa ktorých by si vedel definovať, kde sa práve nachádzaš. Fyzicky a aj na mentálnej úrovni. Stále vidíš len od do. Je to obmedzené vnímanie. Podobne obmedzene vnímame aj my jeho. Je len dobrý. Len náš. Len Boh. On je to tvoje zrkadlo. To zrkadlo ti dáva tvar, hĺbku a význam. Pomáha ti seba vidieť celého. A pomáha ti

vidieť aj to, čo sa nachádza za tebou. Môže nám ukázať, kým naozaj sme. Nevidieť sa v ňom len ako najlepší, najkrajší. Ale ozajstní. Ono tú silu má. A len niektorí z nás majú právo a dôvod postúpiť na mentálnej úrovni ďalej. Tak ako ty teraz Dan.. Vykročil si proti tomu zrkadlu, prešiel nim a zistil, čo sa nachádza za ním. Ako mnohí pred tebou. Vo vašej reči Bohovia a v bežnej: Vyvolení. A vieš prečo ti to hovorím? Hovorím to preto, aby si vedel, kým sa staneš a aké budeš mať poslanie. Vyslobodím ťa z tvojej hlavy, sveta v ktorom žiješ. Odomknem pre teba tú bránu, ku ktorej si konečne prišiel. Už je potrebné vytvoriť len ten jeden posledný bod v tom novom vesmíre, v ktorom poletuješ. Bod, ktorý ťa v tomto živote a priestore zadefinuje. Aby si vedel, kým naozaj si," dopovedal Elho a rýchlym pohybom do Dana hlboko niečo zabodol.
Dan pocítil bolesť. Oprel sa o stoličku. Všetko stíchlo. Pokrčil ramenami a začal sťažka dýchať. V ušiach sa mu rozliehalo len ohlušujúce ticho. Akoby sa zastavil čas. Zalapal po dychu. Cítil, že sa mu stmieva pred očami. Odpadával. Chytil sa za hrudník a nahmatal ceruzku.
Elho ho prepichol ceruzkou! Pomaly si ju vytiahol a pozrel na ošetrovateľa. Nevnímal. Zakrvavená ceruzka spadla na podlahu. V tom tichu len sledoval ako sa cez dvere derie celá ošetrovateľská jednotka.
Elho len pokojne sedel na stoličke a pozoroval Dana. Vtedy pocítil silné otrasy. Ošetrovatelia spadli z nôh, skrine sa prevrátili na zem, až sa z nich vysypal všetok obsah. Cítil, že na neho dopadli malé kúsky skla z nejakého okna po blízku. Jeho telo umieralo a zároveň vibrovalo. Zemetrasenie!

Ošetrovateľka, ktorá bola k Danovi najbližšie, sa pokúšala vstať zo zeme. Ale keď sa dostala aspoň do podrepu, tak znova spadla. Ostala na štyroch a takto sa ponáhľala k najbližším dverám. Vtedy už začínal tušiť, že ho nič nezachráni. Každý sa staral o seba. Ležal na podlahe a cítil,

ako ho zohrieva na bruchu jeho vlastná krv. Dýchal čím ďalej, tým slabšie. Nevládal sa pohnúť. S pokriveným výrazom v tvári sa vyčítavo pozeral na Elha. Čo to urobil? Mal od začiatku vedieť, že je to len ďalší pacient na psychiatrii. Pripustil si ho k telu. Ináč to dopadnúť nemohlo. Elho sa pridržiaval steny a pomaly vstával. Akoby chcel ujsť. Akoby tu dokončil svoju prácu. A možno chcel len utiecť z liečebne. Pomaly sa dvihol a nespúšťal z Dana oči. Stál asi 5 metrov od jeho nôh a vtedy sa preboril strop. Ťažký betón, omietka, káble a tony železa spadli priamo na Elha a urobili dieru do podlahy. Všetkým naokolo otriaslo, akoby vybuchla bomba. Dan už nič nepočul. Len otrasy mu dávali pocítiť, že ešte nezomrel. Nevnímal bolesť. Už sa len strácal.
V okamžiku mu preblesla hlavou Layla. On ešte nemôže umrieť! Nemôže ju tam nechať samú. Dlží jej to. Teraz nemôže odisť! Cítil, že je pre neho nenahraditeľná. Spomenul si, čo všetko doteraz prežili. Ako sa našli. Čo jeden pre druhého znamenajú. Vtedy pochopil, že ju miluje. Až teraz si to dokázal pripustiť. Bál sa, čo s ním táto skutočnosť urobí. Teraz už na tom nezáleží. Tento cit bol tak čistý, že nebolo možné obaliť ho akýmikoľvek pochybnosťami. V bolestiach a polomŕtvy sa na chvíľku usmial. Vedel, že tento úsmev nemôže vidieť. Ale dôležité bolo, že jej ho venoval. Nezáleží koľkokrát by jej povedal čo si myslí. Podstatné bolo, že na ňu myslí teraz v poslednej chvíli. Čo hovoria ústa, si môže mozog vymyslieť. Čo cíti srdce, neoklame. Už sa vyrovnal s čímkoľvek, čo malo prísť. Chcel v tejto myšlienke zotrvať až do konca. Aby jej to raz mohol niekde povedať. Keď sa stretnú. Keď budú spolu. Že najdôležitejšia vec pre neho bola v tomto okamžiku ona. Stratil vedomie. Prepichnuté srdce prestalo biť. Začalo mu byť ľahko. Prechádzal farebným tunelom. Na konci bolo žiarivé svetlo. Bolo to zvláštne, ale cítil sa akoby z tela neodišiel. Všade bola tma. Takýto pocit ešte nezažil. Nevedel to porovnať s ničím iným. Cítil sa ako pierko vo vetre. Zvláštne. Toto je tá smrť, ktorej sa každý

bojí? Cesta do raja? Raj samotný? Peklo? Chcel sa prebudiť, nejako pochopiť čo sa deje. Necítil telo. Necítil absolútne nič. Nebol si vedomý ničoho fyzického. Chcel otvoriť oči, ale žiadne nemal, chcel pohnúť rukou, prstami, ale žiadne necítil. Akoby bol pripútaný, alebo absolútne voľný. Cítil, akoby bol dieťa v lone matky. Tesne pred pôrodom. Pohyboval sa v priestore a cítil pokoj. Ale aj tak chcel z toho stavu precitnúť. V tom mu mysľou prebleslo akési svetlo. A znova. Nebolo to nič konkrétne. Nevedel si vysvetliť, čo vidí. Čo to mohlo byť? Ďalšie. A ďalšie. Svetlo sa začalo znásobovať. Lietalo z každej strany, ako hromada bleskov. Až bolo všade bielo. Áno! Tma sa premenila na svetlo. Tak strašne sa chcel zobudiť, zo sna, ktorý teraz sníva. Necítil bolesť, necítil vôbec nič. Ale cítil pokoj a dobro. Napĺňalo ho to čím ďalej, tým viac. Akoby opúšťal tú schránku, ktorú okolo seba vnímal. Niečo sa dialo. Videl stále to biele svetlo. Začal cítiť ako jeho myseľ pulzuje. Akoby cítil nejaké srdce. Pred chvíľou bolo ešte ticho. Teraz sa niečo deje. Začal sa plniť neistotou. Niečím novým a nepoznaným. Takto sa ešte nikdy necítil. Cítil, akoby ho obopínala nejaká energia. Hmýrila sa okolo neho. Zdalo sa mu, že sa hýbe. Alebo že sa hýbe niečo okolo neho. Snažil sa nahmatať telo, alebo čokoľvek okolo seba. Nenachádzal nič hmotné. Zostávala mu iba vôľa a myseľ. Veľmi chcel z tohto stavu precitnúť. Energia naokolo sa znásobovala. Už ju cítil. Nemusel však robiť vôbec nič. Všetko prebiehalo samé od seba. Vzdiaľoval sa od prvotného pocitu každou sekundou ďalej a ďalej. Zrazu pocítil silnú vlnu energie, ako ho odhodila ďaleko od momentu, keď zbadal prvé svetlo. To biele svetlo sa začínalo zafarbovať. Začal vnímať modrú. Miešala sa s bielou a tvarovala neurčité obrysy. Svetlo sa znásobovalo, ale tento krát sa znásobovali aj farby. Pred Danom začali neuveriteľnou rýchlosťou lietať akoby molekuly, či atómy svetla a vykresľovať okolie. Bol to podobný pocit, akoby sa prebúdzal. Necítil žiadne pachy, ani nič nepočul. Len si začal uvedomovať priestor. Väčší ako bol ten pred tým. Zdalo sa mu

že leží. Bolo to zvláštne. Ležal akoby na niečom, alebo v niečom. Cítil, že niečo sa ho dotýka, alebo sa dotýka niečoho on. Niečo pred sebou videl. Sústreďoval sa na ten bod, aby to rozpoznal. Týčilo sa to do výšky rovno pred ním. Dan tam ležal a keby neumrel, teraz by vedel, že leží na ceste pod zborenou liečebňou, privalený hromadou tehál a kamenia. Ležal a pozeral na nebo. Skúmal obraz, ktorý sa mu zjavil pred očami. Modrú farbu pretínala sivá a čierna. Cítil tú energiu, ktorá ho obklopovala. Už povstala. Vnímal ju v rôznych dimenziách. Nielen ľudskými zmyslami. Cítil, že má ďalšie zmysly. Nové. Vnímal nimi všetky tie energie naokolo. Bolo ich viac. Jedna ho jemne hladila po tvári, druhá na ňom nehybne ležala, tretia mu vibrovala v mysli ako zvuk. Chcel sa o ne oprieť. Alebo sa postaviť. Energie boli ako struny. Jedna vedľa druhej. Každá vychádzala z iného bodu a smerovala úplne inde ako tie ostatné. Vyzerali však rovnako. Nevedel čo má robiť. Už celkom precitol a poznal tento stav: zobudil sa. Chcel vedieť viac. Veľmi ho zaujímalo, čo sa deje. Vôbec si však nespomenul na to, čo sa udialo pred chvíľou. Nespájal si súvislosti. Akoby to nepotreboval. Skúšal sa pozrieť okolo seba, ale nevedel ako. Cítil sa niekde uväznený. Ako v ulite. Alebo zviazaný. Bol to skľučujúci pocit. Chcel sa tej energie, ktorá ho spútavala, zbaviť. Vedel však, že nemá k dispozícii telo a preto je zbytočné chcieť sa zbaviť hmoty rukami. Sústredil sa preto na usmernenie energií, ktoré ho obklopovali a ktorých bol teraz súčasťou. Pomaly ich od seba odvíjal ako zamotané klbko vlny. Rozpletal ich a vzdiaľoval sa od bodu, v ktorom sa cítil uzavretý. Postupne pocítil, že je voľný. Vedľa neho sa nachádzala akási nehybná energia. Zaujala ho. Začal vstrebávať jej žiarenie a spoznávať jej minulosť. Pochopil, že zbadal mŕtve telo. Svoje telo! Cítil, že je to on. Aj keď neregistroval tvár, cítil to. Vyliezal z vlastného tela, ktoré bolo mŕtve. To bola tá energia, ktorú ucítil a ktorá mu nedovoľovala sa pohnúť. Tak z tela postupne vytiahol nohy, akoby sa z neho vyplazil. Bolo pod hromadou skál a nevedel

určiť, či ho ťaží tá, alebo jeho bývalé telo. Už sa cítil voľný, ale bol stále spätý s telom. Akoby potreboval vyzuť nohy z úzkych čižiem. Pomaly sa premiestňoval v opačnú stranu. Preč od tela. Ako húsenica. Energia povolila a Dan vypadol na cestu. Ten pocit sa dal prirovnať hlbokému nádychu v strede lesa. Cítil sa silný. Necítil telo, chlad ani bolesť. Stále však nevidel seba samého. Chcel dvihnúť ruku, ale nebola tam. Chcel vykročiť, ale nemohol pohnúť nohou. Sústredil sa na to, aby sa mu zjavilo telo. Pocítil vo svojom okolí slabé mravenčenie. Začal cítiť akési kontúry. Bol si vedomý odkiaľ a pokiaľ jeho energia pulzuje. Pocit sa dal prirovnať tomu, ako keď si predtým nahmatal rameno, alebo sa dotkol tváre. Tam, kde bolo mravenčenie najsilnejšie, sa Dan snažil predstaviť si ruku. Cítil ju, ale ona tam nebola. Nevedel, ako ináč sa má pohnúť, ako s pomocou tela. Predstavil si, ako vykročil. Na zem dopadlo chodidlo. Zovrel ruku v päsť a pozrel sa na ňu. Už mal svoje telo. Stačila myšlienka a zhmotnil si telo. Mohol si zhmotniť akékoľvek telo, ale prvá myšlienka bola na telo jeho vlastné. Bolo ako kabát. Kombinéza. Cítil pulzovanie, ako keby sa do neho vrátila krv. Cítil hmotu. Začal si ju uvedomovať. Prešiel si druhou rukou po lakti. Po bruchu. Bol nahý. Stál uprostred cesty a obzeral si ho zo všetkých strán. Spoznával ho, akoby to bolo niečo nové. Pomaly si spomínal na pocity pred tým. Odrazu ho premkol nepríjemný pocit, ktorý mu nachvíľu prinavrátil fyzické spomienky. Zima! Začalo mu byť chladno! Už to pochopil! Vracajú sa mu zmysly. Precitol. Začal počuť zvuky naokolo. Akési ostré, prenikavé hlasy. Zrejme krik okolia. Pocítil vietor na tvári. Bola mu zima a uvedomil si, že mu to telo začína vadiť. Obopínalo ho pevne, ťažilo ho. Tá kopa mäsa mu znemožňovala voľne uvažovať. Dožadovala sa jeho pozornosti. Zimou, hladom, bolesťou. Stal sa človekom. Už nebol tá abstraktná energia, ktorá sa s ľahkosťou vznášala v priestore. Pochopil, že to nebol dobrý nápad nasúkať sa do toho malého, nepohodlného kabáta. Obnaženému mu bolo

lepšie. V tom niečo zapraskalo. Otočil sa smerom k zvuku, ktorý k nemu prichádzal. Zbadal, ako sa budova oproti rozlomila na dve časti a jedna letí priamo na neho. Zemetrasenie! Áno. To si pamätá ako posledné! V stotine sekundy si spomenul, čo sa vlastne deje. Zem sa triasla. Konečne to zaregistroval. Bol tak pohrúžený do toho, čo sa okolo neho a v ňom dialo, že si neuvedomoval, čo sa deje na ulici. Ale teraz to vedel. Bol v centre zboreného mesta a všetko naokolo sa triaslo. Zacítil dym, spálený vzduch, a prach. Akokoľvek sa snažil pohnúť, šlo to veľmi ťažko. Akoby sa musel naučiť najprv chodiť. Stena sa na neho s rachotom valila. Pomaly urobil krok. Nebál sa. Bolo to zvláštne, ale nebál sa, že ho môže zavaliť. Len to bol nepríjemný pocit. Urobil druhý krok a v tom ho zavalil betón, drôty a všetko čo zemetrasenie strhlo jeho smerom. V zlomku pocítil, ako ho ta masa zbavila tela. Akoby ho z neho vyzliekla. Určite sa pod ruinami telo premenilo na kašu mäsa a kostí. Zároveň sa uvoľnil a znova nadýchol. Dobili sa mu baterky a znova sa cítil silný. To telo ho unavovalo a vedel, že sa do neho už nechce vrátiť. Pozrel sa z výšky na kopy trosiek a kamenia. Bol tam bez tela a prezeral si horiace mesto. Teraz sa už cítil dobre. Žiadne telo, tesný kabát. Nič, čo by ho obmedzovalo. Len on sám. Voľnosť a pokoj. Stále ho miatlo, že sa nevidí. Pomaly sa učil vnímať sám seba v priestore. Tam kde cítil svoje hranice si premietol vzhľad tela. Nechcel byť mäsom a kosťami. Nechcel nič hmatateľné. Len taký nákres, aby sa naučil lepšie vnímať svoju novu bytosť a jej hranice. Cítil, že nemá telo, len jeho siluetu. Cítil sa ako znovuzrodený. Akoby ho nejaká sila vzkriesila a poslala späť z tej tmy, ktorú ešte pred chvíľou vnímal.

Všetko sa triaslo. Ľudia chaoticky behali sem a tam. Všade boli trosky, ktoré napadali z poschodí budov. Celá ulica vyzerala, akoby nejaký obor vysypal z oblohy smetný kôš. Voda striekala cez ulicu, obchody mali vyrazene výklady. Videl, ako niekoho vyťahujú z horiaceho auta. Cesta pred ním

bola popraskaná a puklina viedla až k naklonenej budove. Pred ním sa rozprestieralo dielo skazy. Sprava k nemu pribehla žena. Plakala a bola špinavá. Bola trocha od krvi. Utekala a pozerala sa tým istým smerom. V diaľke počul kvíliace sirény hasičských áut, polície, záchranárov. Nad hlavou lietalo množstvo vrtuľníkov. Vo vzduchu poletovali papiere, noviny a prach.
Cítil, ako sa nad ním skláňa celé mesto a chce na neho spadnúť. Z horného poschodia sa odtrhla časť strechy a steny a spadla na parkovisko. Vytvorila jednu veľkú kopu betónu, plechov a šrotu. Úplne zatarasila celú cestu. Prešiel ďalej za roh a pred ním sa otvorila spustošená ulica. Pozeral z kopca smerom dole cestou. Ta spúšť bola rozsiahlejšia, ako sa mu zdalo. Všade vládol chaos. Zem sa stále hýbala a všetko dunelo. Cez kričanie ľudí sa drali sirény. Videl už aj sanitky a ľudí v bielom. Pobehovali hore dole a bolo jasné, že dnes viac životov stratia, ako zachránia. Voda tiekla okolo neho dole ulicou, akoby chcela zahasiť horiace autá a zmyť z cesty tehly a betón. Nebolo kam stúpiť. Ľudia chodili bosí.

V mysli sa mu ozývali hlasy, akoby ho o niečo prosili, kričali. Prechádzali ním, vrážali zozadu, prichádzali z každej strany. Ako duchovia v malej uzatvorenej miestnosti. Zacítil medzi nimi niečo výnimočne silné . Akúsi dušu, hlas, alebo niečo v kúte. Kvôli tým všetkým hlasom naokolo ju nevidel. Nevedel ju rozpoznať. Rozptyľoval ho ten hluk naokolo. Chcel sa ho zbaviť, lebo bol zvedavý, čo ho tak silne prinútilo myslieť len na jednu jedinú dušu z tých všetkých. Pomaly si filtroval tu malú miestnosť. Hlasy ubúdali, a v miestnosti sa rozjasňovalo. Imaginárne kráčal v ústrety tomu hlasu. Pred sebou mal už len niekoľko hlasov, ktoré mu postupne uhýbali z cesty. Už sa blížil k tomu rohu a pomaly rozoznával tvary schúleného tela, ktoré tam sedelo. Všetky hlasy zmizli. Bolo tam len to ticho, svetlo a telo. Zastavil sa pred ním a pozeral. Pôsobilo na neho veľmi teplo. Cítil, že vie kto to je. Rýchlo sa prehrabával

všetkými pocitmi a celou mysľou, aby zistil čo to pred sebou vlastne vidí. Pomaly precitol a v tom ta duša dvihla hlavu a vyriekla: „Dan!“
Dana v okamihu zaplnil ťaživý pocit a pocítil strach. Videl Laylu!
Akoby sa katapultoval na zem, do mesta, do prítomnosti, v ktorej celý čas žil. Všetko bolo zrazu zreteľné. Akoby jedna časť z neho čakala dole na zemi, kým tá druhá znovuzrodená precitne a nájde cestu späť. Laylin hlas bol ako defibrilátor. Akoby ich zladil a spojil. Ak by ho nepočul, možno by sa tomuto svetu vzdialil a nikdy sa do neho nevrátil. Bol mu ľahostajný a trocha primitívny. Potreboval spoznať ten nový, do ktorého sa práve narodil. Do tohto predošlého sa môže kedykoľvek vrátiť. Vnímal tisíce hlasov, ale Laylin ako keby poznal skratku. Jeho energia bola úžasná, preto ho bol schopný identifikovať.
Nemal síce ľudské telo, ale prostredníctvom svojich nových kanálov dokázal identifikovať všetko pozemské rovnakým spôsobom.

Ako sa dostať k Layle? Otočil sa akoby sa chcel rozbehnúť smerom k továrni. Jeho vôľa dostať sa k nej najrýchlejšie ako to je možné bola tak silná, že začala prehlušovať všetky tie hlasy a obrazy v hlave. Chcel tam byť hneď. Aby ju zachránil, aby netrpela. Aby videla, že tu pre ňu je. Predstavoval si, kde sa továreň nachádza. Ako vyzerala ulica. Zrazu sa ocitol pred vchodom do továrne. Ocitol sa tam silou svojej vôle, myšlienky. Rozpamätával si cestu do bytu. Ocitol sa pri vchodových dverách a hneď na to aj pri druhých, ktoré viedli priamo do bytu. Dvere tam však už neboli.
Boli zavalené kopou sutiny. Ležali pod omietkou a tehlami.
Pomyslel na skazu v meste a opúšťala ho akákoľvek nádej, že sa jej predsa len nič nestalo. Layla bude niekde tu. Videl ju vysloviť jeho meno. Vedel, že nestihla z továrne vybehnúť. Všade sa víril prach. Z ulice počul ako niečo mohutne padá.

Na schodisku bol dym. Urobil ďalší krok, akoby úplne ignoroval, že pred ním leží cela továreň v troskách a trvalo by celý deň, kým by sa niekto cez ne k Layle dostal.

Prešiel tými troskami a zastavil sa na drevenom schodisku. Nikde ju nevidel. Nevedel, ako ju má nájsť. Nevidel ju, ale cítil. Kráčal tým smerom, ako pes, ktorý vyňuchal zahrabanú kosť. Prechádzal cez tú skazu, zborené trámy, prach a dym. Chcel sa hneď dostať k Layle, ale nevedel presne vycítiť miesto, kde leží. Cítil len smer, ktorým má ísť. Učil sa novým vnemom a učil sa ich ovládať. Ak by sa to stalo neskôr, určite by už držal Laylu v rukách. Alebo by ju predtým zachránil. Alebo by vôbec žiadne zemetrasenie nenastalo. Teraz však musí nahmatať všetky nové aspekty jeho bytia. Rýchlo im porozumieť, vedieť ich použiť. Jej prítomnosť silnela každým krokom. Cítil sa zúfalo. Vedel, že sa musí pripraviť na najhoršie. Ak by bola živá, cítil by to. Ale necítil okolo seba žiadny život. Len prázdno. Ak by bol človekom, asi by plakal. Takto len pociťoval smútok a zlyhanie. Bolo to skľučujúce. Pocity silneli. Blížil sa k polo spadnutej stene. Vedel že je tam. Pri stene bola veľká kopa tehál a polámaných drevených trámov. Laylu nevidel, ale vedel, že je pod ňou.
Tehly a omietka sa odrazu dvihli. Akoby ju chcela odstrániť neviditeľná ruka. Ostala visieť vo vzduchu. Pod ňou sa objavil zlomený stôl a pod jeho doskou Layla! Dan odhodil sutiny stranou, až dopadli na druhom konci fabriky. Podišiel k Layle. Nadvihol zlomený stôl. Telo vyzeralo nepoškodené. Prezrel si ho. Už vedel, že váha sutín jej zlomila rebrá a skoro všetky kosti. Cítil, že netrpela. Bolo to veľmi rýchle. Potreboval ju cítiť ako človek, ľudská bytosť.
Chcel ju objať. Jeho silueta sa zhmotnila, objavilo sa telo. Zrazu začal pociťovať zimu, počuť, cítiť a vnímať tú skazu. Do očí sa mu natlačili slzy a prenikali ním ľudské pocity. Smútok a žiaľ. Rozplakal sa. Kľakol si k Layle a podvihol jej hlavu. Bola nádherná. Ležala tam ako mŕtva holubica v

čiernom močiari. Sklonil k nej hlavu až jeho slzy spadli z jeho líc na zaprášenú tvár a vytvorili po Layliných lícach maličké cestičky. Objímal ju a nevedel čo má robiť. Veď ešte ani nevedel, čo sa stalo s ním. Plakal v strede fabriky a nechcel nič viac, len byť s ňou.
„Zobuď sa," pozeral Layle do zatvorených očí.
„Duša ako tvoja, nemôže odísť tak skoro. Tvoju smrť som zapríčinil ja. Je mi to ľúto." pevne ju objímal a cítil teplo. Sústreďoval sa na Laylu. Už to raz dokázal s Emie. Musí to fungovať! Uvedomil si však, že Emie bola vtedy živá a možno preto to fungovalo. Ak už niekto odíde, tak ani on nedokáže zobudiť život, zastaviť smrť. Layla tam ležala pred ním na rukách v krvi. Jej oči boli tento krát zatvorené. Navždy.
„Nesmieš umrieť!" plakal Dan ako malé dieťa, držiac Laylu v náručí. Pokúšal sa myslieť na to, ako otvorí oči, ako jej dáva svoju energiu. Layla tam však naďalej ležala bez života.
Úplne zlomený a bezradný jej hladkal skrvavené vlasy. Chcel s ňou byť tak dlho, ako to bude možné. Aj keď vedel, že ona s ním už nie je. Ostalo tam už len jej telo. Všetko to, čo Dan celý čas zachraňoval, je preč. Niekde v nedohľadne, na druhej strane.
Tvár mal opretú o jej líce a plakal. Jeho slzy stále zmývali zaprášenú tvar. V miestnosti sa nič nehýbalo. Akoby čas zastal. Akoby chcel niekto ešte Danovi túto chvíľu dožičiť. V nose cítil dym v ústach prach.
Ležala tam s ním uprostred jej sveta. Všetky sochy boli rozlámané. Stratili sa spolu s ňou, aby sa jej kniha mohla zatvoriť. Veľký anjel v strede ateliéru už nerozťahoval krídla, aby ju mohol chrániť. Panoptikum polámaného dreva a ohnutého plechu dodávali tejto chvíli zvláštnu, trpkú atmosféru.
Tá tlačila Dana k zemi. Nemohol sa pohnúť. Snažil sa ešte zohriať chladnúce telo. Akokoľvek myslel na to, aby Layla otvorila oči, nedarilo sa mu to. Sám ani nevedel, ako sa tie všetky zážitky predtým stali. Ako usmernil energiu. Bol ňou

schopný manipulovať aj teraz, ale nech sa akokoľvek snažil, Layla v jeho náručí neožila.
To je ten osud? Takto som mal skončiť? Mal som byť vyvolený? My sme mali ostať naveky spolu. Mal som ju chrániť a milovať. Mali sme tu byť jeden pre druhého.
Dan odtiahol tvár. Cez ruiny prechádzalo tlmené svetlo. V uliciach lietal prach, bolo počuť krik ľudí.
Odhrnul prameň vlasov, aby ešte naposledy videl tú, ktorá mu tak veľmi otvorila cestu. Nechala pre neho svietiť aj v tej najväčšej tme. Stále ju našiel tam, kde ju zanechal. Skláňal sa nad ňou, padajúce slzy sa kotúľali po perách a tiekli ďalej na plecia. Až sa zdalo, akoby plakala Layla.
Mal som tu byť pre teba tak, ako si tu bola ty pre mňa. Nikdy si to neodpustím. Dlhujem ti to. Ak sa ešte niekedy stretneme, už ťa neopustím. Budem ťa navždy chrániť.
Pohladil ju posledný krát po líci. Vedel že už je koniec. Elho sa mýlil. A žiadna jeho otázka nebola zodpovedaná.
Elho.. Dan stŕpol.. Elho. Na chvíľu sa akoby zastavil čas. Kvôli šoku sa vôbec nesústredil na všetko, čo sa práve v jeho hlave objavilo. Bola to nepreniknuteľná džungľa zjavení, slov a informácii. Tá spleť bola taká hustá, že sa Dan cítil, akoby stál len na jej okraji a nevedel kadiaľ do nej vstúpiť. Nevedel si vybrať stranu, uhol. Preto tomu nevenoval žiadnu pozornosť. Pretože vedľa toho lesa ležala Layla a to bolo teraz dôležitejšie viac, ako čokoľvek iné. Avšak, keď sa pomaly zmieril s tým, že Layla ostane čoskoro už len v spomienkach, začal pociťovať, ako ho tá džungľa za ním začína pohlcovať. Ako suchá špongia kvapku vody. Cítil, ako si ho berie a ako ho odrazu z každej strany obklopujú jej konáre. Popod nohy sa mu predierala vysoká tráva a lúka, na ktorej stál doteraz sám s Laylou, sa postupne strácala. Začalo ho to vzrušovať a fascinovať. Začínal chápať to, čo vidí a cíti. Postupne sa ponáral čím ďalej, tým hlbšie do tohto nového sveta. Začínal byt s džungľou jedno. Odrazu začalo dávať všetko význam. Cítil sa, akoby dosiahol nirvánu. Nič podobné v živote nezažil.

Pocit bol tak silný, že nemohol byť z tohto sveta. To čo videl, ešte nikdy vo svojom predošlom živote nevidel. Znova sa narodil. Čo bolo dôležitejšie, tak sa cítil konečne dobre. Nie vynikajúco, len jednoducho dobre. Bol to bod úplne v strede jeho emócii a duše. Stal sa stredobodom samého seba. A v tomto okamihu bol dokonale otvorený a pripravený vstrebať tú džungľu. A bol pripravený jej aj porozumieť. Všetko naokolo ustalo. Dan pocítil, ako sa mu otvoril vesmír. Bol ako server, ktorý práve pripojili do siete a prúdia do neho všetky informácie. Rozsvietili sa okolo neho milióny svetiel. Bol úplne omámený, pociťoval pravdu, poznanie a odpovede. Veľa odpovedí. Vlastne sa mu zjavili úplne všetky odpovede. Boli tam, stačilo si ich prečítať. Žiadne hádanky a nevysvetliteľné úkazy. Čisté a jasné. Úplne sa ukľudnil. To, že bola Layla mŕtva, už nehralo žiadnu rolu, stratilo to akýkoľvek význam. Už nepociťoval vinu za mesto zborené zemetrasením, ktoré on vyvolal. A ktoré pochovalo desaťtisíce ľudí. Keď vtedy cítil, ako sa vyvlieka z tela a zažil pocit znovuzrodenia, tak teraz pocítil duševné obrodenie. S rachotom spadla posledná opona a on videl to nádherné divadlo. Všetko dávalo zmysel. Pravda na neho spadla s ohlušujúcim tichom. Stále tam nehybne kľačal. Snažil sa triediť všetky detaily, odpoveď za odpoveďou. Každá na každú nadväzovala a spolu pomaly vykresľovali celý ten obraz, ktorý si Dan celý čas tak krvopotne spájal. A teraz sa mu vykresľuje úplne sám od seba. Avšak už teraz vedel že je tak detailný a dokonalý, že chvíľu potrvá, kým sa mu zjaví celý.

Už hneď na začiatku našiel odpoveď na tú prvú a najpodstatnejšiu otázku, pri ktorej to všetko začalo. A práve teraz aj skončilo. Už vie kto je Elho! Rozlúštenie jeho pôvodu spojilo ten bludný kruh, v ktorom sa točil dookola.

Teraz z neho konečne vystúpil. Pozrel sa na Laylu. Bol úplne pokojný. Dan sa cítil ako nabitá batéria. Aj napriek jej smrti sa cítil úžasne. Nechcel sa vrátiť späť. Nevedel povedať, či je na konci cesty. Na konci jednej etapy však bol. A až teraz cítil, že

netrpel a že celá tá cesta bola nevyhnutná. Na jej konci čakal prístrešok, ktorý mu teraz ponúkne pokoj a čas. A keď do neho vošiel a pozrel sa späť z vrcholu na tú kľukatú cestu, tak vedel, že by ju pokojne absolvoval za každých okolnosti znova a znova. Išiel by ňou, nech by sa mu zdala akokoľvek nepríjemná.
Pozrel sa na Laylu a sklonil sa k jej uchu. Všetko mlčalo a počul už len srdce vo svojom zhmotnenom tele.
Zašepkal: „Chcem vymeniť svoj život za tvoju smrť. Chcem aby sme dostali druhú šancu. Chcem sa za teba obetovať. Chcem aby si bola šťastná.“
Dan pocítil prílev energie a sebaobetovanie. Zatvoril oči a znova ich otvoril.

Nepočul nič, len srdce, ktoré stále tak silno tĺklo. Ako keby ich mal dva. Kľačal v strede ulice. Spod ľavej ruky sa liala krv. Mláka zakrývala čoraz väčšiu časť asfaltu. Zhlboka dýchal. Nepočul nič, len svoj ťažký dych. Kľačal pri neznámej a pozeral navôkol. Všade videl zhrozené tváre, za ktorými sa týčilo obrovské, vysoké mesto a mrakodrapy.